

คู่มือการปฏิบัติงาน
เรื่อง
การพัฒนาห้องปฏิบัติการวิทยาศาสตร์
ตามมาตรฐานความปลอดภัย
(ESPreL Checklist)

โดย
นางสาวณิชนน ธรรมรักษ์
นักวิทยาศาสตร์

งานบริการวิชาการและวิจัย สำนักงานคณบดี
คณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยแม่โจ้

คำนำ

คู่มือการปฏิบัติงาน เรื่อง “การพัฒนาห้องปฏิบัติการวิทยาศาสตร์ตามมาตรฐานความปลอดภัย (ESPreL Checklist)” เล่มนี้ ได้เรียบเรียงและรวบรวมหลักปฏิบัติตามแนวทางปฏิบัติเพื่อให้ห้องปฏิบัติการวิทยาศาสตร์ของมหาวิทยาลัยแม่โจ้ และผู้ที่สนใจ ใช้เป็นแนวทางการพัฒนาห้องปฏิบัติการของตนให้มีความปลอดภัยมากขึ้นกว่าที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน โดยสาระในเอกสารนี้เป็นองค์ความรู้ที่รวบรวมมาจากคู่มือการดำเนินงานโครงการยกระดับมาตรฐานความปลอดภัยห้องปฏิบัติการวิจัยในประเทศไทย (Enhancement of Safety Practice of Research Laboratory in Thailand, ESPReL) ภายใต้การสนับสนุนของสำนักงานการวิจัยแห่งชาติ (วช.) และการฝึกอบรมเชิงปฏิบัติการต่าง ๆ ภายใต้โครงการดำรงรักษาและยกระดับมาตรฐานความปลอดภัยห้องปฏิบัติการในภาคเหนือตอนบน ในโครงการมหาวิทยาลัยแม่ข่าย ด้านมาตรฐานความปลอดภัยห้องปฏิบัติการ ปี 2564 จนถึงปัจจุบัน โดยการสนับสนุนจาก วช. และมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ซึ่งผู้เขียนได้มีการปฏิบัติจริง ในห้องปฏิบัติการศูนย์บริการวิชาการด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี คณะวิทยาศาสตร์ ซึ่งเป็น 1 ใน 4 ห้องปฏิบัติการ ที่ได้รับมอบหมายจากทางมหาวิทยาลัยแม่โจ้ ให้เข้าร่วมการดำเนินงานยกระดับมาตรฐานความปลอดภัยห้องปฏิบัติการในภาคเหนือตอนบน จนได้รับการรับรองมาตรฐานในรูปแบบ Peer Evaluation จากสำนักงานการวิจัยแห่งชาติ

วัตถุประสงค์ในการเรียบเรียงคู่มือเล่มนี้ เพื่อให้เป็นคู่มือการปฏิบัติงานเบื้องต้น สำหรับนักศึกษาทั้งระดับปริญญาตรีและบัณฑิตศึกษา นักวิทยาศาสตร์ คณาจารย์ นักวิจัย รวมถึงผู้ที่สนใจต่าง ๆ ในการเลือกและดำเนินงานได้อย่างเหมาะสม และมีความถูกต้อง ในการใช้ห้องปฏิบัติการวิทยาศาสตร์ ประกอบกับผู้เขียนได้รับทุนสนับสนุนงานวิจัยสถาบัน มหาวิทยาลัยแม่โจ้ ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2568 โครงการวิจัยเรื่อง “การประเมินความพร้อมในการพัฒนาห้องปฏิบัติการวิทยาศาสตร์ของมหาวิทยาลัยแม่โจ้ ตามมาตรฐานความปลอดภัย (ESPreL Checklist)” จึงจะได้ใช้คู่มือการปฏิบัติงานเล่มนี้ เพื่อให้ห้องปฏิบัติการวิทยาศาสตร์ของมหาวิทยาลัยแม่โจ้ สามารถนำไปใช้ในการประเมินตนเองตามองค์ประกอบด้านความปลอดภัยตามมาตรฐาน ESPReL Checklist เพื่อนำข้อมูลจากการสำรวจมาวิเคราะห์ เพื่อหามาตรการ และแนวปฏิบัติในการยกระดับมาตรฐานความปลอดภัยในห้องปฏิบัติการของแต่ละหน่วยงาน รวมถึงการจัดสรรงบประมาณและสิ่งสนับสนุนให้เหมาะสมต่อไป

ขอขอบพระคุณ สำนักงานการวิจัยแห่งชาติ (วช.) และ ศูนย์บริหารจัดการความปลอดภัย อาชีวอนามัยและสภาพแวดล้อมในการทำงานมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ (CMU She) ที่กรุณาให้คำแนะนำ ความรู้ และประสบการณ์ สำหรับนำมาใช้ในการเรียบเรียงคู่มือเล่มนี้ โดยผู้เขียนหวังเป็นอย่างยิ่งว่า คู่มือการปฏิบัติงาน เรื่อง “การพัฒนาห้องปฏิบัติการวิทยาศาสตร์ตามมาตรฐานความปลอดภัย (ESPreL Checklist)” เล่มนี้ จะเป็นประโยชน์ และมีส่วนช่วยในการวางแผน การดำเนินงาน การประเมินความเสี่ยง การควบคุมและป้องกันอันตรายที่จะเกิดขึ้น จากการทำงานในห้องปฏิบัติการ สำหรับผู้ปฏิบัติงาน นักศึกษา และผู้ที่ทำงานในห้องปฏิบัติการได้เป็นอย่างดีบนพื้นฐานความปลอดภัยของผู้ปฏิบัติงาน ชุมชน และสิ่งแวดล้อม

ณิชนัน ธรรมรักษ์

เมษายน 2568

สารบัญ

คำนำ	(1)
สารบัญ	(2)
บทนำ	1
องค์ประกอบที่ 1	5
องค์ประกอบที่ 2	7
องค์ประกอบที่ 3	19
องค์ประกอบที่ 4	23
องค์ประกอบที่ 5	37
องค์ประกอบที่ 6	46
องค์ประกอบที่ 7	48
เอกสารอ้างอิง	51
ภาคผนวก	52

บทนำ

ห้องปฏิบัติการที่มีการใช้สารเคมีเป็นพื้นที่ที่มีความเสี่ยงจากการใช้สารเคมีที่อาจก่อให้เกิดอันตรายต่อชีวิต ทรัพย์สิน และสิ่งแวดล้อม ดังนั้นการบริหารจัดการความปลอดภัยภายในห้องปฏิบัติการจึงเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่ง การดำเนินงานภายในห้องปฏิบัติการวิทยาศาสตร์ในมหาวิทยาลัยแม่โจ้เป็นกิจกรรมสำคัญที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอน การวิจัย และการบริการวิชาการ โดยมีการใช้สารเคมี วัสดุอุปกรณ์ และเครื่องมือวิทยาศาสตร์ที่มีความเสี่ยงต่อสุขภาพและความปลอดภัยของบุคลากรและนักศึกษา ดังนั้นการจัดการด้านความปลอดภัยในห้องปฏิบัติการจึงเป็นภารกิจสำคัญที่ต้องดำเนินการอย่างต่อเนื่องและเป็นระบบ

กระทรวงการอุดมศึกษา วิทยาศาสตร์ วิจัยและนวัตกรรม (อว.) ได้กำหนดแนวทางการประเมินและรับรองห้องปฏิบัติการวิทยาศาสตร์ของสถาบันอุดมศึกษาไทยให้มีความปลอดภัยตามมาตรฐาน ESPReL Checklist (Essential Safety Practices for Research Laboratory Checklist) ซึ่งครอบคลุมด้านเอกสาร ระบบบริหารจัดการความปลอดภัย และสภาพแวดล้อมภายในห้องปฏิบัติการ ทั้งนี้เพื่อให้มหาวิทยาลัยแม่โจ้มีความพร้อมในการพัฒนาห้องปฏิบัติการให้ได้มาตรฐานดังกล่าว จึงมีความจำเป็นต้องดำเนินการประเมินความพร้อมทั้งในด้านเอกสาร ขั้นตอนปฏิบัติงาน โครงสร้างพื้นฐาน และความรู้ความเข้าใจของบุคลากรที่เกี่ยวข้อง โดยการประเมินนี้จะเป็นข้อมูลตั้งต้นในการวางแผนพัฒนาและปรับปรุงห้องปฏิบัติการให้มีความปลอดภัยสูงสุด สอดคล้องกับมาตรฐานที่ภาครัฐกำหนด และสร้างความเชื่อมั่นให้กับผู้ใช้บริการทั้งภายในและภายนอกมหาวิทยาลัย การดำเนินโครงการนี้ไม่เพียงแต่ช่วยเสริมสร้างความปลอดภัยในห้องปฏิบัติการเท่านั้น แต่ยังเป็นการเตรียมความพร้อมสำหรับการตรวจประเมินโดยหน่วยงานภายนอก ตลอดจนสร้างจิตสำนึกและความรับผิดชอบร่วมกันของบุคลากรและนักศึกษาในการปฏิบัติงานอย่างปลอดภัยภายใต้กรอบมาตรฐานที่เป็นที่ยอมรับ

ESPReL Checklist เป็นเครื่องมือที่พัฒนาขึ้นเพื่อประเมินและยกระดับความปลอดภัยในห้องปฏิบัติการวิจัย โดยครอบคลุมการจัดการสารเคมี การจัดการของเสีย โครงสร้างห้องปฏิบัติการ อุปกรณ์ การป้องกันอุบัติเหตุ และการฝึกอบรมบุคลากร ช่วยลดความเสี่ยงและส่งเสริมวัฒนธรรมความปลอดภัยในสถานศึกษาและสถาบันวิจัย เครื่องมือนี้มีบทบาทสำคัญในกระบวนการขอทุนวิจัย เนื่องจากเป็นเอกสารประกอบการยื่นขอรับรองความปลอดภัย นอกจากนี้ยังช่วยให้อาจารย์และนักวิจัยสามารถปรับปรุงการจัดการห้องปฏิบัติการ สร้างความมั่นใจในคุณภาพงานวิจัย และเสริมสร้างชื่อเสียงของสถาบันในด้านความปลอดภัยตามมาตรฐานสากล

โดย ESPReL Checklist เป็นเครื่องมือที่พัฒนาขึ้นภายใต้โครงการยกระดับมาตรฐานความปลอดภัยห้องปฏิบัติการวิจัยในประเทศไทย (ESPReL) ได้รับการสนับสนุนและพัฒนาโดยสำนักงานการวิจัยแห่งชาติ (วช.) ESPReL Checklist มีความสำคัญอย่างยิ่งในการขอรับทุนวิจัยจากวช. โดย วช. ได้กำหนดให้นักวิจัยที่ดำเนินงานในห้องปฏิบัติการที่เกี่ยวข้องกับสารเคมี ต้องมีใบรับรองความปลอดภัยจากมหาวิทยาลัยต้นสังกัด เพื่อประกอบการขอรับทุนสนับสนุนการวิจัยโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อประเมินและยกระดับความปลอดภัยในห้องปฏิบัติการวิจัย ESPReL Checklist ครอบคลุม 7 องค์ประกอบหลัก ได้แก่

1. การบริหารระบบการจัดการความปลอดภัย การมีนโยบายและแผนงานด้านความปลอดภัยรวมถึงโครงสร้างการบริหารที่สนับสนุน

2. ระบบการจัดการสารเคมี การจัดการข้อมูล การจัดเก็บ และการเคลื่อนย้ายสารเคมีอย่างปลอดภัย
3. ระบบการจัดการของเสีย การจัดการข้อมูล การจัดเก็บ และการบำบัดของเสียจากห้องปฏิบัติการ
4. ลักษณะทางกายภาพของห้องปฏิบัติการ อุปกรณ์ และเครื่องมือ การออกแบบและจัดการพื้นที่ อุปกรณ์ และเครื่องมือให้ปลอดภัย
5. ระบบป้องกันและแก้ไขภัยอันตราย การบริหารความเสี่ยงและการเตรียมความพร้อมต่อภาวะฉุกเฉิน
6. การให้ความรู้และการอบรม การฝึกอบรมบุคลากรเพื่อเพิ่มความตระหนักและความรู้ด้านความปลอดภัย
7. การจัดการข้อมูลและเอกสาร การจัดการเอกสารและข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับความปลอดภัยในห้องปฏิบัติการ

การใช้ ESPReL Checklist ช่วยให้ห้องปฏิบัติการสามารถประเมินสถานะความปลอดภัยของตนเอง ระบุจุดอ่อน และวางแผนปรับปรุงเพื่อยกระดับมาตรฐานความปลอดภัยได้อย่างเป็นระบบ

การใช้ประโยชน์ของ ESPReL Checklist

ESPReL Checklist เป็นเครื่องมือที่มีประโยชน์สำหรับอาจารย์ในมหาวิทยาลัยทั้งในด้านการสอนและการวิจัย โดยสามารถใช้ปรับปรุงความปลอดภัยในห้องปฏิบัติการ ลดความเสี่ยงจากอุบัติเหตุ และส่งเสริมวัฒนธรรมความปลอดภัยในหมู่นักศึกษาและนักวิจัย นอกจากนี้ยังช่วยเพิ่มความน่าเชื่อถือและความมั่นใจในการขอทุนวิจัย โดยเฉพาะทุนจากหน่วยงานที่ให้ความสำคัญกับมาตรฐานความปลอดภัย เช่น สำนักงานการวิจัยแห่งชาติ (วช.) ESPReL Checklist ยังช่วยในการจัดการห้องปฏิบัติการอย่างเป็นระบบ ตั้งแต่การจัดการสารเคมี การจัดเก็บอุปกรณ์ ไปจนถึงการจัดการของเสีย และยังสามารถนำไปใช้เป็นการสอนเรื่องมาตรฐานความปลอดภัยและการฝึกอบรมเพื่อพัฒนาทักษะของนักวิจัยรุ่นใหม่ได้อีกด้วย การใช้ ESPReL Checklist ยังช่วยยกระดับคุณภาพของงานวิจัย ลดอันตรายที่อาจเกิดขึ้นจากปัญหาความปลอดภัย และเสริมสร้างชื่อเสียงให้มหาวิทยาลัยในด้านมาตรฐานความปลอดภัยและความเป็นมืออาชีพของนักวิจัยและอาจารย์

การทำ ESPReL Checklist ควรดำเนินการอย่างน้อยปีละ 1 ครั้ง เพื่อประเมินและปรับปรุงมาตรฐานความปลอดภัยในห้องปฏิบัติการ รวมถึงเป็นไปตามข้อกำหนดของหน่วยงาน เช่น สำนักงานการวิจัยแห่งชาติ (วช.) ที่กำหนดว่าใบรับรองความปลอดภัยต้องมีอายุไม่เกิน 1 ปี นอกจากนี้ ควรทำทันทีเมื่อมีการเปลี่ยนแปลงในห้องปฏิบัติการ เช่น การเพิ่มเครื่องมือใหม่ การใช้สารเคมีชนิดใหม่ หรือการปรับปรุงโครงสร้างห้องปฏิบัติการ รวมถึงในกรณีที่เกิดอุบัติเหตุหรือเหตุการณ์ใกล้เคียงอุบัติเหตุ (Near Miss) เพื่อปรับปรุงมาตรการป้องกัน และควรทำก่อนเริ่มโครงการวิจัยใหม่เพื่อประเมินความพร้อมด้านความปลอดภัย ทั้งนี้ ควรปฏิบัติตามนโยบายของมหาวิทยาลัยหรือหน่วยงานต้นสังกัด หากมีการกำหนดรอบเวลาที่ชัดเจน เช่น ทุก 6 เดือน หรือทุกครั้งที่ยื่นขอทุนวิจัย การดำเนินการอย่างสม่ำเสมอเช่นนี้จะช่วยลดความเสี่ยง สร้างความมั่นใจในการทำงานวิจัย และรักษาคุณภาพของการเรียนการสอนในห้องปฏิบัติการได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ระบบการบริหารจัดการความปลอดภัยของห้องปฏิบัติการ

เมื่อกำหนดแล้วว่า “ความปลอดภัย” คือ เป้าหมายหลักของการที่จะทำให้ทุกห้องปฏิบัติการมีความปลอดภัย จำเป็นต้องมีการดำเนินงานอย่างเป็นระบบ รวมทั้งมีโครงสร้างการบริหารจัดการและผูรับผิดชอบ งานด้านต่างๆ ที่ชัดเจน มีนโยบายเป็นเครื่องกำหนดทิศทางการทำงาน การดำเนินการต่างๆ เหล่านี้ต้องใช้ความรู้ความชำนาญเฉพาะด้าน จึงควรมีการแบ่งงานออกเป็นกลุ่ม ตามลักษณะของงานและความรู้ที่ใช้ เพื่อให้สามารถดำเนินการได้คล่องและง่ายต่อการกำกับดูแลติดตาม ตรวจสอบ เพื่อปรับปรุงและแก้ไขได้ทันกาล ซึ่งเป็นหัวใจสำคัญของการป้องกันและลดความเสี่ยง ระบบ บริหารจัดการความปลอดภัย มีองค์ประกอบ 7 ด้านซึ่งมีความเชื่อมโยงกัน ดังภาพที่ 1

ภาพที่ 1 องค์ประกอบของความปลอดภัยห้องปฏิบัติการ

วัตถุประสงค์ของคู่มือปฏิบัติงาน

1. เพื่อใช้เป็นแนวทางปฏิบัติของบุคลากรและผู้ให้บริการห้องปฏิบัติการศูนย์บริการวิชาการด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี คณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยแม่โจ้
2. เพื่อใช้เป็นคู่มือการปฏิบัติงานของนักศึกษา นักศึกษาฝึกงาน นักวิจัย คณาจารย์ และผู้ที่เข้ามาใช้บริการเครื่องมือทางจุลชีววิทยา ของห้องปฏิบัติการศูนย์บริการวิชาการด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี คณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยแม่โจ้
3. เพื่อเป็นแนวทางให้ห้องปฏิบัติการวิทยาศาสตร์ของมหาวิทยาลัยแม่โจ้ และผู้ที่สนใจใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาห้องปฏิบัติการของตนให้มีความปลอดภัยมากขึ้นกว่าที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน
4. เพื่อสำรวจ และประเมินสถานภาพความปลอดภัยของห้องปฏิบัติการวิทยาศาสตร์ของมหาวิทยาลัยแม่โจ้ ตามมาตรฐานความปลอดภัย (ESPreL Checklist) ของวช.

5. เพื่อให้เป็นคู่มือการปฏิบัติงานเบื้องต้น สำหรับนักศึกษาทั้งระดับปริญญาตรีและบัณฑิตศึกษานักวิทยาศาสตร์ คณาจารย์ นักวิจัย รวมถึงผู้ที่สนใจต่าง ๆ ในการเลือกและดำเนินงานได้อย่างเหมาะสม และมีความถูกต้อง ในการใช้ห้องปฏิบัติการวิทยาศาสตร์

6. เพื่อใช้ประกอบการสำรวจห้องปฏิบัติการ สำหรับหามาตรการ และแนวปฏิบัติในการยกระดับมาตรฐานความปลอดภัยในห้องปฏิบัติการของแต่ละหน่วยงาน รวมถึงการจัดสรรงบประมาณ และสิ่งสนับสนุนให้เหมาะสมต่อไป

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากคู่มือปฏิบัติงาน

1. ผู้ปฏิบัติงาน หรือผู้ที่สนใจ สามารถเข้าใจระบบมาตรฐานความปลอดภัยห้องปฏิบัติการ และปฏิบัติงานได้อย่างเหมาะสม ถูกต้องตามหลักทางวิชาการ และกฎหมายที่เกี่ยวข้อง

2. คณะ/สำนัก และมหาวิทยาลัยแม่โจ้ สามารถทราบผลการประเมินสถานภาพความปลอดภัยของห้องปฏิบัติการวิทยาศาสตร์ ของแต่ละหน่วยงาน

3. เป็นแนวทางในการยกระดับความปลอดภัยห้องปฏิบัติการวิทยาศาสตร์ของแต่ละหน่วยงาน ภายในมหาวิทยาลัยแม่โจ้ให้สอดคล้องตามมาตรฐาน ESPReL

4. คณะ/สำนัก และมหาวิทยาลัยแม่โจ้ มีข้อมูลประกอบการตัดสินใจในการพัฒนาห้องปฏิบัติการวิทยาศาสตร์ของแต่ละหน่วยงานให้เป็นไปตามมาตรฐานความปลอดภัย

องค์ประกอบที่ 1

การบริหารระบบการจัดการด้านความปลอดภัย

วัตถุประสงค์เพื่อประเมินความจริงจังตั้งแต่ระดับนโยบายที่เห็นความสำคัญของงานด้านความปลอดภัยของห้องปฏิบัติการ จึงควรมีข้อมูลระดับนโยบาย/แผนงานทั้งเชิงโครงสร้างและการกำหนดผู้รับผิดชอบ รูปแบบของผลผลิตในด้านนี้อาจมีได้ตั้งแต่คำสั่ง ประกาศแต่งตั้งผู้รับผิดชอบ และ/หรือ แผนปฏิบัติที่ได้มาจากกระบวนการพิจารณาร่วมกัน

1. มีนโยบายด้านความปลอดภัย

องค์กร/หน่วยงานควรมีนโยบายในการบริหารจัดการด้านความปลอดภัยที่ครอบคลุมทั้งองค์กร รวมทั้งห้องปฏิบัติการ เช่น ในมหาวิทยาลัย นโยบายควรครอบคลุมทั้งมหาวิทยาลัย คณะ ภาควิชา และห้องปฏิบัติการ หากเป็นหน่วยงานภาครัฐ วิทยาลัย และเอกชน นโยบายควรครอบคลุมทั้งหน่วยงาน กรม กอง ศูนย์ เป็นต้น โดยสนับสนุนให้มีโครงสร้างพื้นฐานที่จำเป็นในระดับองค์กร/หน่วยงาน เพื่อดำเนินการและกำกับดูแลความปลอดภัย การบริหารระบบการจัดการด้านความปลอดภัยของห้องปฏิบัติการจะมีความชัดเจนเมื่อมี

- เอกสารนโยบายด้านความปลอดภัยของห้องปฏิบัติการที่เป็นรูปธรรม เช่น ประกาศของหน่วยงานเรื่องนโยบายด้านความปลอดภัย มติจากรายงานการประชุมภาควิชา เป็นต้น

2. มีแผนงานด้านความปลอดภัย

องค์กร/หน่วยงานควรกำหนดแผนงานด้านความปลอดภัยของห้องปฏิบัติการ เช่น แผนยุทธศาสตร์ แผนปฏิบัติการ เป็นต้น เป็นแผนงานที่แสดงความจริงจังของนโยบายและควรมีการขยายผล โดยครอบคลุมในระดับอื่นด้วย เช่น ในสถาบันการศึกษา ได้แก่ มหาวิทยาลัย คณะ ภาควิชา หากเป็นหน่วยงานภาครัฐ วิทยาลัย และเอกชน ได้แก่ กรม กอง ศูนย์ เป็นต้น ทั้งนี้ลักษณะของแผนงานควรมีการปฏิบัติไปในทางเดียวกันอย่างจริงจัง ในเรื่องของ

- กลยุทธ์ในการจัดการ/บริหาร ที่รวมถึง ระบบการบริหารจัดการ ระบบการรายงานและระบบการตรวจติดตาม
- แผนปฏิบัติการ ที่ประกอบด้วยกิจกรรมต่าง ๆ ด้านความปลอดภัย
- ระบบการกำกับดูแลที่เป็นรูปธรรม และต่อเนื่อง
- การสื่อสารให้บุคคลที่เกี่ยวข้องรับทราบ
- การเพิ่มพูนความรู้ และฝึกทักษะด้วยการฝึกอบรมสม่ำเสมอ

3. มีโครงสร้างการบริหารจัดการด้านความปลอดภัย

ลักษณะโครงสร้างการบริหารจัดการด้านความปลอดภัยของห้องปฏิบัติการต้องมียุทธศาสตร์ประกอบ 3 ส่วน คือ ส่วนอำนวยการ ส่วนบริหารจัดการ และส่วนปฏิบัติการ ซึ่งมีภาระหน้าที่ดังแสดงในตารางที่ 1.1 ภาคผนวก 1 แต่ละองค์กร/หน่วยงานอาจปรับใช้ตามความเหมาะสมได้ตามขนาดและจำนวนบุคลากร หากหน่วยงานมีขนาดเล็ก อาจรวมภาระหน้าที่ของส่วนอำนวยการและส่วนบริหารจัดการเข้าด้วยกัน เช่น หน่วยงานระดับห้องปฏิบัติการ อาจมีหัวหน้าห้องปฏิบัติการและหัวหน้าโครงการย่อยเป็นทั้งส่วนอำนวยการและส่วนบริหารจัดการที่รวมเข้าด้วยกัน และมีนักวิจัย เจ้าหน้าที่ และนิสิต/นักศึกษาเป็นส่วนปฏิบัติการ หรือหน่วยงานระดับภาควิชา อาจมีหัวหน้าภาควิชาและหัวหน้าห้องปฏิบัติการเป็นทั้งส่วนอำนวยการและส่วนบริหารจัดการที่รวมเข้าด้วยกัน และมีนักวิจัย เจ้าหน้าที่ นิสิตและนักศึกษาเป็นส่วนปฏิบัติการ เป็นต้น การแสดงโครงสร้างการบริหาร อาจแสดงเป็นรูปแบบเอกสารแต่งตั้ง หรือแผนผังของโครงสร้างการบริหารที่ยอมรับร่วมกันในหน่วยงาน

โครงสร้างการบริหารจัดการด้านความปลอดภัย ควรมีในระดับองค์กร และระดับอื่นๆ จนถึงระดับห้องปฏิบัติการ เช่น ในสถาบันการศึกษา ได้แก่ มหาวิทยาลัย คณะ ภาควิชา หากเป็นหน่วยงานภาครัฐ วิทยาลัย และเอกชน ได้แก่ กรม กอง ศูนย์ เป็นต้น

ตัวอย่างโครงสร้างการบริหารจัดการด้านความปลอดภัยของห้องปฏิบัติการ แสดงในแผนภาพที่ 1.1 ภาคผนวก 1

4. ห้องปฏิบัติการได้กำหนดผู้รับผิดชอบดูแลด้านความปลอดภัย

องค์กร/หน่วยงาน ควรกำหนดผู้รับผิดชอบที่ดูแลด้านความปลอดภัยห้องปฏิบัติการ ทั้งโดยภาพรวม และในแต่ละองค์ประกอบ รวมทั้งกำหนดผู้ประสานงานความปลอดภัยกับหน่วยงานภายในและภายนอก และผู้ตรวจประเมินจากภายในและภายนอกหน่วยงาน ทั้งนี้ การกำหนดผู้รับผิดชอบนั้น ควรครอบคลุมองค์ประกอบต่อไปนี้

- การจัดการสารเคมี
- การจัดการของเสีย
- ลักษณะทางกายภาพของห้องปฏิบัติการ อุปกรณ์และเครื่องมือ
- การป้องกันและแก้ไขภัยอันตราย
- การให้ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับด้านความปลอดภัยในห้องปฏิบัติการ
- การจัดการข้อมูลและเอกสาร

องค์กร/หน่วยงาน ควรระบุบทบาท หน้าที่ และความรับผิดชอบให้ชัดเจนและสามารถปฏิบัติได้ดังตัวอย่างในตารางที่ 1.2 ภาคผนวก 1 และ ต้องมีรายงานการปฏิบัติการ เพื่อการปรับปรุง พัฒนาการดำเนินงานได้อย่างต่อเนื่อง

องค์ประกอบที่ 2

ระบบการจัดการสารเคมี

เพื่อประเมินสถานภาพการจัดการสารเคมีในห้องปฏิบัติการ มองถึงการมีระบบการจัดการสารเคมีที่ดีภายในห้องปฏิบัติการ ทั้งระบบข้อมูล การจัดเก็บ การเคลื่อนย้ายสารเคมี และการจัดการสารที่ไม่ใช้แล้ว ที่สามารถติดตามความเคลื่อนไหวของข้อมูลสารเคมี และควบคุมความเสี่ยงจากอันตรายของสารเคมี หัวใจสำคัญของการจัดการสารเคมีในอันดับแรกคือ “สารบบสารเคมี” หากปราศจากสารบบสารเคมีซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นแล้ว การบริหารจัดการเพื่อการทำงานและการรับมือสารเคมีอย่างถูกต้องจะเกิดไม่ได้ ข้อมูลสารเคมีเมื่อประมวลจัดทำรายงานเป็นระยะๆ ก็สามารถนำไปใช้ประโยชน์ในการจัดการความเสี่ยง การแบ่งปันสารเคมี รวมทั้งการใช้ประโยชน์ในการบริหารจัดการ และจัดสรรงบประมาณด้วย

2.1 การจัดการข้อมูลสารเคมี

2.1.1 ระบบบันทึกข้อมูล หมายถึง ระบบบันทึกข้อมูลสารเคมีที่ใช้ในห้องปฏิบัติการ/หน่วยงาน/องค์กร เพื่อใช้ในการบันทึกและติดตามสารเคมี โดย

1. มีการบันทึกข้อมูลสารเคมี ในรูปแบบ
 - เอกสาร
 - อิเล็กทรอนิกส์
2. โครงสร้างของข้อมูลสารเคมีที่บันทึก ไม่ว่าจะใช้รูปแบบใดก็ตาม ควรประกอบด้วยหัวข้อต่อไปนี้
 - รหัสของภาชนะบรรจุ (bottle ID)
 - ชื่อสารเคมี (chemical name)
 - CAS no.¹
 - ประเภทความเป็นอันตราย (hazard classification)
 - ขนาดบรรจุของขวด (bottle volume)
 - ปริมาณสารเคมีคงเหลือในขวด (chemical volume/weight)
 - Grade
 - ราคา (price)
 - ที่จัดเก็บสารเคมี (location)
 - วันที่รับเข้ามา (received date)
 - วันที่เปิดใช้ขวด (open date)
 - ผู้ขาย/ผู้จำหน่าย (supplier)
 - ผู้ผลิต (manufacturer)
 - วันหมดอายุ (expiry date)

2.1.2 สารบบสารเคมี (Chemical inventory) หมายถึง การจัดทำสารบบสารเคมีในห้องปฏิบัติการ/หน่วยงาน/องค์กร ให้มีความเป็นปัจจุบันอยู่เสมอ พร้อมทั้งสามารถแสดงรายงานการติดตามสารเคมีในห้องปฏิบัติการ/หน่วยงาน/องค์กร ซึ่งสารบบสารเคมีที่มีประสิทธิภาพ ต้องครอบคลุมกิจกรรมต่อไปนี้

1. มีการบันทึกข้อมูลการนำเข้าสารเคมีสู่ห้องปฏิบัติการ
2. มีการบันทึกข้อมูลการจ่ายออกสารเคมีจากห้องปฏิบัติการ
3. มีการปรับข้อมูลให้เป็นปัจจุบันอย่างสม่ำเสมอ
4. มีรายงานที่แสดงความเคลื่อนไหวของสารเคมีในห้องปฏิบัติการ โดยอย่างน้อย ต้องประกอบด้วยหัวข้อต่อไปนี้
 - ชื่อสารเคมี
 - CAS no.
 - ประเภทความเป็นอันตรายของสารเคมี
 - ปริมาณคงเหลือ
 - สถานที่เก็บ

¹ CAS-Number หรือ CAS Registry Number เป็นชุดตัวเลขที่กำหนดโดย Chemical Abstracts Service ประกอบด้วยชุดตัวเลข 3 ส่วน (xxxxx-xx-x) ส่วนแรกประกอบด้วยตัวเลขตั้งแต่ 2 หลักขึ้นไป ส่วนที่สองประกอบด้วยตัวเลข 2 หลัก ส่วนสุดท้ายเป็นตัวเลข 1 หลัก ซึ่งใช้สำหรับตรวจสอบความถูกต้องของตัวเลขทั้งชุดด้วยคอมพิวเตอร์ เช่น CAS no. ของ *m*-Xylene คือ 108-38-3 CAS no. ของ *o*-Xylene 95-47-6 เป็นต้น สารเคมีในห้องปฏิบัติการบางชนิดอาจไม่มี CAS no. เช่น แก๊สผสม, สารเคมีที่สังเคราะห์ขึ้นใหม่, สารผสม (mixture) เป็นต้น

ตัวอย่างรูปแบบสารบบสารเคมีแสดงในตารางที่ 2.1 รายงานความเคลื่อนไหวสารเคมี แสดงในตารางที่ 2.2 และสถานภาพ สัดส่วนเชิงปริมาณของสารเคมีจำแนกตามประเภทความเป็นอันตราย แสดงในแผนภาพที่ 2.1 ภาคผนวก 2

2.1.3 การจัดการสารที่ไม่ใช้แล้ว (Clearance) หมายถึง การตรวจสอบสารที่ไม่ใช้แล้วออกจากสารบบสารเคมีเพื่อนำไปกำจัด ต่อไป โดยห้องปฏิบัติการอาจทำการกำหนดระยะเวลาในการตรวจสอบ เช่น ทุกๆ 3 เดือน 6 เดือน หรือ 1 ปี เป็นต้น

สารเคมีที่ไม่ใช้แล้ว มีนิยามครอบคลุม สิ่งต่อไปนี้คือ

- สารที่ไม่ต้องการใช้ หมายถึง สารที่หมดความต้องการแล้ว แต่เป็นสารที่ยังไม่หมดอายุและยังสามารถใช้งานได้
- สารที่หมดอายุตามฉลาก หมายถึง สารที่หมดอายุตามที่ผู้ผลิตกำหนดซึ่งแสดงอยู่บนฉลากขวดสารเคมี
- สารที่หมดอายุตามสภาพ หมายถึง สารที่ไม่สามารถนำมาใช้งานได้แล้ว โดยพิจารณาจากสมบัติทางเคมีและ ภายนอกของสาร เช่น สารเคมีเปลี่ยนสีไปจากเดิม หรือเปลี่ยนสถานะไปจากเดิม เป็นต้น

2.1.4 การใช้ประโยชน์จากข้อมูลเพื่อการบริหารจัดการ หมายถึง การนำข้อมูลสารเคมีไปใช้ประโยชน์เพื่อการบริหารจัดการ เช่น

- การประเมินความเสี่ยง ข้อมูลจากสารบบสารเคมี สามารถนำไปใช้ในการประเมินความเป็นอันตรายและความเสี่ยงของห้องปฏิบัติการ ทำให้ผู้เกี่ยวข้องทุกฝ่ายมองเห็นภาพรวมของอันตรายและความเสี่ยงของ ห้องปฏิบัติการในหน่วยงาน และนำไปสร้าง/พัฒนาระบบบริหารจัดการเพื่อลดความเสี่ยงได้
- การจัดสรรงบประมาณ อาทิเช่น การจัดซื้อสารเคมีของหน่วยงาน/โครงการ หรือการจัดสรรงบประมาณเพื่อ ซื้ออุปกรณ์รับเหตุฉุกเฉินที่เหมาะสมกับสารเคมีที่ใช้ในแต่ละหน่วยงาน เป็นต้น
- การแบ่งปันสารเคมี สารบบสารเคมีและการจัดการสารที่ไม่ใช้แล้วที่เป็นรูปธรรม สามารถเอื้อให้เกิดการ แบ่งปันสารเคมีระหว่างห้องปฏิบัติการซึ่งช่วยลดการซื้อสารเคมีซ้ำซ้อนได้

2.2 การจัดเก็บสารเคมี

การจัดเก็บสารเคมีที่ไม่ถูกต้องเป็นสาเหตุหนึ่งของการเกิดอันตรายต่างๆ ดังนั้นข้อกำหนดเกี่ยวกับการจัดเก็บสารเคมีจึง เป็นอีกหัวข้อหนึ่งที่มีความสำคัญ โดยควรพิจารณาการจัดเก็บทั้งในระดับห้องปฏิบัติการและระดับคลังหรือพื้นที่เก็บสารเคมี

2.2.1 ข้อกำหนดทั่วไปในการจัดเก็บสารเคมี คือ ข้อกำหนดเพื่อความปลอดภัยเบื้องต้นสำหรับการจัดเก็บสารเคมีทุกกลุ่ม

1. การแยกเก็บสารเคมีตามสมบัติการเข้ากันไม่ได้ของสารเคมี (Chemical incompatibility) หมายถึง การจัดเก็บ สารเคมีในห้องปฏิบัติการ ควรมีการแยกตามกลุ่มสารเคมี โดยคำนึงถึงสมบัติของสารเคมีที่เข้ากันได้และไม่ได้ เช่น สารกัดกร่อน ประเภทกรดและด่างไม่ควรจัดเก็บไว้ด้วยกัน หากจำเป็นต้องจัดเก็บไว้ในตู้เดียวกันต้องมีภาชนะรองรับ (secondary container) แยกจากกัน ไม่ควรเก็บกรดอินทรีย์ (organic acid) ร่วมกับกรดอนินทรีย์ที่มีฤทธิ์ออกซิไดซ์ (oxidizing inorganic acids) เช่น กรดไนตริก กรดซัลฟูริก เป็นต้น การจัดเก็บสารเคมีเรียงตามตัวอักษร ต้องพิจารณาถึงความเข้ากันไม่ได้ของสารเคมีก่อน ตัวอย่างเกณฑ์การแยกประเภทสารเคมีเพื่อการจัดเก็บ แสดงในหัวข้อ 2.3 ภาคผนวก 2

2. เก็บสารเคมีของแข็งแยกออกจากของเหลวทั้งในคลังสารเคมีและห้องปฏิบัติการ อย่างเป็นสัดส่วน

3. หน้าตู้เก็บสารเคมีในพื้นที่ส่วนกลางมีการระบุ

- รายชื่อสารเคมีและเจ้าของ
- ชื่อผู้รับผิดชอบดูแลตู้
- สัญลักษณ์ตามความเป็นอันตราย

4. จัดเก็บสารเคมีทุกชนิดอย่างปลอดภัยตามตำแหน่งที่แน่นอน และไม่วางสารเคมีบริเวณทางเดิน เช่น ชั้นวางสารเคมีมี ความแข็งแรง มีที่กั้น ห่างจากแหล่งน้ำ มีภาชนะรองรับขวดสารเคมีเพื่อป้องกันสารเคมีรั่วไหลสู่สิ่งแวดล้อม เป็นต้น

5. มีป้ายบอกบริเวณที่เก็บสารเคมีที่เป็นอันตราย อย่างชัดเจน

6. มีระบบการควบคุมสารเคมีที่ต้องควบคุมเป็นพิเศษ สารเคมีที่ต้องควบคุมเป็นพิเศษ หมายถึง สารที่มีความเป็น อันตรายสูงต่อสุขภาพ เช่น สารที่มีฤทธิ์เป็นพิษเฉียบพลันสูง สารที่มีหลักฐานยืนยันแน่ชัดว่าเป็นสารก่อมะเร็ง สารก่อการกลาย พันธุ์ สารที่เป็นพิษต่อระบบสืบพันธุ์ เป็นต้น ซึ่งจะระบุในเอกสารข้อมูลความปลอดภัย (Safety Data Sheet, SDS) ในหัวข้อ 2 ข้อมูลความเป็นอันตราย (hazards identification) และหัวข้อ 11 ข้อมูลด้านพิษวิทยา (toxicological information) สาร

เหล่านี้ต้องมีระบบการควบคุมเป็นพิเศษ เพื่อให้เกิดความปลอดภัยต่อผู้ใช้ เช่น เก็บอยู่ในตู้ที่มีกุญแจล็อก และผู้ปฏิบัติงานต้องได้รับอนุญาตจากหัวหน้าห้องปฏิบัติการหรือผู้ดูแลรับผิดชอบก่อนจึงจะสามารถนำมาใช้ได้ เป็นต้น

ตารางที่ 2.1 ตัวอย่างสารที่มีฤทธิ์เป็นพิษเฉียบพลันสูง สารที่มีหลักฐานยืนยันแน่ชัดว่าเป็นสารก่อมะเร็ง สารก่อการกลายพันธุ์ และสารที่เป็นพิษต่อระบบสืบพันธุ์

ประเภทความเป็นอันตราย	ตัวอย่างสารเคมี
สารที่มีฤทธิ์เป็นพิษเฉียบพลันสูง	cyanide, sodium fluoroacetate, ethyleneimine aziridine, organic compounds of mercury, nicotine and salts of nicotine
สารก่อมะเร็ง	nickel oxide, arsenic trioxide, benzidine and salts of benzidine, asbestos, benzene
สารก่อการกลายพันธุ์	acrylamide, colchicines, carbendazim, benomyl, 2-nitrotoluene
สารที่เป็นพิษต่อระบบสืบพันธุ์	mercury, lead hexafluorosilicate, lead acetate, lead nickel silicate, warfarin

ที่มา C&L Inventory database, harmonized classification, Annex VI of Regulation (EC) No. 1272/2008 (CLP Regulation), <http://echa.europa.eu/information-on-chemicals/cl-inventory-database> สืบค้นเมื่อวันที่ 2 กุมภาพันธ์ 2558

7. ไม่ใช่ตู้ดูดควันเป็นที่เก็บสารเคมีหรือของเสีย แต่หากมีการจัดเก็บอุปกรณ์ใดๆ ที่ไม่ใช่สารเคมีและของเสียได้ตู้ดูดควันต้องจัดวางให้เป็นระเบียบเรียบร้อย ไม่ก่อให้เกิดอันตรายต่อผู้ใช้งานได้

8. ไม่วางขวดสารเคมีบนโต๊ะและชั้นวางของโต๊ะปฏิบัติการอย่างถาวร ยกเว้นขวดสารเคมีที่อยู่ระหว่างการใช้งานในแต่ละวัน

ข้อกำหนดการจัดเก็บสารเคมีตามกลุ่มสาร

เป็นข้อกำหนดเพิ่มเติมจากข้อกำหนดทั่วไป เนื่องจากสารเคมีบางกลุ่มจำเป็นต้องมีวิธีการและข้อกำหนดในการจัดเก็บที่มีความเฉพาะเจาะจง มิฉะนั้นอาจเกิดอันตรายขึ้นได้ ข้อกำหนดการจัดเก็บสารเคมีตามกลุ่มสารอาจแบ่งได้ดังนี้

2.2.2 ข้อกำหนดสำหรับการจัดเก็บสารไวไฟ ควรปฏิบัติดังนี้

1. เก็บสารไวไฟให้ห่างจากแหล่งความร้อน แหล่งกำเนิดไฟ เปลวไฟ ประกายไฟ และแสงแดด อย่างน้อย 25 ฟุต² (7.6 เมตร) ทั้งนี้ควรพิจารณาจากปริมาณสารไวไฟ และขนาดของแหล่งความร้อน/แหล่งกำเนิดประกายไฟในห้องปฏิบัติการประกอบกันด้วย ตัวอย่างเช่น หากมีแหล่งที่ให้ความร้อนสูงอยู่ในห้องปฏิบัติการ ควรจัดเก็บสารไวไฟห่างจากแหล่งความร้อนมากกว่า 25 ฟุต (7.6 เมตร)

2. เก็บสารไวไฟในห้องปฏิบัติการในภาชนะที่มีความจุไม่เกิน 20 ลิตร (carboy)

3. เก็บสารไวไฟในห้องปฏิบัติการไม่เกิน 10 แกลลอน (38 ลิตร)³ ถ้ามีเกิน 10 แกลลอน (38 ลิตร) ต้องจัดเก็บไว้ในตู้สำหรับเก็บสารไวไฟโดยเฉพาะ ตามมาตรฐานกำหนด เช่น ANSI/UL 1275, NFPA 30, BS EN 14470-1:2004, AS 1940-2004 เป็นต้น

² Flammable and Combustible Liquid Safety Guide, Environmental Health and Safety Office, George Mason University. (<http://ehs.gmu.edu/guides/FlammableandCombustibleLiquidSafetyGuide.pdf> สืบค้นเมื่อวันที่ 2 กุมภาพันธ์ 2558)

³ Table 9.6.2.1, NFPA 30: Flammable and combustible liquids code, 2015. (<http://www.nfpa.org/codes-and-standards/document-information-pages?mode=code&code=30> สืบค้นเมื่อวันที่ 2 กุมภาพันธ์ 2558)

a

b

c

d

รูปที่ 2.1 ตัวอย่างตู้เก็บสารไวไฟ

(ที่มา: เข้าถึงได้จาก a. <https://www.safetysolutions.com/safety-products/hazmat-containment/eagle-safety-storage-cabinets/flammable-liquid-storage-cabinets>

b. <https://www.wisconsin.edu/ehs/osh/lab-flam/>

c. <http://www.herbertwilliams.com/products/product/61/>

d. http://www.utexas.edu/safety/ehs/lab/manual/3_fundamentals.html

สืบค้นเมื่อ 2 กุมภาพันธ์ 2558)

4. เก็บสารไวไฟสูงในตู้ที่เหมาะสม

สารไวไฟที่ต้องเก็บในตู้เย็น ไม่ควรเก็บในตู้เย็นแบบธรรมดาที่ใช้ในบ้าน เนื่องจากภายในตู้เย็นที่ใช้ในบ้านไม่มีระบบป้องกันการติดไฟ และยังมีวัสดุหลายอย่างที่เป็นสาเหตุให้เกิดการติดไฟได้ เช่น หลอดไฟภายในตู้เย็น เป็นต้น ในห้องปฏิบัติการและคลัง/พื้นที่เก็บสารเคมี ควรมีตู้เย็นที่ปลอดภัย เช่น explosion-proof refrigerator สำหรับใช้เก็บสารไวไฟที่ต้องเก็บไว้ในตู้เย็น เช่น 1,1-dichloroethylene, 2-Methylbutane, acetaldehyde, trichlorosilane เป็นต้น ซึ่งเป็นตู้เย็นที่ออกแบบให้มีระบบป้องกันการเกิดประกายไฟหรือปัจจัยอื่นๆ ที่อาจทำให้เกิดการติดไฟหรือระเบิดได้

เกณฑ์การจำแนกประเภทสารไวไฟตามระบบ NFPA หรือ ระบบ GHS⁴ แสดงในข้อ 2.4 ภาคผนวก 2 นอกจากนี้ ข้อมูลเกี่ยวกับการจัดเก็บมีระบุในเอกสารข้อมูลความปลอดภัย (Safety Data Sheet, SDS) หัวข้อ 7 การใช้และการจัดเก็บ (handling and storage)

2.2.3 ข้อกำหนดสำหรับการจัดเก็บสารกัดกร่อน ตัวอย่างเช่น

1. เก็บขวดสารกัดกร่อน (ทั้งกรดและเบส) ไว้ในระดับต่ำ และเก็บขวดขนาดใหญ่ (ปริมาณมากกว่า 1 ลิตร หรือ 1.5 กิโลกรัม) ไว้ในระดับที่สูงจากพื้นไม่เกิน 60 เซนติเมตร (2 ฟุต)
2. เก็บขวดกรดในตู้เก็บกรดโดยเฉพาะ และมีภาชนะรองรับที่เหมาะสม สำหรับเก็บกรดควรทำจากวัสดุป้องกันการกัดกร่อน เช่น ไม้ พลาสติก หรือวัสดุอื่นๆ ที่เคลือบด้วยอีพ็อกซี (epoxy enamel) ภาชนะรองรับ เช่น ถาดพลาสติก หรือมีวัสดุห่อหุ้มขวดเพื่อป้องกันการรั่วไหล สำหรับการเก็บขวดกรดขนาดเล็ก (ปริมาณน้อยกว่า 1 ลิตร หรือ 1.5 กิโลกรัม) บนชั้นวางต้องมีภาชนะรองรับ หรือมีวัสดุห่อหุ้มป้องกันการรั่วไหลด้วย

2.2.4 ข้อกำหนดสำหรับการจัดเก็บแก๊ส ตัวอย่างเช่น

1. เก็บถังแก๊สโดยมีอุปกรณ์ยึดที่แข็งแรง ถังแก๊สทุกถังต้องมีสายคาด 2 ระดับ หรือโซ่ยึดกับผนัง โต๊ะปฏิบัติการ หรือที่รองรับอื่นๆ ที่สามารถป้องกันอันตรายให้กับผู้ปฏิบัติงานในบริเวณใกล้เคียงจากน้ำหนักของถังแก๊สที่อาจล้มมาทับได้ ดังตัวอย่างในรูปที่ 2.2

⁴ Globally Harmonised System for Classification and Labeling of Chemicals (GHS) คือ ระบบการจำแนกประเภท การติดฉลาก และการสื่อสารข้อมูลสารเคมีและเคมีภัณฑ์ ที่องค์การสหประชาชาติพัฒนาขึ้น เพื่อให้เกิดการสื่อสารและเข้าใจเกี่ยวกับอันตรายที่เกิดจากสารเคมีนั้นๆ ได้ในทิศทางเดียวกัน

รูปที่ 2.2 ตัวอย่างการวางถังแก๊สที่เหมาะสมในห้องปฏิบัติการ

(ที่มา เข้าถึงได้จาก <http://blink.ucsd.edu/safety/research-lab/chemical/gas/storage.html#Basic-storage-guidelines-for-al> สืบค้นเมื่อวันที่ 2 สิงหาคม 2556)

2. ถังแก๊สที่ไม่ได้ใช้งานทุกถังต้องมีฝาปิดครอบหัวถัง หรือมี guard ป้องกันหัวถัง ดังตัวอย่างในรูปที่ 2.3 ทั้งนี้เพื่อป้องกันอันตรายจากแก๊สภายในถังพุ่งออกมาอย่างรุนแรงหากวาล์วควบคุมที่คอถังเกิดความเสียหาย

guard ป้องกันหัวถัง

รูปที่ 2.3 ตัวอย่างถังแก๊สที่มี guard ป้องกันหัวถัง ขณะใช้งาน

(ที่มา เข้าถึงได้จาก <http://proactivegassafety.com/gas-safety-training-workshops/laboratory-gas-users-workshop> สืบค้นเมื่อวันที่ 27 กรกฎาคม 2556)

3. มีพื้นที่เก็บถังแก๊สเปล่ากับถังแก๊สที่ยังไม่ได้ใช้งาน และติดป้ายระบุไว้อย่างชัดเจน
4. ถังแก๊สที่มีวางปลอดภัย ห่างจากความร้อน แหล่งกำเนิดไฟ และเส้นทางสัญจรหลัก โดยบริเวณที่เก็บถังแก๊สควรเป็นที่แห้งและอากาศถ่ายเทได้ดี มีอุณหภูมิไม่เกิน 52 องศาเซลเซียส⁵
5. เก็บถังแก๊สออกซิเจนห่างจากถังแก๊สเชื้อเพลิง (เช่น acetylene) แก๊สไวไฟ และวัสดุไหม้ไฟได้ (combustible materials) อย่างน้อย 6 m หรือมีฉาก/ผนังกันที่ไม่ติดไฟ มีความสูงอย่างน้อย 1.5 เมตร (5 ฟุต) และสามารถหน่วงไฟได้อย่างน้อยครึ่งชั่วโมง

สำหรับถังแก๊สที่บรรจุสารอันตรายหรือสารพิษ (ตามรายการต่อไปนี้) ต้องเก็บในตู้เก็บถังแก๊สโดยเฉพาะที่มีระบบระบายอากาศ ดังตัวอย่างในรูปที่ 2.4

⁵ How Do I Work Safely with Compressed Gases?, Prevention & Control of Hazards, Canadian Centre for Occupational Health and Safety. (http://www.ccohs.ca/oshanswers/prevention/comp_gas.html สืบค้นเมื่อวันที่ 2 กุมภาพันธ์ 2558)

รายการแก๊สอันตราย

■ Ammonia	■ Dimethylamine	■ Methylamine
■ Arsenic pentafluoride	■ Dichlorosilane	■ Methyl bromide
■ Arsine	■ Diborane ethylamine	■ Methyl chloride
■ Boron trifluoride	■ Ethylene oxide	■ Methyl mercaptan
■ 1,3-Butadiene	■ Fluorine	■ Nitrogen oxides
■ Carbon monoxide	■ Formaldehyde	■ Phosgene
■ Carbon oxysulfide	■ Germane	■ Phosphine
■ Chlorine	■ Hydrogen chloride, anhydrous	■ Silane
■ Chlorine monoxide	■ Hydrogen cyanide	■ Silicon tetrafluoride
■ Chlorine trifluoride	■ Hydrogen fluoride	■ Stibine
■ Chloroethane	■ Hydrogen selenide	■ Trimethylamine
■ Cyanogen	■ Hydrogen sulfide	■ Vinyl chloride
■ Dichloroborane		

รูปที่ 2.4 ตัวอย่างตู้เก็บแก๊สอันตราย

(ที่มา เข้าถึงได้จาก

<http://web.princeton.edu/sites/ehs/labsafetymanual/sec7e.htm>

สืบค้นเมื่อวันที่ 12 มีนาคม 2555)

2.2.5 ข้อกำหนดสำหรับการจัดเก็บสารออกซิไดซ์ (Oxidizers) และสารที่ก่อให้เกิดเปอร์ออกไซด์

สารออกซิไดซ์ สามารถทำให้เกิดเพลิงไหม้และการระเบิดได้เมื่อสัมผัสกับสารไวไฟและสารที่ไหม้ไฟได้ เมื่อสารที่ไหม้ไฟได้สัมผัสกับสารออกซิไดซ์จะทำให้อัตราในการลุกไหม้เพิ่มขึ้น ทำให้สารไหม้ไฟได้เกิดการลุกติดไฟขึ้นทันที หรือทำให้เกิดการระเบิดเมื่อได้รับความร้อน การสั่นสะเทือน (shock) หรือแรงเสียดทาน (ตัวอย่างกลุ่มสารออกซิไดซ์แสดงดังตารางด้านล่าง) การจัดเก็บสารออกซิไดซ์มีข้อกำหนดดังนี้

1. เก็บสารออกซิไดซ์ห่างจากความร้อน แสง แหล่งกำเนิดประกายไฟ อย่างน้อย 25 ฟุต (7.6 เมตร) ทั้งนี้ควรพิจารณาจากปริมาณสารออกซิไดซ์ และขนาดของแหล่งความร้อน/แหล่งกำเนิดประกายไฟในห้องปฏิบัติการประกอบกันด้วย ตัวอย่างเช่น หากมีแหล่งที่ให้ความร้อนสูงมากอยู่ในห้องปฏิบัติการ ควรจัดเก็บสารออกซิไดซ์ห่างจากแหล่งความร้อนมากกว่า 25 ฟุต (7.6 เมตร)
2. เก็บสารที่มีสมบัติออกซิไดซ์ ไว้ในภาชนะแก้วหรือภาชนะที่มีสมบัติเฉื่อย
3. ใช้ฝาปิดที่เหมาะสม สำหรับขวดที่ใช้เก็บสารออกซิไดซ์ ไม่ควรใช้จุกคอร์ก หรือจุกยาง เนื่องจากจุกคอร์ก หรือจุกยางสามารถทำปฏิกิริยากับสารออกซิไดซ์ได้

ตัวอย่างกลุ่มสารออกซิไดซ์

Peroxides (O_2^{2-})

Nitrates (NO_3^-)

Nitrites (NO_2^-)

Perchlorates (ClO_4^-)

Permanganates (MnO_4^-)

Chromates (CrO_4^{2-})

Chlorates (ClO_3^-)

Chlorites (ClO_2^-)

Hypochlorites (ClO^-)

Dichromates ($Cr_2O_7^{2-}$)

Persulfates ($S_2O_8^{2-}$)

สารที่ก่อให้เกิดเปอร์ออกไซด์ (Peroxide-forming materials) หมายถึง สารที่เมื่อทำปฏิกิริยากับอากาศ ความชื้น หรือสิ่งปนเปื้อนต่างๆ แล้วทำให้เกิดสารเปอร์ออกไซด์ เช่น ether, dioxane, sodium amide, tetrahydrofuran (THF) เป็นต้น สารเปอร์ออกไซด์เป็นสารที่ไม่เสถียรสามารถทำให้เกิดการระเบิดได้เมื่อมีการสั่นสะเทือน แรงเสียดทาน การกระทบ ความร้อน ประกายไฟ หรือ แสงแดด ตัวอย่างสารที่ก่อให้เกิดเปอร์ออกไซด์ ดังตารางที่ 2.2

การจัดเก็บสารที่ก่อให้เกิดเปอร์ออกไซด์มีข้อกำหนดดังนี้

1. เก็บสารที่ก่อให้เกิดเปอร์ออกไซด์ห่างจากความร้อน แสง และแหล่งกำเนิดประกายไฟ อย่างน้อย 25 ฟุต (7.6 เมตร) ทั้งนี้ควรพิจารณาจากปริมาณสารที่ก่อให้เกิดเปอร์ออกไซด์ และขนาดของแหล่งความร้อน/แหล่งกำเนิดประกายไฟในห้องปฏิบัติการประกอบกันด้วย ตัวอย่างเช่น หากมีแหล่งที่ให้ความร้อนสูงมากอยู่ในห้องปฏิบัติการ ควรจัดเก็บสารที่ก่อให้เกิดเปอร์ออกไซด์ห่างจากแหล่งความร้อนมากกว่า 25 ฟุต (7.6 เมตร)

2. ภาชนะบรรจุสารที่ก่อให้เกิดเปอร์ออกไซด์ต้องมีฝาปิดที่แน่นหนา และไม่ใช้จุกแก้ว เพื่อหลีกเลี่ยงการสัมผัสอากาศ เนื่องจากแรงเสียดทานขณะเปิดอาจทำให้เกิดการระเบิดได้

3. มีการตรวจสอบการเกิดเปอร์ออกไซด์อย่างสม่ำเสมอ รายละเอียดเพิ่มเติมเกี่ยวกับการตรวจสอบการเกิดเปอร์ออกไซด์สามารถดูได้ที่

- 6.G.3.2 Peroxide Detection Tests, Prudent Practices in the Laboratory, the National Academy of Sciences, US, 2011
- Peroxide Forming Solvents (<http://www.sigmaaldrich.com/chemistry/solvents/learning-center/peroxide-formation.html>)
- EH&S Guidelines for Peroxide Forming Chemicals, Environmental Health & Safety, University of Washington (<http://www.ehs.washington.edu/forms/epo/peroxideguidelines.pdf>)

ตารางที่ 2.2 ประเภทของสารที่ก่อให้เกิดเพอร์ออกไซด์

<i>Class A : Chemicals that form explosive levels of peroxides without concentration</i>	
Isopropyl ether Butadiene Chlorobutadiene (Chloroprene) Potassium amide Potassium metal	Sodium amide (Sodamide) Tetrafluoroethylene Divinyl acetylene Vinylidene Chloride
<i>Class B : These chemicals are peroxide hazard on concentration (distillation/evaporation). A test for peroxide should be performed if concentration is intended or suspected.</i>	
Acetal Cumene Cyclohexane Cyclooctene Cyclopentene Diacetylene Dicyclopentadiene Diethylene glycol dimethyl ether (diglyme) Diethyl ether	Dioxane (p-dioxane) Ethylene glycol dimethyl ether (glyme) Furan Methyl acetylene Methyl cyclopentane Methyl-isobutyl ketone Tetrahydrofuran Tetrahydronaphthalene Vinyl ethers
<i>Class C : Unsaturated monomers that may autopolymerize as a result of peroxide accumulation if inhibitors have been removed or are depleted.</i>	
Acrylic acid Butadiene Chlorotrifluoroethylene Ethyl acrylate Methyl methacrylate	Styrene Vinyl acetate Vinyl chloride Vinyl pyridine

ที่มา Table 4.8 Classes of chemicals that can form peroxides, Prudent Practices in the Laboratory, the National Academy of Sciences, US, 2011

ตารางที่ 2.3 ตัวอย่างเกณฑ์การพิจารณาในการทิ้งสารที่ก่อให้เกิดเพอร์ออกไซด์

เพอร์ออกไซด์ที่เกิดอันตรายได้จากการเก็บ : ทั้งหลังจากเก็บเกิน 3 เดือน	
Divinyl acetylene Divinyl ether Isopropyl ether	Potassium metal Sodium amide Vinylidene chloride
เพอร์ออกไซด์ที่เกิดอันตรายได้จากความเข้มข้น : ทั้งหลังจากเก็บเกิน 1 ปี	
Acetal Cumene Cyclohexene Cycloxyene Cyclopentene Diacetylene Dicyclopentadiene Diethyl ether Diethylene glycol dimethyl ether	Dioxane Ethylene glycol dimethyl ether Furan Methyl acetylene Methyl cyclopentane Methyl isobutyl ketone Tetrahydronaphtalene (Tetralin) Tetrahydrofuran Vinyl ethers

อันตรายเนื่องจากเพอร์ออกไซด์เกิดพอลิเมอร์เชชัน*: ทั้งหลังจากเก็บเกิน 1 ปี	
Acrylic acid	Styrene
Acrylonitrile	Tetrafluoroethylene*
Butadiene*	Vinyl acetylene
Chloroprene*	Vinyl acetate
Chlorotrifluoroethylene	Vinyl chloride
Methyl methacrylate	Vinyl pyridine

* หากเก็บในสถานะของเหลว จะมีโอกาสเกิดเพอร์ออกไซด์เพิ่มขึ้น และมอนอเมอร์บางชนิด (โดยเฉพาะอย่างยิ่ง butadiene, chloroprene, และtetrafluoroethylene) ควรทิ้งหลังจากเก็บเกิน 3 เดือน

ที่มา Princeton University [ออนไลน์] เข้าถึงได้จาก <http://web.princeton.edu/sites/ehs/labsafetymanual/sec7c.htm#removal>
สืบค้นเมื่อวันที่ 12 มีนาคม 2555

2.2.6 ข้อกำหนดสำหรับการจัดเก็บสารที่ไวต่อปฏิกิริยา

สารที่ไวต่อปฏิกิริยาสามารถแบ่งเป็นกลุ่มได้ ดังนี้

- 1) สารที่ไวต่อปฏิกิริยาพอลิเมอร์เชชัน (Polymerization reactions) เช่น styrene สารกลุ่มนี้เมื่อเกิดปฏิกิริยาพอลิเมอร์เชชันจะทำให้เกิดความร้อนสูงหรือไม่สามารถควบคุมการปลดปล่อยความร้อนออกมาได้
- 2) สารที่ไวต่อปฏิกิริยาเมื่อสัมผัสกับน้ำ (Water reactive materials) เช่น alkali metals (lithium, sodium, potassium) silanes, magnesium, zinc, aluminum รวมทั้งสารประกอบอินทรีย์โลหะ (organometallics) เช่น alkylaluminums, alkylolithiums เป็นต้น สารกลุ่มนี้เมื่อสัมผัสกับน้ำจะปลดปล่อยความร้อนออกมาทำให้เกิดการลุกติดไฟขึ้นในกรณีที่มีตัวสารเป็นสารไวไฟ หรือทำให้สารไวไฟที่อยู่ใกล้เคียงลุกติดไฟ นอกจากนี้ อาจจะทำให้เกิดการปลดปล่อยสารไวไฟ สารพิษ ไอของออกไซด์ของโลหะ กรด และแก๊สที่ทำให้เกิดการออกซิไดซ์ได้ดี
- 3) สาร Pyrophoric ส่วนใหญ่เป็น tert-butyllithium, diethylzinc, triethylaluminum, สารประกอบอินทรีย์โลหะ สารกลุ่มนี้เมื่อสัมผัสกับอากาศจะทำให้เกิดการลุกติดไฟ
- 4) สารที่ไวต่อปฏิกิริยาเมื่อเกิดการเสียดสีหรือกระทบกระแทก (Shock-sensitive materials) เช่น สารที่มีหมู่ไนโตร (nitro), เกลือ azides, fulminates, perchlorates เป็นต้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อมีส่วนประกอบของสารอินทรีย์อยู่ด้วย เมื่อสารกลุ่มนี้ถูกเสียดสีหรือกระทบกระแทกจะทำให้เกิดการระเบิดได้

การจัดเก็บสารที่ไวต่อปฏิกิริยามีข้อกำหนดดังนี้

1. มีป้ายคำเตือนที่ชัดเจนบริเวณหน้าตู้หรือพื้นที่ที่เก็บสารที่ไวต่อปฏิกิริยา เช่น ป้าย “สารไวต่อปฏิกิริยา-ห้ามใช้น้ำ” และ “สารไวต่อปฏิกิริยา-ห้ามสัมผัสอากาศ” เป็นต้น
2. เก็บสารไวต่อปฏิกิริยาต่อน้ำออกห่างจากแหล่งน้ำที่อยู่ในห้องปฏิบัติการ เช่น อ่างน้ำ ฝักบัวฉุกเฉิน หัวสปริงเกอร์ เป็นต้น เพื่อหลีกเลี่ยงสถานะที่ทำให้สารเกิดปฏิกิริยา
3. มีการตรวจสอบสภาพการเก็บที่เหมาะสมของสารที่ไวต่อปฏิกิริยาอย่างสม่ำเสมอ

2.2.7 ภาชนะบรรจุภัณฑ์และฉลากสารเคมี

1. เก็บสารเคมีในภาชนะที่เหมาะสมตามประเภทของสารเคมี โดย
 - ใช้ภาชนะเดิม (original container)
 - ห้ามเก็บกรดไฮโดรฟลูออริกในภาชนะแก้ว เพราะสามารถกัดกร่อนแก้วได้ ควรเก็บในภาชนะพลาสติก
 - ห้ามเก็บสารที่ก่อให้เกิดเพอร์ออกไซด์ในภาชนะแก้วที่มีฝาเกลียวหรือฝาแก้ว เพราะหากมีการเสียดสี จะทำให้เกิดการระเบิดได้
 - ห้ามเก็บสารละลายด่างที่มี pH สูงกว่า 11 ในภาชนะแก้ว เพราะสามารถกัดกร่อนแก้วได้
2. ภาชนะที่บรรจุสารเคมีทุกชนิดต้องมีการติดฉลากที่เหมาะสม
 - ภาชนะทุกชนิดที่บรรจุสารเคมีต้องระบุชื่อสารแม้ไม่ใช่สารอันตราย เช่น น้ำ

- หากเป็นภาชนะเดิม (original container) ของสารเคมีต้องมีฉลากสมบูรณ์และชัดเจน
- ใช้ชื่อเต็มของสารเคมีบนฉลาก และมีคำเตือนเกี่ยวกับอันตราย
- ระบุวันที่ได้รับสารเคมี วันที่เปิดใช้สารเคมีเป็นครั้งแรก
- หากเป็น stock solution หรือ working solution ที่เตรียมขึ้นเองให้ระบุ ชื่อสารละลาย ส่วนผสม (ถ้าเป็นไปได้) ชื่อผู้เตรียม และวันที่เตรียม

3. ตรวจสอบความบกพร่องของภาชนะบรรจุสารเคมีและฉลากสารเคมีอย่างสม่ำเสมอ เช่น

- ความสมบูรณ์ของฝาปิด การแตกร้าวรั่วซึมของภาชนะ
- ฉลากสมบูรณ์ มีข้อมูลครบถ้วน
- ข้อความบนฉลากมีความชัดเจน ไม่จาง ไม่เลือน

2.2.8 เอกสารข้อมูลความปลอดภัย (Safety Data Sheet, SDS)

Safety Data Sheet (SDS) หรือในบางครั้งเรียกว่า Material Safety Data Sheet (MSDS) นั้น หมายถึงเอกสารข้อมูลความปลอดภัยสารเคมี ซึ่งเป็นเอกสารที่แสดงข้อมูลของสารเคมีหรือเคมีภัณฑ์เกี่ยวกับลักษณะความเป็นอันตราย พิษ วิธีใช้ การเก็บรักษา การขนส่ง การกำจัดและการจัดการอื่นๆ เพื่อให้การดำเนินการเกี่ยวกับสารเคมีนั้นเป็นไปอย่างถูกต้องและปลอดภัย

ข้อกำหนดเกี่ยวกับการจัดการ SDS มีดังนี้

1. เก็บ SDS ในรูปแบบที่เป็นเอกสารและอิเล็กทรอนิกส์
2. เก็บ SDS อยู่ในที่ที่ทุกคนในห้องปฏิบัติการเข้าดูได้ทันที เมื่อต้องการใช้ หรือเมื่อเกิดภาวะฉุกเฉิน
3. SDS มีข้อมูลครบทั้ง 16 หัวข้อ⁶ ตามระบบสากล
 - 1) ข้อมูลเกี่ยวกับสารเคมี และบริษัทผู้ผลิตและหรือจำหน่าย (Identification)
 - 2) ข้อมูลความเป็นอันตราย (Hazards identification)
 - 3) ส่วนประกอบและข้อมูลเกี่ยวกับส่วนผสม (Composition/Information on ingredients)
 - 4) มาตรการปฐมพยาบาล (First aid measures)
 - 5) มาตรการผจญเพลิง (Fire fighting measures)
 - 6) มาตรการจัดการเมื่อมีการหกหรือรั่วไหล (Accidental release measures)
 - 7) การใช้และการจัดเก็บ (Handling and storage)
 - 8) การควบคุมการได้รับสัมผัสและการป้องกันส่วนบุคคล (Exposure controls/Personal protection)
 - 9) สมบัติทางกายภาพและเคมี (Physical and chemical properties)
 - 10) ความเสถียรและการเกิดปฏิกิริยา (Stability and reactivity)
 - 11) ข้อมูลด้านพิษวิทยา (Toxicological information)
 - 12) ข้อมูลด้านระบบนิเวศ (Ecological information)
 - 13) ข้อพิจารณาในการกำจัด (Disposal considerations)
 - 14) ข้อมูลสำหรับการขนส่ง (Transport information)
 - 15) ข้อมูลเกี่ยวกับกฎข้อบังคับ (Regulatory information)
 - 16) ข้อมูลอื่น ๆ (Other information)
4. มี SDS ของสารเคมีอันตรายทุกตัวที่อยู่ในห้องปฏิบัติการ
5. มี SDS ที่ทันสมัย โดยตรวจสอบจากข้อมูล SDS ของบริษัทผู้ผลิตในช่วงเวลาที่ซื้อจากบริษัทผู้ขายสารเคมีนั้นๆ ไม่ควรใช้ SDS ของบริษัทผู้ผลิตอื่นเนื่องจากอาจมีความคลาดเคลื่อนของข้อมูลสารเคมีได้ และไม่ควรใช้ SDS ที่เก่ากว่า 5 ปี

ผู้ซื้อสารเคมีควรถือเป็นหลักปฏิบัติในการขอข้อมูล SDS ของผู้ผลิต จากบริษัทผู้ขาย
ส่วนการปรับปรุงให้ทันสมัย ควรทำตามเหมาะสม

⁶ รายละเอียดแสดงในข้อ 2.5 ภาคผนวก 2

2.3 การเคลื่อนย้ายสารเคมี (Chemical transportation)

2.3.1 การเคลื่อนย้ายสารเคมีภายในห้องปฏิบัติการ ควรมีข้อปฏิบัติ ดังนี้

1. ผู้ที่ทำการเคลื่อนย้ายสารเคมีใช้อุปกรณ์ป้องกันส่วนบุคคลที่เหมาะสม
2. ปิดฝาภาชนะที่บรรจุสารเคมีที่จะเคลื่อนย้ายให้สนิท หากจำเป็นอาจผนึกด้วยแผ่นพาราฟิล์ม (รูปที่ 2.5)
3. ใช้รถเข็นที่มีแนวกัน เมื่อมีการเคลื่อนย้ายสารเคมี พร้อมกันหลายๆ ขวด (รูปที่ 2.6)

รูปที่ 2.5 การใช้แผ่นพาราฟิล์มปิดฝาภาชนะ

รูปที่ 2.6 รถเข็นสำหรับเคลื่อนย้ายสารเคมี

4. ใช้ตะกร้าหรือภาชนะรองรับ (secondary container) ในการเคลื่อนย้ายสารเคมี โดยต้องเป็นภาชนะที่ไม่แตกหักง่าย ทำมาจากยาง เหล็ก หรือพลาสติก ที่สามารถบรรจุขวดสารเคมี (รูปที่ 2.7)
5. เคลื่อนย้ายสารเคมีที่เป็นของเหลวไวไฟในภาชนะรองรับที่มีวัสดุกันกระแทก
6. ใช้ถังยางในการเคลื่อนย้ายสารกัดกร่อนที่เป็นกรดและตัวทำละลาย (รูปที่ 2.8)
7. เคลื่อนย้ายสารที่เข้ากันไม่ได้ในภาชนะรองรับที่แยกกัน ตัวอย่างกลุ่มสารที่เข้ากันไม่ได้แสดงใน ข้อ 2.3 ภาคผนวก 2

รูปที่ 2.7 ภาชนะรองรับที่เป็นพลาสติก

รูปที่ 2.8 ถังยางที่ทนกรดและตัวทำละลาย

(ที่มา เข้าถึงได้จาก <http://web.princeton.edu/sites/ehs/labpage/spills.htm> สืบค้นเมื่อวันที่ 12 มีนาคม 2555)

2.3.2 การเคลื่อนย้ายสารเคมีภายนอกห้องปฏิบัติการ ควรมีข้อปฏิบัติ ดังนี้

1. ใช้ภาชนะรองรับและอุปกรณ์เคลื่อนย้ายที่มั่นคงปลอดภัย ไม่แตกหักง่าย และมีที่กันขวดสารเคมีล้ม
2. ใช้รถเข็นมีแนวกันขวดสารเคมีล้ม
3. เคลื่อนย้ายสารที่เข้ากันไม่ได้ ในภาชนะรองรับที่แยกกัน ตัวอย่างกลุ่มสารที่เข้ากันไม่ได้แสดงใน ข้อ 2.3 ภาคผนวก 2
4. ใช้ลิฟท์ขนของในการเคลื่อนย้ายสารเคมีและวัตถุอันตรายระหว่างชั้น
5. ใช้วัสดุดูดซับสารเคมีหรือวัสดุกันกระแทกขณะเคลื่อนย้าย เช่น vermiculite โฟมกันกระแทก เป็นต้น (รูปที่ 2.9)

รูปที่ 2.9 ตัวอย่างตัวดูดซับสารเคมีและวัสดุกันกระแทก
ที่ใช้ในการกั้นระหว่างขวดสารเคมีขณะเคลื่อนย้าย

องค์ประกอบที่ 3

ระบบการจัดการของเสีย

เป็นการประเมินสถานภาพการจัดการของเสียภายในห้องปฏิบัติการ ทั้งระบบข้อมูล การจำแนกและการเก็บ เพื่อรอการกำจัด/บำบัด ซึ่งสามารถติดตามความเคลื่อนไหวของของเสีย ข้อมูลนี้จะเป็นประโยชน์ต่อการบริหารจัดการ การประเมินความเสี่ยงจากอันตรายของของเสีย ตลอดจนการจัดเตรียมงบประมาณในการกำจัด

3.1 การจัดการข้อมูลของเสีย

3.1.1 ระบบบันทึกข้อมูล หมายถึง ระบบบันทึกข้อมูลของเสียสารเคมีที่ใช้ในห้องปฏิบัติการ/หน่วยงาน/องค์กร เพื่อใช้ในการบันทึกและติดตามความเคลื่อนไหวของเสียสารเคมีทั้งหมด โดย

1. มีการบันทึกข้อมูลของเสีย ในรูปแบบ

- เอกสาร
- อิเล็กทรอนิกส์

2. โครงสร้างของข้อมูลของเสียที่บันทึก ไม่ว่าจะใช้รูปแบบใดก็ตาม ควรประกอบด้วยหัวข้อ ต่อไปนี้

- ผู้รับผิดชอบ หมายถึง ผู้ผลิต/ผู้ทำให้เกิด/ผู้ดูแล ของเสียในขวณนั้นๆ
- รหัสของภาชนะบรรจุ (Bottle ID)
- ประเภทของเสีย (รายละเอียดแสดงในข้อ 3.2)
- ปริมาณของเสีย (Waste volume/weight)
- วันที่บันทึกข้อมูล (Input date)
- ห้องที่เก็บของเสีย (Storage room)
- อาคารที่เก็บของเสีย (Storage building)

3.1.2 การรายงานข้อมูล หมายถึง การรายงานข้อมูลของเสียที่เกิดขึ้นและที่กำจัดทั้งของห้องปฏิบัติการ/หน่วยงาน/องค์กร โดยมีการจัดทำให้เป็นปัจจุบันอยู่เสมอพร้อมทั้งสามารถรายงานความเคลื่อนไหวของของเสียในห้องปฏิบัติการ/หน่วยงาน/องค์กรได้ด้วย การรายงานข้อมูลที่ครบถ้วนนั้น ต้องครอบคลุมสิ่งต่อไปนี้

1. มีการรายงานข้อมูลของเสียที่เกิดขึ้น
 2. มีรูปแบบการรายงานที่ชัดเจน เพื่อรายงานความเคลื่อนไหวข้อมูลในรายงานอย่างน้อยประกอบด้วยหัวข้อต่อไปนี้
 - ประเภทของเสีย (รายละเอียดแสดงในข้อ 3.2)
 - ปริมาณของเสีย
 3. มีการรายงานข้อมูลของเสียที่กำจัดทิ้ง
 4. มีการปรับข้อมูลเป็นปัจจุบันสม่ำเสมอ
- ดังตัวอย่างในตารางที่ 3.1

ตารางที่ 3.1 ตัวอย่างบัญชีและรายงานข้อมูลของเสีย

รหัสขวด	ประเภทของเสีย	ประเภทภาชนะ	ปริมาณความจุของขวด	ผู้รับผิดชอบ	สถานที่เก็บ	วันที่บันทึก
W04001	Mercury waste	Glass bottle	1 ลิตร	นาย ก	ห้อง 1411 ตึก A	22/12/2554
W06001	Heavy metal waste	Glass bottle	2.5 ลิตร	นางสาว ข	ห้อง 1411 ตึก A	11/1/2555
W04002	Mercury waste	Plastic gallon	1 ลิตร	นาย ก	ห้อง 1411 ตึก A	6/2/2555
W07001	Acid waste	Glass bottle	2.5 ลิตร	นาย ค	ห้อง 1411 ตึก A	26/2/2555
W03001	Oxidizing waste	Plastic gallon	5 ลิตร	นางสาว ง	ห้อง 1411 ตึก A	1/3/2555

3.1.3 การใช้ประโยชน์จากข้อมูลเพื่อการบริหารจัดการ หมายถึง การนำข้อมูลของเสียไปใช้ประโยชน์เพื่อการบริหารจัดการให้เกิดประโยชน์สูงสุดกับห้องปฏิบัติการ/หน่วยงาน/องค์กร ในเรื่องต่อไปนี้

1. การประเมินความเสี่ยง โดยการนำข้อมูลกลับมาวิเคราะห์เพื่อประเมินอันตรายที่อาจเกิดขึ้นในระหว่างที่ของเสียเหล่านั้นยังไม่ได้ถูกเคลื่อนย้ายออกไปจากส่วนงาน เช่น มีรายงานการประเมินความเสี่ยงจากข้อมูลปริมาณ ประเภทของเสีย และสถานที่เก็บภายในหน่วยงาน เป็นต้น
2. การจัดเตรียมงบประมาณในการกำจัด โดยการประมาณค่าใช้จ่ายที่คาดว่าจะเกิดขึ้นจากข้อมูลปริมาณของเสียที่ส่งกำจัดในแต่ละครั้ง เช่น รายงานค่าใช้จ่ายในการกำจัดของเสียย้อนหลัง เพื่อนำมาจัดเตรียมงบประมาณ เป็นต้น

3.2 การเก็บของเสีย

ห้องปฏิบัติการควรมีแนวปฏิบัติ ดังนี้

1. มีการแยกของเสียอันตรายออกจากของเสียทั่วไป
2. มีเกณฑ์การจำแนกประเภทของเสียที่เหมาะสม เพื่อการเก็บรวบรวมบำบัด และกำจัดที่ปลอดภัย ทั้งนี้อาจอิงเกณฑ์ตามระบบมาตรฐานสากล หรือมาตรฐานที่เป็นที่ยอมรับ เช่น ระบบการจำแนกประเภทของเสียของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (WasteTrack) ระบบการจำแนกประเภทของเสียของศูนย์การจัดการด้านพลังงาน สิ่งแวดล้อม ความปลอดภัยและอาชีวอนามัย (EESH) ของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี เป็นต้น (ดังรายละเอียดในตัวอย่างที่ 3.1 และ 3.2 ภาคผนวก 3)
3. แยกของเสียตามเกณฑ์ที่ใช้ในข้อ 2
4. ใช้ภาชนะบรรจุของเสียที่เหมาะสมตามประเภท เช่น ไม่ใช้ภาชนะโลหะในการเก็บของเสียประเภทกรด หรือ chlorinated solvents ซึ่งสามารถเกิดปฏิกิริยากับโลหะได้ ในกรณีที่นำขวดสารเคมีที่ใช้หมดแล้วมาบรรจุของเสีย สารเคมีในขวดเดิมต้องไม่ใช่สารที่เข้ากันไม่ได้กับของเสียนั้น เป็นต้น (ดังตารางที่ 3.1 ภาคผนวก 3)
5. ติดฉลากภาชนะบรรจุของเสียทุกชนิดอย่างถูกต้องและเหมาะสม และในกรณีที่ใช้ขวดสารเคมีเก่ามาบรรจุของเสีย ต้องลอกฉลากเดิมออกก่อน ฉลากของภาชนะบรรจุของเสียควรมีข้อมูลดังนี้ (ตัวอย่างฉลาก แสดงในหัวข้อที่ 3.3 ภาคผนวก 3)
 - ชื่อความระบุนอย่างชัดเจนว่าเป็น “ของเสีย”
 - ชื่อห้องปฏิบัติการ/ชื่อเจ้าของ/ผู้รับผิดชอบ
 - ประเภทของเสีย/ประเภทความเป็นอันตราย
 - ส่วนประกอบของของเสีย (ถ้าเป็นไปได้)
 - ปริมาณของเสีย
 - วันที่เริ่มบรรจุของเสีย
 - วันที่หยุดการบรรจุของเสีย
6. ตรวจสอบความบกพร่องของภาชนะและฉลากของเสียอย่างสม่ำเสมอ เช่น
 - ไม่มีรอยร้าว หรือรอยแตกร้าว

- ฉลากสมบูรณ์ มีข้อมูลครบถ้วน
 - ข้อความบนฉลากมีความชัดเจน ไม่จาง ไม่เลือน
7. บรรจุของเสียในปริมาณไม่เกิน 80% ของความจุของภาชนะ
 8. มีพื้นที่/บริเวณที่เก็บของเสียที่แน่นอน
 9. มีภาชนะรองรับขวดของเสียที่เหมาะสม โดยสามารถทนและรองรับปริมาณของเสียได้ทั้งหมด หากเกิดการรั่วไหล
 10. แยกภาชนะรองรับขวดของเสียที่เข้ากันไม่ได้ และควรเก็บ/จัดวางของเสียที่เข้ากันไม่ได้ตามเกณฑ์การเข้ากันไม่ได้ของสารเคมี (chemical incompatibility) โดยสามารถใช้เกณฑ์เดียวกับการจัดเก็บสารเคมีที่เข้ากันไม่ได้ (หัวข้อที่ 2.3 ภาคผนวก 2)
 11. วางภาชนะบรรจุของเสียห่างจากบริเวณอุปกรณ์ฉุกเฉิน เช่น ฝักบัวฉุกเฉิน อุปกรณ์สำหรับสารเคมีหกรั่วไหล อุปกรณ์ทำความสะอาด เป็นต้น หากเกิดการหก/รั่วไหลของของเสีย จะไม่ทำให้อุปกรณ์ฉุกเฉินเหล่านั้นเกิดการปนเปื้อน
 12. วางภาชนะบรรจุของเสียห่างจากความร้อน แหล่งกำเนิดไฟ และเปลวไฟ อย่างน้อย 25 ฟุต (7.6 เมตร) ทั้งนี้ควรพิจารณาจากขนาดของแหล่งความร้อน/แหล่งกำเนิดประกายไฟในห้องปฏิบัติการประกอบกันด้วย เช่น หากมีแหล่งที่ให้ความร้อนสูงมากอยู่ในห้องปฏิบัติการ ควรจัดวางภาชนะของเสียห่างจากแหล่งความร้อนมากกว่า 25 ฟุต (7.6 เมตร) เป็นต้น
 13. เก็บของเสียประเภทไวไฟในห้องปฏิบัติการไม่เกิน 10 แกลลอน (38 ลิตร) ถ้ามีเกิน 10 แกลลอน (38 ลิตร) ต้องจัดเก็บไว้ในตู้สำหรับเก็บสารไวไฟโดยเฉพาะ
 14. กำหนดปริมาณรวมสูงสุดของของเสียที่อนุญาตให้เก็บได้ในห้องปฏิบัติการ เช่น ตามกฎหมายของประเทศสหรัฐอเมริกาอนุญาตให้เก็บของเสียไว้ในห้องปฏิบัติการที่มีปริมาณน้อยกว่า 55 แกลลอน (ประมาณ 200 ลิตร) ได้ไม่เกิน 90 วัน และที่มากกว่า 55 แกลลอน ได้ไม่เกิน 3 วัน ทั้งนี้หากเป็นของเสียที่มีความเป็นอันตรายสูงเฉียบพลัน เช่น สารใน p-listed waste ของ US EPA ไม่ควรเก็บไว้มากกว่า 1 ลิตร (<http://www.epa.gov/osw/hazard/wastetypes/listed.htm>)
 15. กำหนดระยะเวลาเก็บของเสียในห้องปฏิบัติการ
 - กรณีที่ของเสียพร้อมส่งกำจัด (ปริมาตร 80% ของภาชนะ) : ไม่ควรเก็บไว้นานกว่า 90 วัน
 - กรณีที่ของเสียไม่เต็มภาชนะ (ปริมาตรน้อยกว่า 80% ของภาชนะ) : ไม่ควรเก็บไว้นานกว่า 1 ปี

3.3 การลดการเกิดของเสีย

ห้องปฏิบัติการควรมีแนวปฏิบัติ ดังนี้

1. มีแนวปฏิบัติหรือมาตรการในการลดการเกิดของเสียในห้องปฏิบัติการ เพื่อเป็นการจัดการของเสียที่ต้นทาง และลดปริมาณของเสียปลายทางหรือทำให้เกิดของเสียอันตรายปลายทางน้อยที่สุด แนวปฏิบัติหรือมาตรการดังกล่าวควรประกาศให้ผู้ปฏิบัติงานได้ทราบทั่วกัน

2. ลดการใช้สารตั้งต้น (Reduce)

การลดการใช้สารตั้งต้น หมายถึง การลดปริมาณสารเคมีที่ใช้ทำปฏิกิริยาทั้งหมด (small scale reaction) โดยยังคงให้ผลการทดสอบตามที่ต้องการได้ อาทิเช่น ลดปริมาตรสารผสมของปฏิกิริยาจาก 10 มิลลิลิตร เหลือ 300 ไมโครลิตร โดยคงความเข้มข้นของทุกองค์ประกอบไว้ได้ เป็นต้น

3. ใช้สารทดแทน (Replace)

การใช้สารทดแทน หมายถึง การใช้สารเคมีที่ไม่อันตรายทดแทนสารเคมีอันตราย อาทิเช่น การใช้เอทานอลแทนเมทานอลที่เป็นอันตรายในสารผสมสำหรับการย้อมสีด้วยโคมัสซึบลู (Coomassie blue) เป็นต้น

4. ลดการเกิดของเสีย ด้วยกระบวนการ Reuse, Recovery/Recycle

- Reuse คือ การนำวัสดุที่เป็นของเสียกลับมาใช้ใหม่ โดยไม่มีการเปลี่ยนแปลงหรือกระทำการใด ๆ ยกเว้นการทำความสะอาดและการบำรุงรักษาตามวัตถุประสงค์เดิม เช่น การนำขวดสารเคมีที่ไม่เป็นอันตรายมาล้างเพื่อใช้เป็นภาชนะบรรจุของเสียในห้องปฏิบัติการ การใช้สีย้อมโคมัสซึบลู (Coomassie blue) ซ้ำ เพื่อย้อมโปรตีนในเจล เป็นต้น
- Recovery คือ การแยกและการรวบรวมวัสดุที่สามารถนำกลับมาใช้ได้จากวัสดุของเสีย เช่น แร่ธาตุ พลังงาน หรือน้ำ โดยผ่านกระบวนการและ/หรือการสกัด ซึ่งสิ่งที่ได้มาไม่จำเป็นต้องใช้ตามวัตถุประสงค์เดิม เช่น การกลั่นตัวทำละลาย เช่น ethanol, hexane เป็นต้น

- Recycle คือ การนำวัสดุกลับมาใช้ใหม่โดยที่มีสมบัติทางกายภาพเปลี่ยนไป แต่มีองค์ประกอบทางเคมีเหมือนเดิม โดยการผ่านกระบวนการต่าง ๆ เช่น การหลอมแก้วมาใช้ใหม่ การนำโลหะมาหลอมใหม่ เป็นต้น

3.4 การบำบัดและกำจัดของเสีย

ในการบำบัดและกำจัดของเสียนั้นขึ้นกับประเภทของเสีย โดยผู้ปฏิบัติงานสามารถบำบัดของเสียเบื้องต้นก่อนทิ้ง และก่อนส่งกำจัด (ดูรายละเอียดเพิ่มเติมในภาคผนวก 3) ในห้องปฏิบัติการควรมีระบบการจัดการซึ่งครอบคลุมสิ่งต่อไปนี้

1. *บำบัดของเสียก่อนทิ้ง* หมายถึง ห้องปฏิบัติการควรมีการบำบัดของเสียที่มีความเป็นอันตรายน้อยที่สามารถกำจัดได้เองก่อนทิ้งลงสู่รางระบายน้ำสาธารณะ เช่น การสะเทินของเสียกรดและเบสให้เป็นกลางก่อนทิ้งลงท่อน้ำ เป็นต้น (ตัวอย่างการบำบัดของเสียเบื้องต้นแสดงในตารางที่ 3.1 ภาคผนวก 3)
2. *บำบัดของเสียก่อนส่งกำจัด* หมายถึง ห้องปฏิบัติการควรมีการบำบัดของเสียอันตรายที่ไม่สามารถกำจัดได้เองเบื้องต้นก่อนส่งบริษัทหรือหน่วยงานที่รับกำจัด เพื่อลดความเป็นอันตรายระหว่างการเก็บรักษาและการขนส่ง (ตัวอย่างการบำบัดของเสียเบื้องต้นแสดงในตารางที่ 3.1 ภาคผนวก 3)

(ดูตัวอย่างการจัดการของเสียในห้องปฏิบัติการ และแหล่งความรู้เพิ่มเติมเกี่ยวกับการบำบัดและกำจัดในข้อ 3.4 และ 3.5 ภาคผนวก 3)

3. *ส่งของเสียไปกำจัดโดยบริษัทที่ได้รับใบอนุญาต* ในการจัดการของเสีย จากกรมโรงงานอุตสาหกรรม กระทรวงอุตสาหกรรม (ข้อมูลเพิ่มเติมแสดงในข้อ 3.6 ภาคผนวก 3)

องค์ประกอบที่ 4

ลักษณะทางกายภาพของห้องปฏิบัติการ อุปกรณ์และเครื่องมือ

เป็นการประเมินถึงความสมบูรณ์เหมาะสมของโครงสร้างพื้นฐานทางกายภาพ อุปกรณ์และเครื่องมือภายในห้องปฏิบัติการ ที่จะเอื้อต่อความปลอดภัยของห้องปฏิบัติการ และเป็นปัจจัยที่จัดให้สมบูรณ์เต็มที่ไดยาก เนื่องจากอาจเป็นโครงสร้างเดิม หรือการออกแบบที่ไม่ได้คำนึงถึงการใช้งานในลักษณะห้องปฏิบัติการโดยเฉพาะ ข้อมูลที่ให้สำรวจใน checklist ประกอบด้วยข้อมูลเชิงสถาปัตยกรรมและวิศวกรรม ดูพื้นที่การใช้งานจริง วัสดุที่ใช้ ระบบสัณจร ระบบไฟฟ้าและระบบระบายอากาศ ระบบสารานุกรม และระบบฉุกเฉิน

4.1 งานสถาปัตยกรรม

4.1.1 สภาพภายในและภายนอกที่ไม่ก่อให้เกิดอันตราย (สภาพบริเวณโดยรอบหรืออาคารข้างเคียง/สภาพภายในตัวอาคารที่อยู่ติดกับห้องปฏิบัติการ)

1) ตามเกณฑ์ของ OSHA⁷ laboratory standard, GLP⁸ handbook ของ WHO⁹ และ OECD¹⁰ series on GLP and compliance monitoring ได้นำเสนอรายละเอียดไว้เกี่ยวกับในเรื่องอาคารไว้ดังนี้

ห้องปฏิบัติการควรมี ขนาด ลักษณะการก่อสร้างและสถานที่ตั้ง ที่เหมาะสมกับการปฏิบัติการเพื่อลดปัจจัยที่อาจจะส่งผลกระทบต่อผลการทดลองโดยห้องปฏิบัติการควรได้รับการออกแบบให้มีการแยกส่วนระหว่างงานส่วนต่างๆ ของห้องปฏิบัติการอย่างเหมาะสม (ดูรายละเอียดเพิ่มเติมในข้อ 4.1.1 ภาคผนวก 4)

2) สภาพบริเวณโดยรอบหรืออาคารข้างเคียง/สภาพภายในตัวอาคารที่อยู่ติดกับห้องปฏิบัติการ หมายรวมถึงกิจกรรมต่างๆ ที่เกิดขึ้นด้วย เช่น บริเวณข้างเคียงเป็นส่วนที่มีการทำกิจกรรมที่ก่อให้เกิดความเสี่ยงหรืออันตรายต่อห้องปฏิบัติการ (ดูรายละเอียดเพิ่มเติมในข้อ 4.1.2 ภาคผนวก 4)

4.1.2 แยกส่วนที่เป็นพื้นที่ห้องปฏิบัติการ (laboratory space) ออกจากพื้นที่อื่นๆ (non-laboratory space)

- 1) ส่วนห้องปฏิบัติการแยกจากพื้นที่ภายนอกอย่างชัดเจน/มีผนังกันทั้ง 4 ด้าน/มีการควบคุมการเข้าออก
- 2) แบ่งพื้นที่ส่วนห้องปฏิบัติการและทดลอง/ส่วนสำนักงาน/ส่วนเก็บของและสารเคมี/พื้นที่พักเจ้าหน้าที่ ออกจากกัน
- 3) ควรมีสวนพื้นที่ต่างๆ สำหรับเจ้าหน้าที่และนักวิจัยเพื่อใช้ในกิจกรรมต่างๆ ต่อไปนี้
 - 3.1) การทำงานสำหรับจัดบันทึกข้อมูล โดยมีพื้นที่ทำงานซึ่งเหมาะสมกับจำนวนคนและปริมาณงาน
 - 3.2) การพักผ่อน สำหรับ การรับประทานอาหาร การทำกิจกรรมส่วนตัวต่างๆ เป็นต้น พื้นที่ดังกล่าวควรแบ่งพื้นที่ออกจากส่วนพื้นที่ห้องปฏิบัติการอย่างชัดเจน ไม่ปะปนกัน
- 4) มีการจัดพื้นที่ใช้งาน เช่น พื้นที่เก็บของหรือเก็บสารเคมี มีขนาดเพียงพอ และมีการใช้งานอย่างเหมาะสม

4.1) ตามเกณฑ์ของ OSHA laboratory standard, GLP handbook ของ WHO และ OECD series on GLP and compliance monitoring ได้นำเสนอรายละเอียดไว้เกี่ยวกับในเรื่องการแบ่งพื้นที่การใช้งาน (zoning) ไว้ว่า การมีห้องปฏิบัติการที่มีการกั้นพื้นที่ใช้สอยจะช่วยให้การควบคุมการเข้าถึงของบุคคลที่ไม่เกี่ยวข้องกัห้องปฏิบัติการโดยเฉพาะในห้องปฏิบัติการที่มีสารเคมีอันตราย หรือห้องปฏิบัติการที่มีสารกัมมันตรังสี

4.2) ควรดูรายละเอียดในข้อ 4.1.1

4.3) เพียงพอและใช้งานอย่างเหมาะสม หมายถึง มีการจัดเตรียมพื้นที่สำหรับเก็บของและสารเคมีที่จัดเตรียมไว้โดยเฉพาะ (ดูรายละเอียดใน คำอธิบายประกอบการกรอก checklist 2. ระบบการจัดการสารเคมี) ไม่มีการเก็บของหรือสารเคมีนอกเหนือไปจากบริเวณที่กำหนดไว้ ทั้งบริเวณภายนอกห้อง เช่น ตามทางเดิน หรือภายในห้อง เช่น ใต้ตู้ดูดควัน หรือ อ่างน้ำ เป็นต้น

นอกจากที่กล่าวมาข้างต้นแล้ว หากเป็นไปได้ห้องปฏิบัติการควรมีการแยกประเภทห้องปฏิบัติการเป็นห้องปฏิบัติการเคมีทั่วไปหรือห้องปฏิบัติการพิเศษ รวมทั้งมีอาจมีการแยกประเภทห้องปฏิบัติการตามความเสี่ยง เป็นต้น

⁷ OSHA ย่อมาจาก Occupational Safety & Health Administration, U.S. Department of Labor

⁸ GLP ย่อมาจาก Good Laboratory Practice

⁹ WHO ย่อมาจาก World Health Organization

¹⁰ OECD ย่อมาจาก Organization for Economic Co-operation and Development

(ดูเกณฑ์การประเมินความเสี่ยงใน คำอธิบายประกอบการกรอก checklist 5. ระบบการป้องกันและแก้ไขภัยอันตราย และดูรายละเอียดเพิ่มเติมในข้อ 4.1.3 และ 4.1.4 ภาคผนวก 4)

4.1.3 ขนาดพื้นที่และความสูงของห้องปฏิบัติการและพื้นที่เกี่ยวเนื่อง มีความเหมาะสมและเพียงพอกับการใช้งาน จำนวนผู้ปฏิบัติการ ชนิดและปริมาณเครื่องมือและอุปกรณ์

การกำหนดพื้นที่ห้องปฏิบัติการที่เหมาะสมกับกิจกรรมการใช้งาน จำนวนผู้ใช้และปริมาณเครื่องมือและอุปกรณ์ มีการกำหนดไว้ ดังนี้

ตามมาตรฐานการป้องกันอัคคีภัย วสท. 3002-51ได้กำหนดขนาดพื้นที่ต่อคนสำหรับห้องปฏิบัติการ ตามตารางที่ 4.1

ตารางที่ 4.1 ลักษณะกิจกรรมการใช้แบบเฉพาะ กับขนาดพื้นที่ต่อคนเพื่อคำนวณความจุคน

ลักษณะกิจกรรมการใช้แบบเฉพาะ	ขนาดพื้นที่ต่อคน (หน่วย : ตารางเมตรต่อคน)
สถานศึกษา	
ห้องทดลอง (laboratory)	5.0

(ที่มา มาตรฐานการป้องกันอัคคีภัย วสท. 3002-51, 2551: หน้า 73)

การกำหนดขนาดพื้นที่ห้องปฏิบัติการ นอกจากกำหนดตามมาตรฐาน วสท. 3002 – 51 แล้ว ยังสามารถกำหนดได้ในรูปแบบอื่นๆ ตามเกณฑ์และมาตรฐานการออกแบบของต่างประเทศ (ดูรายละเอียดในข้อ 4.1.5 ภาคผนวก 4)

สำหรับความสูงของอาคาร ตามกฎกระทรวงฉบับที่ 55 (พ.ศ. 2543) ข้อ 22. ได้มีการกำหนดขนาดความสูงของอาคาร (ดูรายละเอียดเรื่องการวัดระยะดังในข้อ 4.1.6 ภาคผนวก 4) ห้องหรือส่วนของอาคารที่ใช้ในการทำกิจกรรมต่างๆ ต้องมีระยะดังไม่น้อยกว่าตามที่กำหนดไว้ในตารางที่ 4.2

ตารางที่ 4.2 ขนาดความสูงของอาคาร

ประเภทการใช้อาคาร	ระยะดัง
1. ช่องทางเดินในอาคาร	2.60 เมตร
2. สำนักงาน ห้องเรียน	3.00 เมตร

(ที่มา กฎกระทรวงฉบับที่ 55 (พ.ศ. 2543) ในกฎหมายอาคาร อาษา, 2548: หน้า 3-211)

ส่วนการกำหนดขนาดและระยะต่างๆ ของพื้นที่และทางเดินภายในห้องปฏิบัติการ สามารถกำหนดได้ตามเกณฑ์และมาตรฐานในต่างประเทศ (ดูรายละเอียดในข้อ 4.1.7 ภาคผนวก 4)

4.1.4 วัสดุที่ใช้เป็นพื้นผิวของพื้น พ่นัง เพดาน อยู่ในสภาพที่ดี มีความเหมาะสมต่อการใช้งานและได้รับการดูแลและบำรุงรักษาอย่างสม่ำเสมอ

วัสดุอยู่ในสภาพที่ดี หมายถึง วัสดุยังไม่หมดอายุการใช้งานหรือเสื่อมสภาพ ไม่มีการหลุดร่อนจากพื้นผิว หรือมีส่วนหนึ่งส่วนใดแตกหัก หลุดร่อนออกจากผิวด้านล่าง ไม่มีการเปลี่ยนแปลงลักษณะทางกายภาพเดิมของวัสดุ เช่น สี หรือ ผิวสัมผัส (texture) เป็นต้น

วัสดุมีความเหมาะสมต่อการใช้งาน หมายถึง มีลักษณะพื้นผิวเป็นเนื้อเดียวกัน มีผิวเรียบ ไม่มีรูพรุน มีความสามารถในการกันไฟ ทนไฟ ไม่เป็นอันตรายเมื่อเกิดไฟไหม้ มีความปลอดภัยในการทำงาน การป้องกันอุบัติเหตุ มีความคงทน (ทนทาน) ในการใช้งาน มีความทนทานต่อสารเคมี น้ำและความชื้น สามารถซ่อมแซมได้ง่ายเมื่อเกิดความเสียหาย และมีความสะดวกและง่ายต่อการดูแลรักษา (ดูรายละเอียดในข้อ 4.1.8 ภาคผนวก 4)

ได้รับการดูแลและบำรุงรักษาอย่างสม่ำเสมอ หมายถึง ควรมีการดูแลรักษา ตรวจสอบสภาพการใช้งานอย่างละเอียด ดำเนินการซ่อมแซมส่วนที่เสียหายให้อยู่ในสภาพพร้อมใช้งาน อย่างน้อยปีละ 1 ครั้ง

4.1.5 ช่องเปิด (ประตู-หน้าต่าง) มีขนาดและจำนวนที่เหมาะสม โดยสามารถควบคุมการเข้าออกและเปิดออกได้ง่ายในกรณีฉุกเฉิน

มีประตูอย่างน้อย 2 ประตูเพื่อใช้ในการกรณีฉุกเฉิน หากมีเพียง 1 ประตู ควรมีหน้าต่างที่สามารถใช้เพื่อเป็นทางออกฉุกเฉินออกไปยังพื้นที่ภายนอกได้โดยสะดวกและปลอดภัย ตามมาตรฐาน NFPA Standard 101 กำหนดให้ประตูที่ใช้เป็นประตูทางเข้าออกหลักของห้องปฏิบัติการ รวมถึงประตูใช้งานอื่นๆ ทั่วไป ที่ติดกับทางสัญจรหลักนับเป็นประตูที่ใช้ในการอพยพหนีไฟ (egress door) ควรมีขนาดอย่างน้อย 0.80 เมตร

มีอุปกรณ์ประกอบบานประตูอย่างน้อย 1 ชุดที่ใช้ในการควบคุมการปิด-เปิด และรักษาความปลอดภัย บานประตูปิดกลับสนิทได้เองสามารถปิดล็อกได้ภายหลังการใช้งาน อาจเป็นระบบธรรมดาที่ใช้มือควบคุมการทำงาน (manual) หรือ ระบบอัตโนมัติ (automatic) แบบใดแบบหนึ่งหรือทั้งสองอย่างร่วมกัน ถ้าเป็นประตูอัตโนมัติที่ใช้ระบบไฟฟ้าควบคุม เมื่อเกิดเหตุฉุกเฉิน เช่น ไฟดับ หรือ เกิดอัคคีภัยต้องสามารถปลดล็อกเองโดยอัตโนมัติเพื่อความปลอดภัย

หากประตูมีทิศทางการเปิดเข้าเพียงอย่างเดียวอาจเกิดอุบัติเหตุได้เมื่อเกิดเหตุฉุกเฉิน ในกรณีที่เปิดเข้าให้ทำการปรับเปลี่ยนชุดอุปกรณ์ประกอบบานประตู (door fitting) ใหม่เพื่อให้สามารถเปิดออก หรือ เปลี่ยนเป็นแบบบานสวิง (สามารถเปิดเข้า-ออก ได้ทั้งสองด้าน) หรือแบบบานเลื่อน เพื่อความปลอดภัย

4.1.6 ประตูมีช่องสำหรับมองจากภายนอก (Vision panel)

การมีช่องสำหรับมองจากภายนอกที่ประตู เพื่อความปลอดภัยและให้แน่ใจว่าเมื่อเกิดอุบัติเหตุภายในห้องขณะทำงานคนเดียว บุคคลภายนอกสามารถมองเห็น และเข้าไปช่วยเหลือได้

4.1.7 มีหน้าต่างที่สามารถเปิดออกเพื่อระบายอากาศได้ สามารถปิดล็อกได้ และสามารถเปิดออกได้ในกรณีฉุกเฉิน เนื่องจากบางกรณีมีความจำเป็นต้องมีการเปิดหน้าต่างระบายอากาศเนื่องจากการทดลองสารเคมี เป็นต้น หากไม่มีหน้าต่างแต่มีการระบายอากาศด้วยวิธีอื่นๆ ก็อาจไม่จำเป็นต้องมีหน้าต่างก็ได้ (ดูรายละเอียดในข้อ 4.1.9 ภาคผนวก 4)

4.1.8 ขนาดทางเดินภายในห้อง (Clearance) กว้างไม่น้อยกว่า 0.60 เมตร สำหรับทางเดินทั่วไป และกว้างไม่น้อยกว่า 1.50 เมตร สำหรับช่องทางเดินในอาคาร

ตามกฎหมายกระทรวงฉบับที่ 55 (พ.ศ. 2543) ข้อ 21 ได้มีการกำหนดขนาดความกว้างช่องทางเดินในอาคารตามตารางที่ 4.3

ตารางที่ 4.3 ขนาดช่องทางเดินในอาคาร ต้องมีความกว้างไม่น้อยกว่าตามที่กำหนด

ประเภทการใช้อาคาร	ความกว้าง
สำนักงาน อาคารสาธารณะ	1.50 เมตร

(ที่มา กฎกระทรวงฉบับที่ 55 (พ.ศ. 2543) ในกฎหมายอาคาร อาษา, 2548: หน้า 3-210)

ดูรายละเอียดเพิ่มเติมจากกฎกระทรวงฉบับที่ 55 (พ.ศ. 2543) ข้อ 21 ในกฎหมายอาคาร อาษา, 2548 หน้า 3-207 ถึง 3-215

4.1.9 บริเวณทางเดินและบริเวณพื้นที่ติดกับโถงทางเข้า-ออก ปราศจากสิ่งกีดขวาง

หากมีสิ่งของหรืออุปกรณ์กีดขวางบริเวณทางเดินและโถงทางเข้า-ออก อาจทำให้เกิดอุบัติเหตุทั้งในภาวะปกติและในกรณีฉุกเฉินได้ เพราะบริเวณดังกล่าวเป็นส่วนเส้นทางสัญจรหลักซึ่งมีการใช้งานอยู่ตลอดเวลา

4.1.10 บริเวณเส้นทางเดินสู่ทางออก ไม่ผ่านส่วนอันตราย หรือผ่านครุภัณฑ์ต่างๆ ที่มีความเสี่ยงอันตราย เช่น ตู้เก็บสารเคมี, ตู้ดูดควัน เป็นต้น

ครุภัณฑ์ต่างๆ ที่เสี่ยงอันตรายและสามารถเกิดอัคคีภัย เช่น ตู้เก็บสารเคมี หรือ ตู้ดูดควัน มีโอกาสที่จะเกิดอุบัติเหตุได้ง่ายกว่าครุภัณฑ์ประเภทอื่นๆ และเมื่อเกิดเหตุแล้วหากตั้งอยู่ในบริเวณทางสัญจรหลักจะทำให้กีดขวางเส้นทางเดินที่ใช้ในกรณีฉุกเฉินได้

4.1.11 ทางสัญจรสู่ห้องปฏิบัติการแยกออกจากทางสาธารณะหลักของอาคาร

เนื่องจากห้องปฏิบัติการจำเป็นต้องควบคุมการเข้าถึงจากบุคคลภายนอกทั่วไป และเป็นห้องที่มีโอกาสเกิดอุบัติเหตุต่างๆ ได้ ดังนั้นการแยกทางสัญจรออกจากส่วนทางสาธารณะหลักของอาคารจะช่วยให้แยกผู้ใช้สอยอาคารที่ไม่เกี่ยวข้อง

ออกไปได้สะดวก และทำให้พื้นที่ใช้งานอื่นๆ ของอาคารมีความเสี่ยงน้อยลงจากอุบัติเหตุหรือการปนเปื้อนสารเคมีที่อาจเกิดขึ้นได้ เป็นต้น

4.1.12 มีการแสดงข้อมูลที่ตั้งและสถาปัตยกรรมที่สื่อสารถึงการเคลื่อนที่และลักษณะทางเดิน ได้แก่ ผังพื้น แสดงตำแหน่งและเส้นทางหนีไฟและตำแหน่งที่ตั้งอุปกรณ์ฉุกเฉิน (ฝักบัวฉุกเฉิน ที่ล้างตา อ่างน้ำ อุปกรณ์ดับเพลิง ชุดปฐมพยาบาลโทรศัพท์ เป็นต้น)

การกำหนดแบบผังพื้น (Floor plan) ของอาคารแต่ละชั้น ให้ใช้ตามมาตรฐานดังต่อไปนี้

- 1) ตามกฎกระทรวงฉบับที่ 47 (พ.ศ. 2540)
- 2) ตามกฎกระทรวงกำหนดเงื่อนไขในการใช้ การเก็บรักษาและการมีไว้ครอบครอง ซึ่งสิ่งทำให้เกิดอัคคีภัยได้ง่าย และกิจการอันอาจทำให้เกิดอัคคีภัยได้ง่ายและการจัดการให้มีบุคคลและสิ่งจำเป็นในการป้องกันและระงับอัคคีภัย พ.ศ. 2548
- 3) ตามคู่มือเทคนิคการตรวจสอบอาคารเพื่อความปลอดภัย (สำหรับการตรวจสอบอาคารตามกฎหมาย) โดยวิศวกรรมสถานแห่งประเทศไทย (วสท.)

(ดูรายละเอียดในข้อ 4.1.10 ภาคผนวก 4)

4.2 งานสถาปัตยกรรมภายใน: ครุภัณฑ์ เฟอร์นิเจอร์ เครื่องมือและอุปกรณ์

4.2.1. มีการควบคุมการเข้าถึง หรือมีอุปกรณ์ควบคุมการปิด-เปิด ครุภัณฑ์ เฟอร์นิเจอร์ เครื่องมือและอุปกรณ์

โดยการควบคุมสามารถครอบคลุมถึง การมีข้อปฏิบัติก่อนเข้าใช้งานที่ถูกต้องและเหมาะสม เช่น ตู้เก็บสารเคมีที่ใช้เก็บสารเคมีที่ต้องควบคุมพิเศษ ต้องมีกุญแจล็อกและต้องได้รับอนุญาตก่อนใช้ (องค์ประกอบ 2.2.1 ข้อ 6) เป็นต้น

4.2.2 ครุภัณฑ์ เฟอร์นิเจอร์ เครื่องมือและอุปกรณ์ที่สูงกว่า 1.20 เมตร มีตัวยึดหรือมีฐานรองรับที่แข็งแรง ส่วนชั้นเก็บของ หรือตู้ลอย มีการยึดเข้ากับโครงสร้างหรือผนังอย่างแน่นหนาและมั่นคง

1) ฐานที่รองรับควรได้มาตรฐาน (ตรวจสอบกับตัวแทนหรือผู้จำหน่ายครุภัณฑ์ เฟอร์นิเจอร์ เครื่องมือและอุปกรณ์ เหล่านั้น) ไม่ควรใช้ครุภัณฑ์สำนักงาน เช่น โต๊ะเรียน โต๊ะทำงาน หรือเก้าอี้ทำงาน รองรับอุปกรณ์ที่มีน้ำหนักมาก ๆ เนื่องจากอาจเกิดอุบัติเหตุได้ เพราะเฟอร์นิเจอร์เหล่านี้มิได้ถูกออกแบบมาเพื่อใช้งานในลักษณะดังกล่าว

2) การต่อเติมชั้นเก็บของ ตู้ลอย ชั้นเก็บอุปกรณ์เครื่องแก้ว ชั้นสำหรับวางหรือที่ตากเครื่องแก้วเหล่านี้ ควรมีลักษณะที่แข็งแรง ได้มาตรฐานมีการตรวจสอบด้านความแข็งแรงและการรับน้ำหนัก (ตรวจสอบเบื้องต้นกับวิศวกร หรือสถาปนิก หรือกับตัวแทนหรือผู้จำหน่ายครุภัณฑ์ เฟอร์นิเจอร์ เครื่องมือและอุปกรณ์เหล่านั้น) ไม่ควรต่อเติมเอง หรือนำสิ่งของต่างๆ มาประยุกต์ใช้เพื่อเป็นชั้นเก็บของ ตู้ลอย ชั้นเก็บอุปกรณ์เครื่องแก้ว เนื่องจากอาจเกิดอุบัติเหตุได้ หากมีการก่อสร้างและติดตั้งที่ไม่ถูกต้องเหมาะสม

4.2.3 ครุภัณฑ์ เฟอร์นิเจอร์ เครื่องมือและอุปกรณ์ ควรมีความเหมาะสมกับขนาดและสัดส่วนร่างกายของผู้ปฏิบัติงาน การกำหนดรายละเอียดต่างๆ ไม่มีข้อกำหนดตามกฎหมายมีเพียงข้อเสนอแนะและข้อพิจารณาต่างๆ เพื่อตรวจสอบขนาดและระยะรวมถึงรายละเอียดต่างๆ ของครุภัณฑ์ เฟอร์นิเจอร์ เครื่องมือและอุปกรณ์ ที่ใช้งานในห้องปฏิบัติการว่ามีความเหมาะสมกับขนาดและสัดส่วนร่างกายของผู้ปฏิบัติการตามหลักการยศาสตร์ (ergonomics) ซึ่งไม่ก่อให้เกิดหรือมีแนวโน้มที่อาจเกิดอุบัติเหตุหรืออันตรายต่อผู้ใช้งาน (ดูรายละเอียดเพิ่มเติมในข้อ 4.2.1 ภาคผนวก 4)

4.2.4 กำหนดระยะห่างระหว่างโต๊ะปฏิบัติการและตำแหน่งโต๊ะปฏิบัติการอย่างเหมาะสม

ดูรายละเอียดในข้อ 4.1.7 ภาคผนวก 4 หรือ ดูรายละเอียดจากเรื่อง Building: general principles หัวข้อ Facilities: building and equipment ใน GLP handbook หน้า 18-19

4.2.5 มีอ่างน้ำตั้งอยู่ในห้องปฏิบัติการและมีอย่างน้อย 1 ตำแหน่ง

ควรตั้งอยู่ใกล้บริเวณทางออกห้องปฏิบัติการ เนื่องจากเป็นตำแหน่งที่สามารถจดจำได้ง่าย และเข้าถึงได้สะดวกในกรณีเกิดเหตุฉุกเฉิน เช่น สารเคมีหก หรือเกิดไฟไหม้ และใช้ทำความสะอาดร่างกายก่อนเข้า-ออกจากห้องปฏิบัติการ เพื่อสุขอนามัยที่ดีและลดการปนเปื้อนทางสารเคมีจากภายในห้องปฏิบัติการสู่ภายนอก

4.2.6 ครุภัณฑ์ต่างๆ เช่น ตู้ดูดควัน ตู้ลามีนาโพล์ อยู่ในสภาพที่ยังสามารถใช้งานได้ดี และมีการดูแลบำรุงรักษาอย่างสม่ำเสมอ

ควรมีการตรวจลักษณะการทำงานของอุปกรณ์เหล่านี้อย่างสม่ำเสมอ โดยตรวจสอบสภาพการทำงานของระบบ การดูดอากาศ การระบายอากาศ ความเข้มของรังสีอัลตราไวโอเล็ต และการทำงานของช่องเปิด (sash) ด้านหน้า โดยอ้างอิงจาก คู่มือการใช้งานของอุปกรณ์นั้นๆ

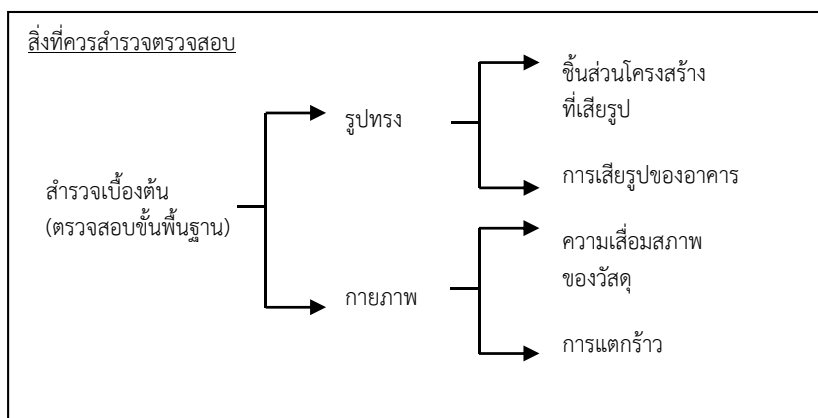
การดูแลและบำรุงรักษาอย่างสม่ำเสมอ หมายถึง มีการดูแลและบำรุงรักษาตามเกณฑ์ของ OSHA laboratory standard, GLP handbook ของ WHO และ OECD series on GLP and compliance monitoring ในบทที่ 2 เรื่อง Good laboratory practice training หัวข้อ Building and equipment หัวข้อย่อย equipment (ดูรายละเอียดในข้อ 4.2.2 ภาคผนวก 4) และควรมีการดูแลรักษา ตรวจสอบสภาพการใช้งานอย่างละเอียด ดำเนินการซ่อมแซมส่วนที่เสียหายให้อยู่ในสภาพ พร้อมใช้งาน อย่างน้อยปีละ 1 ครั้ง

4.3 งานวิศวกรรมโครงสร้าง

4.3.1 ไม่มีการชำรุดเสียหายบริเวณโครงสร้าง ไม่มีรอยแตกร้าวตามเสา - คาน มีสภาพภายนอกและภายใน ห้องปฏิบัติการที่ไม่ก่อให้เกิดอันตราย (สภาพภายนอก ได้แก่ สภาพบริเวณโดยรอบหรืออาคารข้างเคียงและสภาพภายในตัวอาคารที่อยู่ติดกับห้องปฏิบัติการ)

ดูรายละเอียดจากข้อ 4.3 งานวิศวกรรมโครงสร้าง ข้อย่อยที่ 4.3.2

4.3.2 โครงสร้างอาคารสามารถรองรับน้ำหนักบรรทุกทุกของอาคาร (น้ำหนักของผู้ใช้อาคาร อุปกรณ์และเครื่องมือ) ได้ การตรวจสอบโครงสร้างอาคารทางด้านความมั่นคงแข็งแรง จากคู่มือเทคนิคการตรวจสอบอาคาร เพื่อความปลอดภัย (สำหรับการตรวจสอบอาคารตามกฎหมาย) โดยวิศวกรรมสถานแห่งประเทศไทย (วสท.) ได้มีข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการ ตรวจสอบภาคสนาม ไว้ดังนี้ การตรวจสอบอาคารตามกฎหมายตรวจสอบอาคารเป็นเพียงการตรวจเบื้องต้นโดยมีแนวทางการสำรวจ เบื้องต้นแสดงดังรูปที่ 4.1

รูปที่ 4.1 แนวทางการตรวจสอบอาคารในภาคสนามเบื้องต้น
(ที่มา คู่มือเทคนิคการตรวจสอบอาคาร เพื่อความปลอดภัย, 2551: หน้า 333)

ส่วนรายละเอียดการตรวจสอบสภาพความเสียหายของโครงสร้าง ให้ดูรายละเอียดเพิ่มเติมในข้อ 4.3.1 ภาคผนวก 4

4.3.3 โครงสร้างอาคารมีความสามารถในการกันไฟและทนไฟ รวมถึงรองรับเหตุฉุกเฉินได้ (มีความสามารถในการต้านทานความเสียหายของอาคารเมื่อเกิดเหตุฉุกเฉินในช่วงเวลาหนึ่งที่สามารถอพยพคนออกจากอาคารได้)

ให้ใช้ตามมาตรฐานการป้องกันอัคคีภัย วสท. 3002-51 ในภาคที่ 2 หมวดที่ 3 เรื่องมาตรฐานโครงสร้างของอาคารเพื่อป้องกันอัคคีภัย (ดูรายละเอียดในข้อ 4.3.2 ภาคผนวก 4)

4.3.4 มีการตรวจสอบสภาพของโครงสร้างอาคารอยู่เป็นประจำ มีการดูแลและบำรุงรักษาอย่างน้อยปีละครั้ง

ควรมีการดูแลรักษา ตรวจสอบสภาพการใช้งาน ดำเนินการซ่อมแซมส่วนที่เสียหายให้อยู่ในสภาพพร้อมใช้งาน อย่างน้อยปีละครั้งตามคู่มือเทคนิคการตรวจสอบอาคารเพื่อความปลอดภัย (สำหรับการตรวจสอบอาคารตามกฎหมาย) ภาคที่ 4 การตรวจสอบด้านความมั่นคงแข็งแรงของอาคาร (ดูรายละเอียดในข้อ 4.3.3 ภาคผนวก 4)

4.4 งานวิศวกรรมไฟฟ้า

4.4.1 มีปริมาณแสงสว่างพอเพียงมีคุณภาพเหมาะสมกับการทำงาน

1) ตามกฎกระทรวงฉบับที่ 39 (พ.ศ. 2537) ได้มีการกำหนดปริมาณความเข้มของแสง สำหรับสถานที่ หรือ กระบวนการใช้งานต่างๆ ดังนี้

ความเข้มแสง (หน่วยเป็น Lux) สำหรับสถานที่ หรือประเภทการใช้งานต่างๆ กำหนดในกฎกระทรวงมหาดไทย ฉบับที่ 39 พ.ศ. 2537 กำหนด ดังตารางที่ 4.4

ตารางที่ 4.4 ความเข้มของแสงตามกฎกระทรวงฉบับที่ 39 พ.ศ. 2537

ลำดับ	สถานที่ (ประเภทการใช้)	หน่วยความเข้มของ แสงสว่าง (Lux)
1	ช่องทางเดินภายใน โรงเรียน สำนักงาน	200
2	ห้องเรียน	300
3	บริเวณที่ทำงานในสำนักงาน	300

(ที่มา กฎหมายอาคาร อาษา 2548 เล่ม 1, 2548: หน้า 3-155)

2) มาตรฐานของสมาคมไฟฟ้าแสงสว่างแห่งประเทศไทย (TIEA) ได้มีการกำหนดปริมาณความเข้มของแสง สำหรับสถานที่ ซึ่งมีลักษณะใกล้เคียงกับห้องปฏิบัติการไว้ตามที่ปรากฏในตารางที่ 4.5

ตารางที่ 4.5 ข้อเสนอแนะระดับความส่องสว่าง (Illuminance) สำหรับพื้นที่ทำงานและกิจกรรมต่างๆ ภายในอาคารตาม TIEA-GD 003 ของสมาคมไฟฟ้าแสงสว่างแห่งประเทศไทย (TIEA)

ประเภทของพื้นที่และกิจกรรม	หน่วยความเข้มของแสงสว่าง (Lux)	UGR _L ¹¹	R _a ¹² (นาฬ)
อาคารสถาบันการศึกษา โรงเรียน			
1 พื้นที่สำหรับการเรียนการศึกษาทั่วไป	300	19	80
2 ห้องบรรยาย	500	19	80
3 พื้นที่โต๊ะทำงาน	500	19	80

(ที่มา ข้อเสนอแนะระดับความส่องสว่างภายในอาคารของประเทศไทย TIEA-GD 003: 2003, 2546: หน้า 18)

3) แสงประดิษฐ์ในที่นี้ได้แก่ ดวงโคมและหลอดไฟ ควรเลือกรูปแบบที่เหมาะสมกับการทำงาน ไม่ตัดแปลงหรือต่อเติมดวงโคมเอง หรือติดตั้งหลอดไฟที่ไม่ได้มาตรฐาน เช่น การติดตั้งหลอดไฟแบบชั่วคราว (หลอดไฟเปลือย หลอดไฟที่สามารถเคลื่อนย้ายไปมา หรือหลอดไฟที่ใช้เทปยึดตัวหลอดไว้ชั่วคราว เป็นต้น) แหล่งกำเนิดแสงควรส่องสว่างโดยตรงลงบนพื้นที่ทำงาน โดยไม่ถูกบดบังหรือเกิดเงาของวัตถุหรืออุปกรณ์ใดๆ ทอดลงบนพื้นที่ทำงาน หรือโต๊ะปฏิบัติการ

4.4.2. ออกแบบระบบไฟฟ้ากำลังของห้องปฏิบัติการให้มีปริมาณกำลังไฟฟ้าพอเพียงต่อการใช้งาน

ปริมาณกำลังไฟฟ้าพอเพียงต่อการใช้งาน หมายถึง เมื่อมีการใช้งานอุปกรณ์ต่างๆ ที่ใช้กำลังไฟฟ้าในปริมาณที่มาก พร้อมๆ กันแล้วไม่ก่อให้เกิดไฟดับ หรือการตัดไฟของเบรกเกอร์ เป็นต้น

4.4.3 ใช้อุปกรณ์สายไฟฟ้า เต้ารับ เต้าเสียบ ที่ได้มาตรฐานและมีการติดตั้งแหล่งจ่ายกระแสไฟฟ้าในบริเวณที่เหมาะสม

¹¹ UGR_L (Unified Glare Rating System) เป็นเกณฑ์มาตรฐานสากล ในการประเมินแสงบาดตา ของการให้แสงสว่างภายในอาคาร โดยมีสเกลค่าของ UGR คือ 13 16 19 22 25 และ 28 ซึ่งหากค่า UGR เป็น 13 หมายความว่า มีแสงบาดตาน้อย ส่วนหากมีค่า 28 แสดงว่ามีแสงบาดตามาก โดยในการใช้งานแต่ละกิจกรรม ผู้ออกแบบควรอ้างอิงเกณฑ์ ตามข้อเสนอแนะระดับความส่องสว่าง (Illuminance) และค่า UGR สูงสุดของแต่ละกิจกรรมตามมาตรฐาน TIEA-GD 003

¹² R_a ค่าดัชนีความถูกต้องของสี (Color Rendering Index, CRI หรือ R_a) เป็นค่าที่บอกกว่าแสงที่ส่องไปถูกวัตถุ ทำให้เห็นสีของวัตถุได้ถูกต้องมากน้อยเพียงใด ค่า R_a ไม่มีหน่วย มีค่าตั้งแต่ 0-100 โดยกำหนดให้แสงอาทิตย์กลางวัน เป็นดัชนีอ้างอิงเปรียบเทียบ ที่มีค่า R_a = 100 เพราะแสงอาทิตย์กลางวันประกอบด้วยสเปกตรัมครบทุกสี เมื่อใช้แสงนี้ส่องวัตถุ แล้วสีของวัตถุที่เห็นจะไม่มี ความเพี้ยนของสี แต่หากเลือกหลอดที่มีค่า R_a ต่ำ ก็จะทำให้เห็นสีเพี้ยนไปได้ การเลือกหลอดไฟแต่ละกิจกรรมจะมีข้อเสนอแนะว่าควรเลือกหลอดที่ให้ความถูกต้องของสีไม่น้อยกว่าค่าที่แนะนำไว้ในมาตรฐาน TIEA-GD 003

1) ในมาตรฐานการติดตั้งทางไฟฟ้าสำหรับประเทศไทย วสท. 2001-51 บทที่ 2 มาตรฐานสายไฟฟ้า และบริภัณฑ์ไฟฟ้า ได้กำหนดรายละเอียดของอุปกรณ์ต่างๆ ไว้ดังนี้ บริภัณฑ์และสายไฟฟ้าทุกชนิด ต้องมีสมบัติเป็นไปตามมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม (มอก.) ฉบับล่าสุด หรือมาตรฐานที่การไฟฟ้าฯ ยอมรับ เช่น มาตรฐาน วสท. หรือเป็นชนิดที่ได้รับความเห็นชอบจากการไฟฟ้าฯ ก่อน

ดูรายละเอียดเพิ่มเติมจากบทที่ 2 มาตรฐานสายไฟฟ้า และบริภัณฑ์ไฟฟ้า หน้า 2-1 ถึง 2-7 ในมาตรฐานการติดตั้งทางไฟฟ้าสำหรับประเทศไทย 2545 วสท. 2001-51 และมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม (มอก.) ของอุปกรณ์ไฟฟ้า ที่ www.tisi.go.th และแนวปฏิบัติในการเดินสายและติดตั้งอุปกรณ์ไฟฟ้า บทที่ 2 มาตรฐานของเครื่องอุปกรณ์และสายไฟฟ้าที่ www.pea.co.th ของการไฟฟ้าส่วนภูมิภาค

2) สายไฟถูกยึดอยู่กับพื้นผนังหรือเพดาน ไม่ควรมีสายไฟที่อยู่ในสภาพการเดินสายไม่เรียบร้อย เช่น บางส่วนหรือทั้งหมดของสายไฟได้มีการยึดติดให้แน่นคงแข็งแรง หรือยึดติดแบบไม่ได้มาตรฐาน เช่น การใช้เทปกาวในการยึดติด เป็นต้น เนื่องจากอาจก่อให้เกิดอุบัติเหตุได้ง่ายและมีความเสี่ยงอันตรายสูง

การติดตั้งสายไฟให้เป็นไปตามมาตรฐานการติดตั้งทางไฟฟ้าสำหรับประเทศไทย 2545 วสท. 2001-51 และมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม (มอก.) ของอุปกรณ์ไฟฟ้า ที่ www.tisi.go.th และแนวปฏิบัติในการเดินสายและติดตั้งอุปกรณ์ไฟฟ้า บทที่ 2 มาตรฐานของเครื่องอุปกรณ์และสายไฟฟ้าที่ www.pea.co.th ของการไฟฟ้าส่วนภูมิภาค

3) ไม่มีสายไฟชำรุดหรือสายเปลือย สายไฟชำรุดหรือสายเปลือยรวมถึงสายไฟที่มีการใช้งานแล้ว มีความเสี่ยงสูงในการก่อให้เกิดความอันตรายและอุบัติเหตุภายในห้องปฏิบัติการ เช่น การเกิดอัคคีภัยเนื่องจากกระแสไฟฟ้าลัดวงจรจากสายไฟฟ้าเก่าชำรุด เป็นต้น ดังนั้นถ้าหากไม่มีการใช้งานของสายไฟดังกล่าวควรดำเนินการรื้อถอนหรือดำเนินการติดตั้งใหม่ให้ถูกต้องตามมาตรฐานการติดตั้งทางไฟฟ้าสำหรับประเทศไทย 2545 วสท. 2001-51 และมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม (มอก.) ของอุปกรณ์ไฟฟ้าที่ www.tisi.go.th และแนวปฏิบัติในการเดินสายและติดตั้งอุปกรณ์ไฟฟ้า บทที่ 2 มาตรฐานของเครื่องอุปกรณ์และสายไฟฟ้าที่ www.pea.co.th ของการไฟฟ้าส่วนภูมิภาค

4) แหล่งจ่ายกระแสไฟฟ้าติดตั้งในบริเวณที่เหมาะสม หมายถึง ตำแหน่งและระดับความสูงที่เหมาะสมกับประเภทการใช้งาน โดยปกติแล้ว การติดตั้งแหล่งจ่ายกระแสไฟฟ้านิยมติดตั้งใน 2 รูปแบบ คือ การติดตั้งที่ระดับพื้นห้อง และการติดตั้งที่ระดับเหนือโต๊ะปฏิบัติการ (ดูรายละเอียดเพิ่มเติมในข้อ 4.4.1 ภาคผนวก 4)

5) ส่วนรูปแบบและประเภทของแหล่งจ่ายกระแสไฟฟ้าควรเป็นไปตามมาตรฐานการติดตั้งทางไฟฟ้าสำหรับประเทศไทย 2545 วสท. 2001-51 และมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม (มอก.) ของอุปกรณ์ไฟฟ้า ที่ www.tisi.go.th และแนวปฏิบัติในการเดินสายและติดตั้งอุปกรณ์ไฟฟ้า บทที่ 2 มาตรฐานของเครื่องอุปกรณ์และสายไฟฟ้าที่ www.pea.co.th ของการไฟฟ้าส่วนภูมิภาค

4.4.4 ต่อสายดิน

1) สำหรับครุภัณฑ์และอุปกรณ์ในห้องปฏิบัติการบางประเภทจำเป็นต้องมีการต่อสายดินเพื่อความปลอดภัยในการใช้งานอุปกรณ์ดังกล่าว ลดโอกาสและความเสี่ยงในการเกิดอุบัติเหตุ รวมทั้งควรมีการต่อสายดินสำหรับแหล่งจ่ายกระแสไฟฟ้าและอุปกรณ์ไฟฟ้าอื่นๆ

2) การต่อสายดินให้เป็นไปตามมาตรฐานการติดตั้งทางไฟฟ้าสำหรับประเทศไทย 2545 วสท. 2001-51 และมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม (มอก.) ของอุปกรณ์ไฟฟ้า ที่ www.tisi.go.th และแนวปฏิบัติในการเดินสายและติดตั้งอุปกรณ์ไฟฟ้า บทที่ 2 มาตรฐานของเครื่องอุปกรณ์และสายไฟฟ้าที่ www.pea.co.th ของการไฟฟ้าส่วนภูมิภาค

4.4.5 ไม่มีการต่อสายไฟพ่วง

ในห้องปฏิบัติการไม่ควรใช้สายไฟพ่วง ในกรณีที่จำเป็นต้องต่อสายพ่วงไม่ควรนานเกินกว่า 8 ชั่วโมง มิฉะนั้นจะถือว่าเป็นการใช้งานแบบกึ่งถาวร ซึ่งอาจก่อให้เกิดอุบัติเหตุได้ง่ายและมีความเสี่ยงอันตรายสูง

4.4.6 มีระบบควบคุมไฟฟ้าของห้องปฏิบัติการแต่ละห้อง

1) มีระบบควบคุมไฟฟ้าของห้องปฏิบัติการแต่ละห้อง สามารถเข้าถึงเพื่อการซ่อมบำรุงและตรวจสอบสภาพได้ง่ายและรวดเร็ว เพื่อความปลอดภัยและลดความเสี่ยงและโอกาสในการเกิดอุบัติเหตุภายในห้องปฏิบัติการ

2) สามารถควบคุมความปลอดภัยและอันตรายที่อาจเกิดขึ้นของแต่ละส่วนพื้นที่ แยกการควบคุมระบบไฟฟ้าออกจากกันอย่างชัดเจน ไม่ส่งผลกระทบต่อระบบไฟฟ้าโดยรวมของอาคาร หรือเกิดผลกระทบข้างเคียงต่อพื้นที่ใช้งานที่อยู่ในบริเวณเดียวกัน

4.4.7 มีอุปกรณ์ตัดตอนไฟฟ้าขั้นต้น เช่น ฟิวส์ (Fuse) เครื่องตัดวงจร (Circuit breaker) ที่สามารถใช้งานได้

1) มีอุปกรณ์ตัดตอนไฟฟ้าขั้นต้น เช่น ฟิวส์ (fuse) เครื่องตัดวงจร (circuit breaker) ที่สามารถใช้งานได้ หมายถึง แต่ละห้องปฏิบัติการมีอุปกรณ์เหล่านี้ติดตั้งอยู่ภายในห้อง สามารถเข้าถึงเพื่อการซ่อมบำรุงและตรวจสอบได้ง่ายและรวดเร็ว เพื่อความปลอดภัยและลดความเสี่ยงและโอกาสในการเกิดอุบัติเหตุภายในห้องปฏิบัติการ สามารถควบคุมความปลอดภัยและอันตรายที่อาจเกิดขึ้นของแต่ละส่วนพื้นที่ แยกการควบคุมระบบไฟฟ้าออกจากกันอย่างชัดเจน ไม่ส่งผลกระทบต่อระบบไฟฟ้าโดยรวมของอาคาร หรือเกิดผลกระทบข้างเคียงต่อพื้นที่ใช้งานที่อยู่ในบริเวณเดียวกัน

2) ในมาตรฐานการติดตั้งทางไฟฟ้าสำหรับประเทศไทย วสท. 2001-51 บทที่ 2 มาตรฐานสายไฟฟ้า และบริภัณฑ์ไฟฟ้า ได้กำหนดรายละเอียดของอุปกรณ์ต่างๆ ไว้ดังนี้ บริภัณฑ์และสายไฟฟ้าทุกชนิด ต้องมีสมบัติเป็นไปตามมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม (มอก.) ฉบับล่าสุด หรือมาตรฐานที่การไฟฟ้าฯ ยอมรับ เช่น มาตรฐาน วสท. หรือเป็นชนิดที่ได้รับความเห็นชอบจากการไฟฟ้าฯ ก่อน

ดูรายละเอียดเพิ่มเติมจากบทที่ 2 มาตรฐานสายไฟฟ้า และบริภัณฑ์ไฟฟ้า หน้า 2-1 ถึง 2-7 ในมาตรฐานการติดตั้งทางไฟฟ้าสำหรับประเทศไทย 2545 วสท. 2001-51 และมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม (มอก.) ของอุปกรณ์ไฟฟ้าที่ www.tisi.go.th และแนวปฏิบัติในการเดินสายและติดตั้งอุปกรณ์ไฟฟ้า บทที่ 2 มาตรฐานของเครื่องอุปกรณ์และสายไฟฟ้าที่ www.pea.co.th ของการไฟฟ้าส่วนภูมิภาค

4.4.8 ติดตั้งระบบแสงสว่างฉุกเฉินในปริมาณและบริเวณที่เหมาะสม

ระบบแสงสว่างฉุกเฉิน ให้เลือกใช้ตามมาตรฐานต่างๆ ดังนี้

- 1) ตามมาตรฐานการป้องกันอัคคีภัย วสท. 3002 - 51 ภาคที่ 4 หมวดที่ 7 ระบบไฟฟ้าแสงสว่างฉุกเฉินและโคมไฟป้ายทางออกฉุกเฉินตามมาตรฐานการป้องกันอัคคีภัย วสท. 2004 - 51 ภาคที่ 2 ไฟฟ้าแสงสว่างฉุกเฉิน
- 2) ตามคู่มือเทคนิคการตรวจสอบอาคารเพื่อความปลอดภัย ภาคที่ 7 ข้อ 7.4 การตรวจสอบระบบไฟฟ้าสำรองฉุกเฉิน
- 3) ตามกฎกระทรวงฉบับที่ 33 (พ.ศ. 2535) ฉบับที่ 39 (พ.ศ. 2537) ฉบับที่ 47 (พ.ศ. 2540) และฉบับที่ 55 (พ.ศ. 2543) ดูรายละเอียดเพิ่มเติมในข้อ 4.4.2 ภาคผนวก 4

4.4.9 มีระบบไฟฟ้าสำรองด้วยเครื่องกำเนิดไฟฟ้าในกรณีเกิดภาวะฉุกเฉิน

ระบบไฟฟ้าสำรองด้วยเครื่องกำเนิดไฟฟ้าในกรณีฉุกเฉิน ให้เลือกใช้ตามมาตรฐานต่างๆ ดังนี้

- 1) ตามมาตรฐานการป้องกันอัคคีภัย วสท. 3002 - 51 ภาคที่ 4 หมวดที่ 6 ระบบไฟฟ้าสำรองฉุกเฉิน
- 2) ตามมาตรฐานการป้องกันอัคคีภัย วสท. 2001 - 51 ภาคที่ 12 วงจรไฟฟ้าช่วยชีวิต
- 3) ตามคู่มือเทคนิคการตรวจสอบอาคารเพื่อความปลอดภัย ภาคที่ 7 ข้อ 7.4 การตรวจสอบระบบไฟฟ้าสำรองฉุกเฉิน
- 4) ตามกฎกระทรวงฉบับที่ 33 (พ.ศ. 2535) ฉบับที่ 39 (พ.ศ. 2537) ฉบับที่ 47 (พ.ศ. 2540) และฉบับที่ 55 (พ.ศ. 2543) ดูรายละเอียดเพิ่มเติมในข้อ 4.4.3 ภาคผนวก 4

4.4.10 ตรวจสอบระบบไฟฟ้ากำลังและไฟฟ้าแสงสว่าง และดูแลและบำรุงรักษาอย่างสม่ำเสมอ

ควรมีการดูแลรักษา ตรวจสอบสภาพการใช้งานอย่างละเอียด ดำเนินการซ่อมแซมส่วนที่เสียหายให้อยู่ในสภาพพร้อมใช้งาน อย่างน้อยปีละครั้ง

4.5. งานวิศวกรรมสุขาภิบาลและสิ่งแวดล้อม

4.5.1 มีระบบน้ำดี น้ำประปาที่ใช้งานได้ดี มีการเดินท่อและวางแผนผังการเดินท่อน้ำประปาอย่างเป็นระบบ และไม่รู้ซึม

1) ระบบน้ำดี น้ำประปา ที่ใช้งานได้ดีและเหมาะสม หมายถึง มีปริมาณน้ำใช้เพียงพอ แรงดันน้ำในท่อและคุณภาพของน้ำอยู่ในเกณฑ์ที่เหมาะสมกับการใช้งาน ไม่ทำความเสียหายแก่อุปกรณ์ ไม่มีสิ่งปนเปื้อนจากภายนอกเข้าไปในท่อจ่ายน้ำได้ รวมถึงมีปริมาณน้ำสำรองตามกฎหมาย (ตามกฎหมายกระทรวงฉบับที่ 33 (พ.ศ. 2535) หมวด 4 ข้อ 36 – 37 กำหนดให้อาคารสูงและอาคารขนาดใหญ่พิเศษ ต้องมีที่เก็บน้ำสำรองซึ่งสามารถจ่ายน้ำในชั่วโมงการใช้น้ำสูงสุดได้ไม่น้อยกว่า 2 ชั่วโมง)

2) หากมีการติดตั้งระบบน้ำร้อน ไอน้ำ (steam) หรือ ระบบน้ำกลั่น น้ำบริสุทธิ์ ต้องสามารถใช้งานได้ดีและเหมาะสม มีความปลอดภัยของระบบ ได้รับการออกแบบโดยวิศวกรงานระบบสุขาภิบาลและสิ่งแวดล้อม ไม่มีการต่อเติม ดัดแปลง หรือติดตั้งระบบด้วยตนเอง โดยช่างทั่วไป หรือ ผู้ที่มีได้มีใบประกอบวิชาชีพทางด้านวิศวกรรมงานระบบสุขาภิบาลและสิ่งแวดล้อม หากบรรจุใส่ภาชนะแล้วนำมาใช้ภายในห้องควรมีการยึดภาชนะเหล่านั้นให้มั่นคงแข็งแรงแน่นหนา และปลอดภัย เพื่อหลีกเลี่ยงอุบัติเหตุที่อาจเกิดขึ้น

3) มีการเดินท่อและวางแผนผังการเดินท่อน้ำอย่างเป็นระบบมีความปลอดภัยของระบบ ซึ่งได้รับการออกแบบโดยวิศวกรงานระบบสุขาภิบาลและสิ่งแวดล้อม ไม่มีการต่อเติม ดัดแปลง หรือติดตั้งระบบด้วยตนเอง โดยช่างทั่วไป หรือ ผู้ที่มีได้มีใบประกอบวิชาชีพทางด้านวิศวกรรมงานระบบสุขาภิบาลและสิ่งแวดล้อม

4) ท่อน้ำทำจากวัสดุที่เหมาะสมไม่รู้ซึม ไม่เป็นสนิม ข้อต่อทุกส่วนประสานกันอย่างดี ไม่มีชิ้นส่วนใดๆ หลุดออกจากกัน หากชำรุดมีการดำเนินการซ่อมแซมให้อยู่ในสภาพที่ใช้งานได้ดีดังเดิม ไม่ดำเนินการซ่อมแซมเองแบบชั่วคราว เช่น ใช้เทปกาวยึดหรือเชือกมัดขึ้นส่วน หรือ ข้อต่อที่หลุดออกจากกัน เข้าด้วยกัน

4.5.2. แยกระบบน้ำทิ้งทั่วไปกับระบบน้ำทิ้งปนเปื้อนสารเคมีออกจากกัน และมีระบบบำบัดที่เหมาะสมก่อนออกสู่รางระบายน้ำสาธารณะ

เนื่องจากการบำบัดน้ำทิ้งทั่วไปและน้ำทิ้งที่ปนเปื้อนสารเคมีมีวิธีการดูแลและบริหารจัดการแตกต่างกัน จึงควรมีการแยกระบบออกจากกัน โดยมีรายละเอียดดังนี้

1) ตามกฎกระทรวงฉบับที่ 33 (พ.ศ. 2535) หมวด 3 ข้อ 31 – 35 กำหนดให้อาคารสูงและอาคารขนาดใหญ่พิเศษ ต้องมีระบบบำบัดน้ำเสียที่ไม่ก่อให้เกิดเสียง กลิ่น ฟอง กาก หรือ สิ่งอื่นใดที่เกิดจากการบำบัดนั้นจนถึงขนาดที่อาจก่อให้เกิดอันตรายต่อสุขภาพ ชีวิต ร่างกาย หรือทรัพย์สิน กระทบกระเทือนต่อการรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม หรือความเดือดร้อนรำคาญแก่ประชาชนผู้อยู่อาศัยใกล้เคียง

2) คุณภาพน้ำทิ้งก่อนระบายลงสู่แหล่งรองรับน้ำทิ้งให้เป็นไปตามประกาศคณะกรรมการสิ่งแวดล้อม เรื่องการกำหนดมาตรฐานคุณภาพน้ำทิ้งจากอาคาร

3) กรณีแหล่งรองรับน้ำทิ้งมีขนาดไม่เพียงพอจะรองรับน้ำทิ้งที่จะระบายจากอาคารในชั่วโมงการใช้น้ำสูงสุด ให้มีที่พักน้ำทิ้งเพื่อรองรับน้ำทิ้งที่เกินกว่าแหล่งรองรับน้ำทิ้งจะรับได้ก่อนจะระบายสู่แหล่งรองรับน้ำทิ้ง

4.5.3 ตรวจสอบระบบสุขาภิบาล และมีการดูแลและบำรุงรักษาอย่างสม่ำเสมอ

ท่อระบายน้ำมีความสามารถในการระบายน้ำออกได้โดยไม่อุดตัน ไม่ก่อให้เกิดอันตรายต่อสุขภาพ ชีวิต ร่างกาย หรือทรัพย์สิน หรือกระทบกระเทือนต่อการรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม

ควรมีการดูแลรักษา ตรวจสอบสภาพการใช้งานอย่างละเอียด ดำเนินการซ่อมแซมส่วนที่เสียหายให้อยู่ในสภาพพร้อมใช้งาน อย่างน้อยปีละครั้ง

4.6 งานวิศวกรรมระบบระบายอากาศและปรับอากาศ

4.6.1 มีระบบระบายอากาศที่เหมาะสมกับการทำงานและสภาพแวดล้อมของห้องปฏิบัติการ

หากมีการระบายอากาศด้วยพัดลม ให้มีการดำเนินการติดตั้งในตำแหน่งและปริมาณที่เหมาะสม โดยพัดลมที่เลือกใช้ควรเป็นลักษณะที่ติดตั้งบนผนังหรือเพดานแบบถาวร มากกว่าจะเป็นแบบตั้งพื้นแบบชั่วคราว ซึ่งมีแนวโน้มในการก่อให้เกิดอันตรายหรือมีความเสี่ยงสูงในการเกิดอุบัติเหตุ หากมีความจำเป็นต้องใช้งานพัดลมตั้งพื้นหรือชนิดที่เคลื่อนย้ายได้ควรใช้งานในระยะเวลาเท่าที่จำเป็นเท่านั้นรวมทั้งพัดลมที่ติดตั้งอยู่ภายในห้องสามารถใช้งานโดยไม่ก่อให้เกิดอันตรายในขณะที่ทำงานหรือไม่รบกวนการทดลองที่เกิดขึ้น

หากมีการติดตั้งระบบระบายอากาศด้วยพัดลมดูดอากาศให้มีการดำเนินการติดตั้งในตำแหน่งและปริมาณที่เหมาะสมกับการทำงานและสภาพแวดล้อมของห้องปฏิบัติการตามมาตรฐานต่างๆ ดังนี้

- 1) ตามมาตรฐานระบบปรับอากาศและระบายอากาศ วสท. 3003 - 50
- 2) ตามกฎกระทรวงฉบับที่ 33 (พ.ศ. 2535) ฉบับที่ 39 (พ.ศ. 2537) และฉบับที่ 50 (พ.ศ. 2540)

ดูรายละเอียดเพิ่มเติมในข้อ 4.5.1 ภาคผนวก 4

4.6.2 ติดตั้งระบบปรับอากาศในตำแหน่งและปริมาณที่เหมาะสมกับการทำงานและสภาพแวดล้อมของห้องปฏิบัติการ

หากมีการติดตั้งระบบปรับอากาศให้มีการดำเนินการติดตั้งในตำแหน่งและปริมาณที่เหมาะสมกับการทำงานและสภาพแวดล้อมตามมาตรฐานต่างๆ ดังนี้

- 1) ตามมาตรฐานระบบปรับอากาศและระบายอากาศ วสท. 3003 - 50
 - 2) ตามมาตรฐานการตรวจสอบคุณภาพอากาศภายในอาคาร ส.ว.ป.ท. 04 - 2549
 - 3) ตามคู่มือเทคนิคการตรวจสอบอาคารเพื่อความปลอดภัย ภาคที่ 6 เทคนิคการตรวจสอบระบบสุขอนามัยและสิ่งแวดล้อม
 - 4) ตามประกาศคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติฯ เกี่ยวกับมาตรฐานคุณภาพอากาศในบรรยากาศในประเทศไทย
- ดูรายละเอียดเพิ่มเติมในข้อ 4.5.2 ภาคผนวก 4 และอ่านควบคู่กับข้อ 4.6.1 ระบบระบายอากาศของห้องปฏิบัติการ

4.6.3 ในกรณีห้องปฏิบัติการไม่มีการติดตั้งระบบปรับอากาศและระบบระบายอากาศ (ระบบธรรมชาติ) ให้ติดตั้งระบบเครื่องกลเพื่อช่วยในการระบายอากาศในบริเวณที่ลักษณะงานก่อให้เกิดสารพิษหรือกลิ่นไม่พึงประสงค์

ดูรายละเอียดเพิ่มเติมในข้อ 4.5.1 ภาคผนวก 4 และอ่านควบคู่กับข้อ 4.6.1 ระบบระบายอากาศของห้องปฏิบัติการ

4.6.4 ตรวจสอบระบบระบายอากาศและระบบปรับอากาศ และมีการดูแลและบำรุงรักษาอย่างสม่ำเสมอ

ควรมีการดูแลรักษา ตรวจสอบสภาพการใช้งานอย่างละเอียด ดำเนินการซ่อมแซมส่วนที่เสียหายให้อยู่ในสภาพพร้อมใช้งาน อย่างน้อยปีละครั้ง หรือตามที่กำหนดไว้ในคู่มือการใช้งาน

4.7 งานระบบฉุกเฉินและระบบติดต่อสื่อสาร

4.7.1 มีระบบแจ้งเหตุเพลิงไหม้ด้วยมือ (Manual fire alarm system)

ดูรายละเอียดใน ข้อที่ 4.7.2 และ ในคำอธิบายประกอบฯ 5 ระบบการป้องกันและแก้ไขภัยอันตราย

4.7.2 มีอุปกรณ์ตรวจจับเพลิงไหม้ เช่น อุปกรณ์ตรวจจับเพลิงไหม้ด้วยอุณหภูมิความร้อน (Heat detector) หรืออุปกรณ์ตรวจจับเพลิงไหม้ด้วยควันไฟ (Smoke detector)

ระบบแจ้งเหตุเพลิงไหม้ด้วยมือ (Manual fire alarm system) อุปกรณ์ตรวจจับเพลิงไหม้ด้วยอุณหภูมิความร้อน (Heat detector) และอุปกรณ์ตรวจจับเพลิงไหม้ด้วยควันไฟ (Smoke detector) ให้เลือกใช้ตามมาตรฐานต่างๆ ดังนี้

- 1) ตามมาตรฐานระบบแจ้งเหตุเพลิงไหม้ วสท. 2002 - 49
- 2) ตามกฎกระทรวงฉบับที่ 47 (พ.ศ. 2540)

ดูรายละเอียดเพิ่มเติมในข้อ 4.6.1 ภาคผนวก 4 และ ในคำอธิบายประกอบฯ 5. ระบบป้องกันและแก้ไขภัยอันตราย

ข้อ 5.2 การเตรียมความพร้อม/ตอบโต้ภาวะฉุกเฉิน

4.7.3 มีทางหนีไฟและป้ายบอกทางหนีไฟตามมาตรฐาน

เส้นทางหนีไฟ เป็นไปตามมาตรฐานงานต่างๆ ดังนี้

- 1) ตามมาตรฐานการป้องกันอัคคีภัย วสท. 3002-51 ภาคที่ 3 มาตรฐานเส้นทางหนีไฟ
- 2) ตามกฎกระทรวงฉบับที่ 33 (พ.ศ. 2535) ฉบับที่ 47 (พ.ศ. 2540) และฉบับที่ 50 (พ.ศ. 2540)

ดูรายละเอียดเพิ่มเติมในข้อ 4.6.2 ภาคผนวก 4

ป้ายบอกทางหนีไฟในอาคาร เป็นไปตามมาตรฐานงานต่างๆ ดังนี้

- 1) ตามมาตรฐานการป้องกันอัคคีภัย วสท. 3002 - 51 ภาคที่ 3 หมวดที่ 7 ส่วนประกอบของเส้นทางหนีไฟ
- 2) ตามมาตรฐานระบบไฟฟ้าแสงสว่างฉุกเฉินและโคมไฟป้ายทางออกฉุกเฉิน วสท. 2004 - 51 ภาคที่ 3 โคมไฟป้ายทางออกฉุกเฉิน

3) ตามคู่มือเทคนิคการตรวจสอบอาคารเพื่อความปลอดภัย ภาคที่ 7 เทคนิคการตรวจสอบระบบป้องกันและระงับอัคคีภัย

4) ตามกฎกระทรวงฉบับที่ 33 (พ.ศ. 2535) ฉบับที่ 39 (พ.ศ. 2537) ฉบับที่ 47 (พ.ศ. 2540) และฉบับที่ 55 (พ.ศ. 2543) รายละเอียดเพิ่มเติมในข้อ 4.6.3 ภาคผนวก 4

4.7.4 มีเครื่องดับเพลิงแบบเคลื่อนที่

เครื่องดับเพลิงแบบเคลื่อนที่ Portable fire extinguisher ในอาคารให้ใช้ตามมาตรฐานต่างๆ ดังนี้

1) ตามมาตรฐานการป้องกันอัคคีภัย วสท. 3002 – 51 ภาคที่ 5 มาตรฐานระบบดับเพลิง หมวดที่ 3 เครื่องดับเพลิงแบบเคลื่อนที่

2) ตามกฎกระทรวงฉบับที่ 33 (พ.ศ. 2535) ฉบับที่ 39 (พ.ศ. 2537) ฉบับที่ 47 (พ.ศ. 2540) และฉบับที่ 55 (พ.ศ. 2543)

3) ตามคู่มือเทคนิคการตรวจสอบอาคารเพื่อความปลอดภัย ภาคที่ 7 เทคนิคการตรวจสอบระบบป้องกันและระงับอัคคีภัย

4) ตามคู่มือป้องกัน – ระงับ – รับมืออัคคีภัย ของสำนักบริหารระบบกายภาพ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

รายละเอียดเพิ่มเติมในข้อ 4.6.4 ภาคผนวก 4

4.7.5 มีระบบดับเพลิงด้วยน้ำชนิดมีตู้สายฉีดน้ำดับเพลิง

ระบบดับเพลิงด้วยน้ำชนิดมีตู้สายฉีดน้ำดับเพลิง (Fire hose cabinet) ให้ใช้ตามมาตรฐานต่างๆ ดังนี้

1) ตามมาตรฐานการป้องกันอัคคีภัย วสท. 3002 – 51 ภาคที่ 5 มาตรฐานระบบดับเพลิง หมวดที่ 6 ระบบท่อเย็นและสายฉีดน้ำดับเพลิง

2) ตามคู่มือเทคนิคการตรวจสอบอาคารเพื่อความปลอดภัย ภาคที่ 7 เทคนิคการตรวจสอบระบบป้องกันและระงับอัคคีภัย

3) ตามกฎกระทรวงฉบับที่ 33 (พ.ศ. 2535) ฉบับที่ 39 (พ.ศ. 2537) ฉบับที่ 47 (พ.ศ. 2540) และฉบับที่ 55 (พ.ศ. 2543)

รายละเอียดเพิ่มเติมในข้อ 4.6.5 ภาคผนวก 4

4.7.6 มีระบบดับเพลิงด้วยน้ำชนิดระบบหัวกระจายน้ำดับเพลิง (ตามกฎหมายควบคุมอาคาร) หรือ เทียบเท่า

ระบบดับเพลิงด้วยน้ำชนิดระบบหัวกระจายน้ำดับเพลิง (ระบบสปริงเกอร์) ให้ใช้ตามมาตรฐานต่างๆ ดังนี้

1) ตามมาตรฐานการป้องกันอัคคีภัย วสท. 3002 – 51 ภาคที่ 5 มาตรฐานระบบดับเพลิง หมวดที่ 7 ระบบหัวกระจายน้ำดับเพลิง

2) ตามกฎกระทรวงฉบับที่ 33 (พ.ศ. 2535) ฉบับที่ 39 (พ.ศ. 2537) ฉบับที่ 47 (พ.ศ. 2540) และฉบับที่ 55 (พ.ศ. 2543)

รายละเอียดเพิ่มเติมในข้อ 4.6.6 ภาคผนวก 4

3) ในกรณีที่มีความจำเป็นหรือไม่สามารถใช้ระบบดับเพลิงด้วยน้ำชนิดระบบหัวกระจายน้ำดับเพลิง (ระบบสปริงเกอร์) ให้ระบบดับเพลิงแบบอื่นที่เทียบเท่าแทน เช่น ระบบดับเพลิงด้วยแก๊สคาร์บอนไดออกไซด์ (CO₂) เป็นต้น

4.7.7 มีระบบติดต่อสื่อสารของห้องปฏิบัติการในกรณีฉุกเฉิน เช่น โทรศัพท์สำนักงาน โทรศัพท์เคลื่อนที่ หรือระบบอินเทอร์เน็ตและระบบไร้สายอื่นๆ

การติดตั้งระบบโทรศัพท์สำนักงาน โทรศัพท์เคลื่อนที่ หรือระบบอินเทอร์เน็ตและระบบไร้สายอื่นๆ มีเป้าหมายหลัก คือ ทำหน้าที่เป็นระบบติดต่อสื่อสารพื้นฐานของห้องปฏิบัติการ เพื่อใช้ในการติดต่อขอความช่วยเหลือหรือแจ้งเหตุในกรณีฉุกเฉิน

ควรมีการดูแลรักษา ตรวจสอบสภาพการใช้งานอย่างละเอียด ดำเนินการซ่อมแซมส่วนที่เสียหายให้อยู่ในสภาพพร้อมใช้งาน อย่างน้อยปีละ 1 ครั้ง

4.7.8 ตรวจสอบระบบฉุกเฉินและระบบติดต่อสื่อสาร และมีการดูแลและบำรุงรักษาอย่างสม่ำเสมอ

1) มาตรฐานระบบแจ้งเหตุเพลิงไหม้ วสท. 2002-49 มีการกำหนดรายละเอียดการตรวจสอบดูแลบำรุงรักษาไว้ตามตารางที่ 4.6

ตารางที่ 4.6 ความถี่ในการตรวจสอบระบบป้องกันอัคคีภัย

ลำดับที่	รายการ	ตรวจซ้ำ ขั้นต้น	ประจำ เดือน	ทุก 3 เดือน	ทุก ครึ่งปี	ประจำปี
1	อุปกรณ์แจ้งสัญญาณ					
	(ก) เสียง	×				×
	(ข) ลำโพง	×				×
	(ค) แสง	×				×
2	แบตเตอรี่					
	(ก) ชนิดน้ำกรด					
	- ทดสอบเครื่องประจุ - (เปลี่ยนแบตเตอรี่เมื่อจำเป็น)	×				×
	- ทดสอบการคายประจุ (30 นาที)	×	×			
	- ทดสอบค่าแรงดันขณะมีโหลด	×	×			
	- ทดสอบความถ่วงจำเพาะน้ำกรด	×			×	
	(ข) ชนิดนิเกิล – แคดเมียม					
	- ทดสอบเครื่องประจุ - (เปลี่ยนแบตเตอรี่เมื่อจำเป็น)	×				×
	- ทดสอบการคายประจุ (30 นาที)	×				×
	- ทดสอบค่าแรงดันขณะมีโหลด	×	×			
	(ค) แบตเตอรี่แห้งปฐมภูมิ					
	- ทดสอบค่าแรงดันขณะมีโหลด	×				×
	(ง) ชนิดน้ำกรดแบบปิด					
	- ทดสอบเครื่องประจุ (เปลี่ยนแบตเตอรี่เมื่อจำเป็น)	×				×
	- ทดสอบการคายประจุ (30 นาที)	×			×	
	- ทดสอบค่าแรงดันขณะมีโหลด	×				
3	ตัวนำ/โลหะ	×				
4	ตัวนำ/อโลหะ	×				
5	บริษัทควบคุม: ระบบแจ้งเหตุเพลิงไหม้ชนิดมี มอนิเตอร์สำหรับสัญญาณแจ้งเหตุควบคุมและ สัญญาณขัดข้อง					
	(ก) การทำงาน	×				×
	(ข) ฟิวส์	×				×
	(ค) บริษัทเชื่อมโยง	×				×
	(ง) หลอดไฟและหลอดแอลอีดี	×				×
	(จ) แหล่งจ่ายไฟฟ้าหลัก	×				×
	(ฉ) ทรานสปอนเดอร์ (Transponder)	×				×

ตารางที่ 4.6 ความถี่ในการตรวจสอบระบบป้องกันอัคคีภัย (ต่อ)

ลำดับที่	รายการ	ตรวจซ้ำ ขั้นต้น	ประจำ เดือน	ทุก 3 เดือน	ทุก ครึ่งปี	ประจำปี
6	บริษัทควบคุม: ระบบแจ้งเหตุเพลิงไหม้ชนิดไม่มี มอนิเตอร์สำหรับสัญญาณแจ้งเหตุควบคุมและ สัญญาณขัดข้อง					
	(ก) การทำงาน	×		×		
	(ข) พิวส์	×		×		
	(ค) บริษัทเชื่อมโยง	×		×		
	(ง) หลอดไฟและหลอดแอลอีดี	×		×		
	(จ) แหล่งจ่ายไฟฟ้าหลัก	×		×		
	(ฉ) ทรานสปอนเดอร์ (Transponder)	×		×		
7	ชุดควบคุมสัญญาณขัดข้อง	×				×
8	บริษัทเสียงประกาศฉุกเฉิน	×				×
9	เครื่องกำเนิดไฟฟ้า	ทุกสัปดาห์				
10	สายใยแก้ว	×				×
11	อุปกรณ์เริ่มสัญญาณ					
	(ก) อุปกรณ์ตรวจจับควันในท่อลม	×				×
	(ข) อุปกรณ์ปลดล๊อคทางกลไฟฟ้า	×				×
	(ค) สวิตช์ระบบดับเพลิง	×				×
	(ง) อุปกรณ์ตรวจจับไฟไหม้ แก๊สและอื่นๆ	×				×
	(จ) อุปกรณ์ตรวจจับความร้อน	×				×
	(ฉ) อุปกรณ์แจ้งเหตุด้วยมือ	×				×
	(ช) อุปกรณ์ตรวจจับเปลวเพลิง	×				×
	(ญ) ตรวจการทำงานของอุปกรณ์ตรวจจับควัน	×				×
	(ด) ตรวจความไวของอุปกรณ์ตรวจจับควัน	×				×
	(ต) อุปกรณ์ตรวจคุมสัญญาณ	×		×		
	(ถ) อุปกรณ์ตรวจการไหลของน้ำ	×		×		

(ที่มา มาตรฐานระบบแจ้งเหตุเพลิงไหม้ วสท.2002-49, 2543: หน้า ช-3 ถึง ช-5)

2) มาตรฐานการป้องกันอัคคีภัย วสท. 3002-51 ภาคที่ 5 หมวดที่ 10 การตรวจสอบและทดสอบอุปกรณ์ของระบบดับเพลิงได้มีการสรุปวิธีและระยะเวลาในการตรวจสอบอุปกรณ์แต่ละประเภทดังตารางที่ 4.7

ตารางที่ 4.7 ตารางสรุปการตรวจสอบ, การทดสอบและการบำรุงรักษาวัสดุ อุปกรณ์ในระบบป้องกันอัคคีภัย

อุปกรณ์ในระบบป้องกันอัคคีภัย	วิธีการ	ระยะเวลา
1. เครื่องสูบน้ำดับเพลิง - ขับด้วยเครื่องยนต์ - ขับด้วยมอเตอร์ไฟฟ้า - เครื่องสูบน้ำ	- ทดสอบเดินเครื่อง - ทดสอบเดินเครื่อง - ทดสอบปริมาณการสูบน้ำและความดัน	ทุกสัปดาห์ ทุกเดือน ทุกปี
2. หัวรับน้ำดับเพลิง (Fire department connections) - หัวรับน้ำดับเพลิง	- ตรวจสอบ	ทุกเดือน

ตารางที่ 4.7 ตารางสรุปการตรวจสอบ, การทดสอบและการบำรุงรักษาวัสดุ อุปกรณ์ในระบบป้องกันอัคคีภัย (ต่อ)

อุปกรณ์ในระบบป้องกันอัคคีภัย	วิธีการ	ระยะเวลา
3. หัวดับเพลิงนอกอาคาร (Hydrants) - หัวดับเพลิง	- ตรวจสอบ - ทดสอบ (เปิดและปิด) - บำรุงรักษา	ทุกเดือน ทุกปี ทุก 6 เดือน
4. ถังน้ำดับเพลิง - ระดับน้ำ - สภาพถังน้ำ	- ตรวจสอบ - ตรวจสอบ	ทุกเดือน ทุก 6 เดือน
5. สายฉีดน้ำดับเพลิงและตู้เก็บสายฉีด (Hose and hose station) - สายฉีดน้ำและอุปกรณ์	- ตรวจสอบ	ทุกเดือน
6. ระบบหัวกระจายน้ำดับเพลิง (Sprinkler system) - Main drain - มาตรวัดความดัน - หัวกระจายน้ำดับเพลิง - สัญญาณวาล์ว - สวิตช์ตรวจการไหลของน้ำ - ล้างท่อ - วาล์วควบคุม	- ทดสอบการไหล - ทดสอบค่าความดัน - ทดสอบ - ทดสอบ - ทดสอบ - ทดสอบ - ตรวจสอบซีลวาล์ว - ตรวจสอบอุปกรณ์ลือควาล์ว - ตรวจสอบสวิตช์สัญญาณปิด-เปิดวาล์ว	ทุก 3 เดือน ทุก 5 ปี ทุก 50 ปี ทุก 3 เดือน ทุก 3 เดือน ทุก 5 ปี ทุกสัปดาห์ ทุกเดือน ทุก 3 เดือน

(ที่มา มาตรฐานการป้องกันอัคคีภัย วสท. 3002-51, 2551: หน้า 229)

ส่วนระบบติดต่อสื่อสาร ควรมีการดูแลรักษา ตรวจสอบสภาพการใช้งานอย่างละเอียด ดำเนินการซ่อมแซมส่วนที่เสียหาย ให้อยู่ในสภาพพร้อมใช้งาน อย่างน้อยปีละครั้ง

4.7.9 แสดงป้ายข้อมูลที่เป็นตัวอักษร เช่น ชื่อห้องปฏิบัติการ ผู้ดูแลห้องปฏิบัติการ และข้อมูลจำเพาะอื่นๆ ของห้องปฏิบัติการ รวมถึงสัญลักษณ์หรือเครื่องหมายสากลแสดงถึงอันตราย หรือเครื่องหมายที่เกี่ยวข้องตามที่กฎหมายกำหนด

ดูรายละเอียดจากข้อ 4.1.12

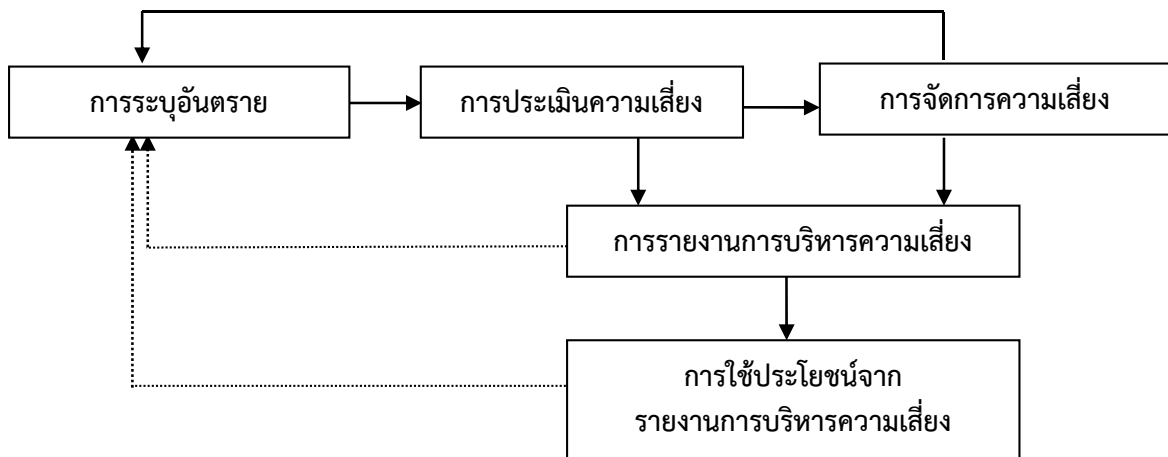
องค์ประกอบที่ 5

ระบบการป้องกันและแก้ไขภัยอันตราย

การจัดการด้านความปลอดภัยเป็นหัวใจของการสร้างวัฒนธรรมความปลอดภัย ที่มีลำดับความคิดตั้งต้นจากการกำหนดได้ว่าอะไรคือปัจจัยเสี่ยง ผู้ปฏิบัติงานต้องรู้ว่าใช้สารใด คนอื่นในทีมเดียวกันกำลังทำอะไรที่เสี่ยงอยู่หรือไม่ ปัจจัยเสี่ยงด้านกายภาพคืออะไร มีการประเมินความเสี่ยงหรือไม่ จากนั้นจึงมีการบริหารความเสี่ยงด้วยการป้องกัน หรือการลดความเสี่ยง รวมทั้งการสื่อสารความเสี่ยงที่เหมาะสม คำถามในรายการสำรวจ จะช่วยกระตุ้นความคิดได้อย่างละเอียด สร้างความตระหนักรู้ไปในตัว รายงานความเสี่ยงจะเป็นประโยชน์ในการบริหารงบประมาณ เพราะสามารถจัดการได้บนฐานของข้อมูลจริง ความพร้อมและการตอบโต้ภาวะฉุกเฉิน อยู่ภายใต้หัวข้อการจัดการด้านความปลอดภัยเพื่อเป็นมาตรการป้องกัน เช่น การมีผังพื้นที่ใช้สอย ทางออก อุปกรณ์เครื่องมือสำหรับเหตุฉุกเฉิน รวมทั้งการมีแผนป้องกันและตอบโต้ภาวะฉุกเฉิน ซึ่งหมายถึงการจัดการเบื้องต้นและการแจ้งเหตุ ข้อปฏิบัติเพื่อความปลอดภัยโดยทั่วไปเป็นการกำหนดความปลอดภัยส่วนบุคคล และระเบียบปฏิบัติขั้นต่ำของแต่ละห้องปฏิบัติการ

5.1 การบริหารความเสี่ยง (Risk management) เป็นเครื่องมือสำคัญในการบริหารจัดการเพื่อลดความเสี่ยงที่อาจเกิดขึ้นได้ในการทำปฏิบัติการ หัวใจสำคัญของกระบวนการบริหารความเสี่ยง (Risk Management Process) เป็นหลักที่เชื่อมโยงประสานกันแบบครบวงจร ผู้ที่จะเริ่มทำการบริหารความเสี่ยงต้องเข้าใจแนวคิดและหลักการของการบริหารความเสี่ยงให้ชัดเจนในทุกประเด็น ซึ่งประกอบด้วย 5 กระบวนการ ได้แก่

- 1) การระบุอันตราย (Hazard identification)
- 2) การประเมินความเสี่ยง (Risk assessment)
- 3) การจัดการความเสี่ยง (Risk treatment)
- 4) การรายงานการบริหารความเสี่ยง
- 5) การใช้ประโยชน์จากรายงานการบริหารความเสี่ยง

5.1.1 การระบุอันตราย (Hazard identification)

การระบุอันตราย หมายถึง การระบุความเป็นอันตรายของวัตถุหรือสถานการณ์ที่เมื่อเกิดขึ้นแล้วอาจเป็นอันตรายได้ นอกจากนี้ ในปัจจุบันยังได้ปรับเอากลวิธีด้าน “การระบุความเสี่ยง” มาใช้เป็นอีกแนวทางสำหรับการบริหารความเสี่ยงได้เช่นเดียวกัน โดยการระบุความเสี่ยงคือ การระบุอันตรายที่เกิดขึ้นในช่วงเวลาหนึ่ง ๆ

ยกตัวอย่างเช่น ตัวทำละลายคลอโรฟอร์ม สามารถระบุอันตรายได้ดังนี้ ความเป็นอันตรายอยู่ในประเภทที่ 6 สารพิษ (UN Class/UN No. 1888) เมื่อสัมผัสโดยการหายใจ ไอคลอโรฟอร์มจะทำให้เกิดความระคายเคืองต่อระบบหายใจและระบบ

ประสาทส่วนกลาง เมื่อสัมผัสทางผิวหนังจะทำให้เกิดความระคายเคืองผิวหนังและอาจมีอาการเจ็บปวด เมื่อสัมผัสโดยการรับประทานจะทำให้เกิดแผลไหม้บริเวณปาก ลำคอ มีอาการเจ็บหน้าอกและอาเจียน เมื่อสัมผัสทางตาจะทำให้ตาระคายเคืองและปวด หากรุนแรงอาจทำให้ตาบอดได้ เป็นต้น

เมื่อต้องการ **ระบุความเสี่ยง** ต้องอาศัยข้อมูลช่วงเวลาเข้ามาพิจารณาร่วมกับความเป็นอันตรายด้วย ยกตัวอย่างเช่น ภาระของคลอโรฟอร์มข้างต้น ค่า PEL-TWA (permissible exposure limit – time weighted average) เท่ากับ 2 พีพีเอ็ม กล่าวคือ การสูดดมไคลโอโรฟอร์ม ที่มีความเข้มข้นประมาณ 2 พีพีเอ็ม มากกว่า 8 ชั่วโมงต่อวัน สามารถก่อให้เกิดอันตรายต่อสุขภาพได้ตามที่กล่าวมาข้างต้น จนถึงเสียชีวิตได้ คลอโรฟอร์มอาจเป็นสารก่อมะเร็งในมนุษย์ด้วย (ดู ข้อมูลประกอบได้จากเอกสารข้อมูลความปลอดภัย (SDS) ของคลอโรฟอร์ม CAS No. 67-66-3) ดังนั้น ในการระบุอันตราย หรือการระบุความเสี่ยง จึงเริ่มจากการ**สำรวจความเป็นอันตรายที่เป็นรูปธรรม** จากปัจจัยต่อไปนี้

- **สารเคมี/วัสดุที่ใช้** เช่น ข้อมูลความเป็นอันตรายของสารเคมี/วัสดุที่ใช้งาน ตรวจสอบได้จาก
 - ฉลาก/สัญลักษณ์ความเป็นอันตรายข้างขวด และเอกสารข้อมูลความปลอดภัย (SDS) ของสารเคมีนั้น ๆ เช่น ethidium bromide (EtBr) จัดเป็นสารก่อกลายพันธุ์ เนื่องจากสามารถทำให้โครงสร้าง DNA หรือสารพันธุกรรมเปลี่ยนได้ เป็นต้น
 - ขั้นตอนการทำงานกับสารเคมีชนิดนั้น หรือ ผลผลิตที่เกิดจากปฏิกิริยาของสารเคมีชนิดนั้น ๆ เช่น การใช้ EtBr ต้องเจือจางเป็น working solution ได้สารละลายสีแดง ไม่มีกลิ่น ซึ่งแม้จะเจือจางแล้ว หากผู้ทำงานสัมผัสโดยตรงก็สามารถก่อให้เกิดการกลายพันธุ์ได้ เป็นต้น
- **เครื่องมือหรืออุปกรณ์** มีการสำรวจว่าสถานภาพของเครื่องมือหรืออุปกรณ์และขั้นตอนการใช้เครื่องมือ/อุปกรณ์นั้น สามารถก่อให้เกิดอันตรายอย่างไรได้บ้าง เช่น เครื่องมือเก่าจนเป็นสนิมและมีความคมอาจบาดผิวหนังทำให้เป็นแผลและติดเชื้อได้ หรือ การใช้เครื่อง sonicator เพื่อทำให้เซลล์แตกด้วยคลื่นเสียงความถี่สูงอาจเป็นอันตรายต่อแก้วหูได้ เป็นต้น
- **ลักษณะทางกายภาพของห้องปฏิบัติการ** มีการสำรวจอันตรายจากลักษณะทางกายภาพโดยรอบบริเวณที่ปฏิบัติงานว่ามีอะไรที่จะเป็นสาเหตุให้เกิดอันตรายได้ เช่น บริเวณที่ทำงานมีการวางของกีดขวางการทำงานที่อาจทำให้ผู้ปฏิบัติการเดินชนและหกล้ม หรือพื้นของห้องปฏิบัติการขัดเป็นมันทำให้ผู้ปฏิบัติการอาจลื่นหกล้มได้ เป็นต้น

5.1.2 การประเมินความเสี่ยง (Risk assessment)

หัวใจของการประเมินความเสี่ยงของผู้ปฏิบัติงานในห้องปฏิบัติการ คือการกำหนดตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับการเกิดอันตรายแล้วนำมาเชื่อมโยงกันซึ่งนิยมใช้เป็นแบบเมทริกซ์ โดยให้มีตัวแปร 2-3 ตัว เช่น ความเป็นอันตราย (hazard) กับความเป็นไปได้ในการสัมผัส (probability of exposure) หรือ ความเป็นไปได้อาจเกิดขึ้น (likelihood/probability) กับผลลัพธ์ที่ตามมาด้านสุขภาพและ/หรือความปลอดภัย (health and/or safety) เป็นต้น ดังนั้นหลักการของการประเมินความเสี่ยง ไม่เหมือนกับการประเมินความเป็นอันตราย (hazard assessment) เนื่องจากต้องมองความสัมพันธ์ของตัวแปรที่มากกว่า 1 ตัว (ตัวอย่างการประเมินความเสี่ยง แสดงในตารางที่ 5.1 – 5.4 ภาคผนวก 5)

ในการปฏิบัติงาน ควร

1. **มีการประเมินความเสี่ยง** ที่ครบถ้วนครอบคลุมทั้ง 3 ระดับ คือ
 - 1.1 **บุคคล** ผู้ปฏิบัติงาน (เช่น นักศึกษา นักวิจัยที่ทำการปฏิบัติการ) ต้องสามารถประเมินความเสี่ยงของตนเองขณะทำงานหรืออยู่ในห้องปฏิบัติการได้ เช่น ความเสี่ยงของการสัมผัสสารเคมีกับสุขภาพของตนเอง เป็นต้น ในบางหน่วยงานจะมีการกำหนดให้ผู้ปฏิบัติงานกรอกแบบฟอร์มการประเมินความเสี่ยงของตนเอง (risk self-assessment form) และมีสำเนาให้กับผู้ปฏิบัติงานเพื่อจัดเก็บด้วย
 - 1.2 **โครงการ** ในกรณีที่ผู้ปฏิบัติงานหลายคนปฏิบัติงานภายใต้โครงการเดียวกัน ต้องมีการประเมินความเสี่ยงระดับโครงการ เพื่อให้เห็นภาพรวมของความเสี่ยงที่อาจเกิดขึ้นและผลกระทบกับทุกคนที่ปฏิบัติงาน โดยใช้แบบฟอร์มการประเมินความเสี่ยงของโครงการ (risk project-assessment form) ซึ่งอาจวิเคราะห์ได้จากผลการประเมินความเสี่ยงระดับบุคคลของผู้ปฏิบัติงานทั้งหมดในโครงการ
 - 1.3 **ห้องปฏิบัติการ** การประเมินความเสี่ยงในระดับห้องปฏิบัติการนี้ สามารถนำผลการประเมินความเสี่ยงระดับบุคคล หรือระดับโครงการมารวมกันเพื่อวิเคราะห์ภาพความเสี่ยงของห้องปฏิบัติการได้ แต่จะมีหัวข้อการ

ประเมินเพิ่มขึ้น คือ ความเสี่ยงของกิจกรรมที่สามารถทำร่วมกันได้หรือไม่ได้ภายในห้องปฏิบัติการเดียวกัน โดยใช้แบบฟอร์มการประเมินความเสี่ยงของห้องปฏิบัติการ (risk laboratory-assessment form) (หลักการการประเมินความเสี่ยงและตัวอย่างแบบฟอร์มการประเมินความเสี่ยงในข้อ 5.1 ภาคผนวก 5 สามารถนำไปปรับใช้ได้ในทุกระดับ)

2. การประเมินความเสี่ยง โดยทั่วไปแล้ว หน่วยงานหรือผู้ปฏิบัติงาน สามารถกำหนดหัวข้อหรือตัวแปรที่เหมาะสมได้ตามบริบทของตนเอง ซึ่งการประเมินความเสี่ยงควรครอบคลุมหัวข้อสำคัญ ดังต่อไปนี้
 - 2.1 สารเคมีที่ใช้, เกือบ และทิ้ง ตัวแปรที่เกี่ยวข้อง เช่น ระดับความเป็นอันตราย ปริมาณของสารเคมี ระยะเวลาที่สัมผัส และเส้นทางที่ได้รับสัมผัส
 - 2.2 ผลกระทบด้านสุขภาพจากการทำงานกับสารเคมี ตัวแปรที่เกี่ยวข้อง เช่น อาการปวดศีรษะธรรมดา การเข้ารับการรักษาที่โรงพยาบาล อาการป่วยเฉียบพลัน อาการป่วยเรื้อรัง การเสียชีวิต เป็นต้น
 - 2.3 เส้นทางในการได้รับสัมผัส (exposure route) ตัวแปรที่เกี่ยวข้อง เช่น การได้รับสัมผัสทางปาก ทางผิวหนัง ทางหายใจ เป็นต้น
 - 2.4 พื้นที่ในการทำงาน/กายภาพ ตัวแปรที่เกี่ยวข้อง เช่น ปริมาณพื้นที่ในการทำงานต่อคน สภาพพื้นผิว สิ่งกีดขวาง เป็นต้น
 - 2.5 เครื่องมือที่ใช้ในการทำงาน ตัวแปรที่เกี่ยวข้อง เช่น สภาพของเครื่องมือ อายุการใช้งาน เป็นต้น
 - 2.6 สิ่งแวดล้อมในสถานที่ทำงาน ตัวแปรที่เกี่ยวข้อง เช่น เสียง แสง ระบายอากาศ เป็นต้น
 - 2.7 ระบบไฟฟ้าในที่ทำงาน ตัวแปรที่เกี่ยวข้อง เช่น ความชื้นแสง กำลังไฟ เป็นต้น
 - 2.8 กิจกรรมที่ทำในห้องปฏิบัติการ ตัวแปรที่เกี่ยวข้อง เช่น ประเภทของกิจกรรมที่ทำ ความถี่ของการเกิดกิจกรรมนั้น เป็นต้น
 - 2.9 กิจกรรมที่ไม่สามารถทำร่วมกันได้ในห้องปฏิบัติการ ตัวอย่างเช่น การทำการทดลองของสารเคมีที่เข้ากันไม่ได้ในเวลาเดียวกัน เช่น การทำการทดลองกับสารไวไฟ เช่น เอทานอล กับการทำการทดลองกับสารออกซิไดซ์ เช่น กรดไนตริก ถ้าสารเคมีทั้งสองชนิดทำปฏิกิริยากันจะทำให้เกิดการระเบิดได้ จึงต้องทำการประเมินความเสี่ยงของกิจกรรมที่อาจจะเกิดขึ้นได้ ตัวแปรที่เกี่ยวข้อง เช่น ลักษณะกิจกรรมที่ทำในห้องปฏิบัติการร่วมกันไม่ได้ ความถี่ของกิจกรรม จำนวนกิจกรรม เป็นต้น

5.1.3 การจัดการความเสี่ยง (Risk treatment) เป็นกระบวนการเพื่อป้องกันภัยและลดความเสียหายที่อาจเกิดจากปัจจัยเสี่ยงต่างๆ ที่มีในห้องปฏิบัติการด้วยการควบคุมและเตรียมพร้อมที่จะรับมือ (ตารางที่ 5.4 ภาคผนวก 5) โดยทั่วไปหลักการในการจัดการความเสี่ยงต้องมีการควบคุมตามหัวข้อต่อไปนี้

5.1.3.1 การป้องกันความเสี่ยง (Risk prevention) สามารถทำได้ในหลายรูปแบบที่มีเป้าหมายในเชิงป้องกัน โดยการป้องกันความเสี่ยงหลัก ๆ ที่ควรทำก่อน มีดังนี้

- มีพื้นที่เฉพาะสำหรับกิจกรรมที่มีความเสี่ยงสูง เช่น เมื่อมีการใช้สารอันตราย ต้องมีการแยกคนทำงานหรือของที่ไม่เกี่ยวข้องกับการทำงานออกจากสารอันตราย โดยจำกัดขอบเขตของพื้นที่ หรือใช้ฉาก/ที่กัน
- มีการขจัดสิ่งปนเปื้อน (decontamination) บริเวณพื้นที่ที่ปฏิบัติงานภายหลังเสร็จปฏิบัติการ เพื่อป้องกันการเกิดปฏิกิริยาของสารเคมีที่ยังเหลือตกค้างอยู่ในพื้นที่ปฏิบัติงานที่อาจเป็นอันตรายต่อผู้อื่น

5.1.3.2 การลดความเสี่ยง (Risk reduction) สามารถทำได้ในหลายรูปแบบที่มีเป้าหมายเพื่อลดความเสี่ยงที่เกิดขึ้นโดยการลดความเสี่ยงหลัก ๆ ที่ควรทำก่อน มีดังนี้

- เปลี่ยนแปลงวิธีการปฏิบัติงานเพื่อลดการสัมผัสสาร เช่น การทาสีด้วยแปรงแทนการใช้สเปรย์ เป็นต้น
- ประสานงานกับหน่วยงานกลางขององค์กรที่รับผิดชอบในเรื่องการจัดการความเสี่ยง เพื่อให้เกิดการจัดการความเสี่ยงและรับรู้ร่วมกัน ทำให้เห็นภาพรวมของการจัดการเพื่อลดความเสี่ยงของห้องปฏิบัติการ คณะ และมหาวิทยาลัย/องค์กร ได้ ตัวอย่างการประสานงาน เช่น เมื่อเกิดอุบัติเหตุภายในห้องปฏิบัติการ ผู้ปฏิบัติงานในห้องปฏิบัติการมีช่องทางในการติดต่อกับผู้รับผิดชอบจากหน่วยงานกลางขององค์กรที่รับผิดชอบด้านความปลอดภัยได้ทันที ทำให้สามารถเรียกรถพยาบาลมารับผู้บาดเจ็บได้รวดเร็ว เป็นการลดความเสี่ยงจากการเสียชีวิต เป็นต้น

- บังคับใช้ข้อกำหนด และ/หรือแนวปฏิบัติด้านความปลอดภัยในห้องปฏิบัติการ เพื่อให้เกิดความตระหนักในการปฏิบัติงาน ส่งผลให้ลดความเสี่ยงของห้องปฏิบัติการได้อย่างเป็นระบบ เช่น การนำข้อกำหนดอาชีวอนามัยหรือเครื่องมือและความรู้จาก ESPReL มาใช้ในการกำหนดแนวปฏิบัติฯ ในห้องปฏิบัติการ เป็นต้น
- ประเมิน/ตรวจสอบการบริหารจัดการความเสี่ยงอย่างสม่ำเสมอ เช่น มีการกำหนดตารางเวลาที่ชัดเจนสำหรับการตรวจประเมินภายในห้องปฏิบัติการ ระหว่างห้องปฏิบัติการ หรือการตรวจประเมินจากหน่วยงานภายนอก เป็นต้น

5.1.3.3 การสื่อสารความเสี่ยง (Risk communication)

การสื่อสารความเสี่ยงเป็นส่วนที่เชื่อมโยงกับกระบวนการวิเคราะห์ความเสี่ยง ซึ่งเป็นส่วนสำคัญในการสร้างความตระหนัก (awareness) ให้กับคนทำงานและผู้ปฏิบัติงาน โดยใช้กลวิธีในการเผยแพร่และกระจายข้อมูลที่ถูกต้องและเหมาะสมกับเหตุการณ์ ซึ่งช่วยให้ผู้ที่เกี่ยวข้องทั้งหมดมีความเข้าใจลักษณะของภัยอันตรายและผลกระทบเชิงลบได้ การสื่อสารจึงมีความสำคัญที่สามารถทำให้การประเมินความเสี่ยงและการบริหารความเสี่ยงดำเนินไปได้ด้วยดี

กลวิธีในการสื่อสารความเสี่ยง ต้องครอบคลุมบุคคลที่เกี่ยวข้องทุกกลุ่ม โดยอาจใช้หลายวิธีประกอบกัน ได้แก่

- การบรรยาย การแนะนำ การพูดคุย เช่น การพูดคุยกัน หรือการแจ้งเรื่องความเสี่ยงหรือความปลอดภัยในหน่วยงานทุกครั้งก่อนการประชุม เป็นต้น
- บ้าย, สัญลักษณ์ เช่น สัญลักษณ์/ป้าย แสดงความเป็นอันตรายในพื้นที่เสี่ยงนั้น เป็นต้น
- เอกสารแนะนำ, คู่มือ เช่น การทำเอกสารแนะนำหรือคู่มือ ข้อปฏิบัติในการปฏิบัติงานที่มีความเสี่ยง เป็นต้น

5.1.3.4 การตรวจสุขภาพ

การตรวจสุขภาพของผู้ปฏิบัติงานในห้องปฏิบัติการที่มีสารเคมีอันตรายอยู่ด้วยเป็นเรื่องสำคัญอย่างยิ่งสำหรับการป้องกันและลดผลกระทบต่อสุขภาพ ในการบริหารจัดการห้องปฏิบัติการจึงควรจัดสรรงบประมาณสำหรับการตรวจและการให้คำปรึกษาเกี่ยวกับสุขภาพรองรับไว้ด้วย ผู้ปฏิบัติงานควรได้รับการตรวจสุขภาพเมื่อ

- ถึงกำหนดการตรวจสุขภาพทั่วไปประจำปี เพื่อทราบผลสุขภาพทั่วไปของร่างกาย
- ถึงกำหนดการตรวจสุขภาพตามปัจจัยเสี่ยงของผู้ปฏิบัติงาน เช่น ผู้ปฏิบัติงานทำงานกับสารปรอท¹³ มีปัจจัยเสี่ยงในด้านสุขภาพสูง ต้องได้รับการตรวจสุขภาพทางประสาท หัวใจ ระบบเลือด และอวัยวะที่สะสมสารพิษ เป็นต้น โดยกำหนดช่วงเวลาเพิ่มเติมจากการตรวจสุขภาพประจำปี
- มีอาการเตือน – เมื่อพบว่า ผู้ปฏิบัติงานมีอาการผิดปกติที่เกิดขึ้นจากการทำงานกับสารเคมี วัสดุ อุปกรณ์ เครื่องมือในห้องปฏิบัติการ เช่น เมื่อทำงานกับสารปรอทแล้วเกิดอาการระคายเคืองในระบบทางเดินหายใจรุนแรง มีการเจ็บหน้าอก หายใจติดขัดหรือปวดศีรษะ หรืออาจเกิดผื่นแดงปวดแสบปวดร้อนเมื่อผิวหนังสัมผัสปรอท ต้องได้รับการตรวจสุขภาพโดยเร็ว เป็นต้น
- เผชิญกับเหตุการณ์สารเคมีหก รั่วไหล ระเบิด หรือเกิดเหตุการณ์ที่ทำให้ต้องสัมผัสสารอันตราย เช่น การตรวจสุขภาพร่างกายผู้ปฏิบัติงานที่เข้าไปจัดการกับสารปรอทรั่วไหลบนพื้น หรือเกิดไฟไหม้ห้องเก็บสารเคมีที่ก่อให้เกิดแก๊สพิษคลอรีนปริมาณมาก เป็นต้น

¹³ ตามข้อกำหนดของ OSHA สำหรับปรอทที่เป็นสารประกอบอินทรีย์และสารประกอบเอริล มีค่าขีดจำกัดเฉลี่ยตลอดเวลาการทำงาน 8 ชั่วโมงต่อวัน (8-Hour TWA) เท่ากับ 0.1 มิลลิกรัมต่อลูกบาศก์เมตร ในขณะที่ปรอทที่เป็นสารประกอบอัลคิล มีค่า 8-Hour TWA เท่ากับ 0.01 มิลลิกรัมต่อลูกบาศก์เมตร เป็นต้น (ที่มา: เข้าถึงได้จาก <https://www.osha.gov/SLTC/mercury/standards.html> สืบค้นเมื่อวันที่ 22 มกราคม 2558)

5.1.4 การรายงานการบริหารความเสี่ยง

1. มีรายงานการบริหารความเสี่ยง การรายงานทั้งที่เป็นกระดาษเอกสาร และ/หรืออิเล็กทรอนิกส์ เพื่อสื่อสารระดับความเสี่ยงในภาพรวม รายงานมีได้หลายรูปแบบ เช่น การใช้แบบสรุปการบริหารความเสี่ยง (แผนภาพ 5.1 ภาคผนวก 5) หรือการสร้าง worksheet เป็นแบบฟอร์มรายงานการบริหารความเสี่ยงทุกระดับของแต่ละห้องปฏิบัติการภายในหน่วยงาน (แผนภาพ 5.2 ภาคผนวก 5) เป็นต้น

ทั้งนี้ควรมีการรายงานการบริหารความเสี่ยง ครอบคลุมในระดับต่อไปนี้

- บุคคล คนทำงาน/ผู้ปฏิบัติงานจะได้รับข้อมูลความเสี่ยงจากรายงานความเสี่ยงของตนเอง เป็นการเพิ่มความตระหนักในเรื่องของความปลอดภัย และดูแลตัวเองมากขึ้น
- โครงการ หัวหน้าโครงการสามารถมองเห็นข้อมูลความเสี่ยงของแต่ละโครงการที่เกิดขึ้น เป็นข้อมูลความเสี่ยงจริงที่ช่วยในการบริหารจัดการโครงการได้
- ห้องปฏิบัติการ หัวหน้าห้องปฏิบัติการจะได้รับข้อมูลความเสี่ยงภายในห้องปฏิบัติการที่ดูแล ซึ่งจะช่วยในการบริหารจัดการห้องปฏิบัติการได้

5.1.5 การใช้ประโยชน์จากรายงานการบริหารความเสี่ยง

1. มีการใช้ข้อมูลจากรายงานการบริหารความเสี่ยง โดยรายงานการบริหารความเสี่ยง (ตัวอย่างในแผนภาพ 5.2 ภาคผนวก 5) สามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้ ดังนี้

- การสอน แนะนำ อบรม แก่ผู้ปฏิบัติงาน เพื่อเป็นกลไกสำคัญที่อิงบริบทการทำงานจริงในหน่วยงานนั้น ๆ เป็นกรณีตัวอย่าง และต่อยอดการเปลี่ยนแนวคิดและพฤติกรรมสู่วัฒนธรรมความปลอดภัยขององค์กร
- การประเมินผล ทบทวน และวางแผนการปรับปรุงการบริหารความเสี่ยง การประเมินผล ทบทวนและวางแผนเป็นกระบวนการต่อเนื่องเพื่อพัฒนาระบบการบริหารความเสี่ยงให้มีประสิทธิภาพเหมาะสมกับบริบทของการทำงานของแต่ละหน่วยงานมากขึ้น
- การจัดสรรงบประมาณในการบริหารความเสี่ยง การจัดสรรงบประมาณของหน่วยงานจะมีการกำหนดทิศทางที่ชัดเจนขึ้น ไม่ใช้งบประมาณมากเกินไปจนจำกัดที่ยอมรับได้ของหน่วยงานนั้น

5.2 การเตรียมความพร้อม/ตอบโต้ภาวะฉุกเฉิน

การเตรียมความพร้อม/ตอบโต้ภาวะฉุกเฉิน ครอบคลุมทั้ง การจัดการความพร้อม/ตอบโต้ภาวะฉุกเฉินและแผนป้องกันและตอบโต้ภาวะฉุกเฉิน ซึ่งประกอบด้วยสิ่งต่อไปนี้

1. มีอุปกรณ์สำหรับตอบโต้ภาวะฉุกเฉิน อยู่ในบริเวณที่สามารถเข้าถึงได้สะดวก ห้องปฏิบัติการต้องมีการจัดเตรียมเครื่องมือเพื่อรับภาวะฉุกเฉิน โดยเฉพาะ

- ที่ล้างตา ดู มาตรฐานที่ล้างตาและอ่างล้างตาฉุกเฉิน ข้อ 5.2 ภาคผนวก 5
- ชุดฝักบัวฉุกเฉิน ดู มาตรฐานชุดฝักบัวฉุกเฉิน ข้อ 5.3 ภาคผนวก 5
- เวชภัณฑ์ นอกจากยาสามัญประจำบ้านที่ควรมีแล้ว ควรมีเวชภัณฑ์ที่พร้อมรับเหตุฉุกเฉิน เช่น แก้วบาด ผิวหนังไหม้ ตาระคายเคือง เป็นต้น และสิ่งสำคัญคือ ควรมี “antidote” ที่จำเพาะกับความเสี่ยงของห้องปฏิบัติการด้วย เช่น calcium gluconate สามารถลดพิษของ hydrofluoric acid ได้ เป็นต้น และต้องจัดวางในบริเวณที่ผู้ปฏิบัติงานสามารถเข้าถึงได้ทันทีเมื่อเกิดเหตุฉุกเฉิน เป็นต้น
- ชุดอุปกรณ์สำหรับสารเคมีหกรั่วไหล เช่น มีวัสดุดูดซับที่เหมาะสมกับสารเคมีที่ใช้ในห้องปฏิบัติการ (เช่น chemical spill-absorbent pillows หรือ vermiculite (รูปที่ 5.1)) ไว้ในห้องปฏิบัติการอย่างเพียงพอ และเข้าถึงได้ง่ายเมื่อเกิดเหตุ เพื่อดูดซับสารเคมีอันตรายที่เป็นของเหลว เป็นต้น
- ชุดอุปกรณ์ทำความสะอาด ที่เข้าถึงได้สะดวก ผู้ปฏิบัติการต้องสามารถเข้าถึงอุปกรณ์ทำความสะอาดที่จัดวาง ณ ตำแหน่งที่เข้าถึงได้ง่าย ไม่มีอะไรกีดขวางเมื่อเกิดเหตุ

a. chemical spill-absorbent pillow

b. vermiculite

รูปที่ 5.1 ชุดอุปกรณ์สำหรับสารเคมีหกรั่วไหล

(ที่มา: เข้าถึงได้จาก a. <http://www.absorbentsonline.com/pillows.htm> สืบค้นเมื่อวันที่ 19 กุมภาพันธ์ 2558

b. <http://inspectapedia.com/sickhouse/asbestoslookC.htm> สืบค้นเมื่อวันที่ 6 สิงหาคม 2556)

2. มีแผนป้องกันภาวะฉุกเฉินที่เป็นรูปธรรม หน่วยงาน/ห้องปฏิบัติการมีการวางแผนป้องกันภาวะฉุกเฉินที่เป็นรูปธรรม ปฏิบัติได้จริง หมายถึง มีขั้นตอนปฏิบัติที่เป็นรูปธรรม มีผู้รับผิดชอบที่ชัดเจน มีอุปกรณ์ที่พร้อมรับมือกับเหตุฉุกเฉิน บุคลากรและผู้เกี่ยวข้องทราบที่ต้องดำเนินการอย่างไรเมื่อเกิดเหตุ

3. ซ้อมตอบโต้ภาวะฉุกเฉินที่เหมาะสมกับหน่วยงาน หน่วยงาน/ห้องปฏิบัติการมีการซ้อมรับมือภาวะฉุกเฉินที่เหมาะสมกับหน่วยงาน เช่น ซ้อมหนีไฟจากสถานที่จริงที่ผู้ปฏิบัติงานทำงานอยู่ เป็นต้น

4. ตรวจสอบพื้นที่และสถานที่เพื่อพร้อมตอบโต้ภาวะฉุกเฉิน หน่วยงาน/ห้องปฏิบัติการมีการตรวจสอบพื้นที่และสถานที่อยู่เสมอ เช่น ประตูฉุกเฉิน ทางหนีไฟ จุดรวมพล เป็นต้น

5. ตรวจสอบเครื่องมือ/อุปกรณ์พร้อมตอบโต้ภาวะฉุกเฉินอย่างสม่ำเสมอ หน่วยงาน/ห้องปฏิบัติการ มีการกำหนดช่วงเวลาการตรวจสอบเครื่องมือ/อุปกรณ์พร้อมรับภาวะฉุกเฉิน อย่างสม่ำเสมอ โดยพิจารณาจากความเสี่ยงที่ต้องใช้เครื่องมือ/อุปกรณ์นั้น โดยครอบคลุม สิ่งต่อไปนี้

- ทดสอบที่ล้างตา อย่างน้อยเดือนละครั้ง ขึ้นกับความเสี่ยงของการเกิดอุบัติเหตุทางตา
- ทดสอบฝักบัวฉุกเฉิน อย่างน้อย 6 เดือนครั้ง ขึ้นกับความเสี่ยงของการเกิดภาวะฉุกเฉินที่ต้องใช้ฝักบัวฉุกเฉิน
- ตรวจสอบและทดแทนเวชภัณฑ์สำหรับตอบโต้ภาวะฉุกเฉิน อย่างน้อยเดือนละครั้งเพื่อจัดสรรทดแทนส่วนที่ใช้ไป
- ตรวจสอบชุดอุปกรณ์สำหรับสารเคมีหกรั่วไหล อย่างน้อย 6 เดือนครั้ง หรือภายหลังจากการใช้ชุดอุปกรณ์ต้องตรวจสอบเพื่อจัดสรรทดแทนส่วนที่ใช้ไป
- ตรวจสอบอุปกรณ์ทำความสะอาด อย่างน้อยเดือนละครั้ง

6. มีขั้นตอนการจัดการเบื้องต้นเพื่อตอบโต้ภาวะฉุกเฉิน ที่เป็นรูปธรรม ที่ครอบคลุมหัวข้อต่อไปนี้

- การแจ้งเหตุภายในหน่วยงาน เมื่อเกิดภาวะฉุกเฉินขึ้น ขั้นตอนปฏิบัติเป็นสิ่งแรก คือการแจ้งเหตุที่เกิดขึ้นไปยังเจ้าหน้าที่รับแจ้งเหตุของหน่วยงานภายในได้ทันที เพื่อให้ผู้รับผิดชอบของหน่วยงานรับทราบและเพื่อประสานงานระหว่างหน่วยงานต่อไปได้
- การแจ้งเหตุภายนอกหน่วยงาน การแจ้งเหตุภายนอกหน่วยงาน เช่น องค์กรที่หน่วยงานสังกัด ควรมีหน่วยงานกลางที่รับแจ้งเหตุจากผู้ประสบภาวะฉุกเฉิน และ/หรือเจ้าหน้าที่รับแจ้งเหตุ ที่สามารถติดต่อได้ทันทีโดยไม่ต้องเสียเวลาในการแจ้งตามลำดับขั้น นอกจากนี้ หน่วยงานต้องมีเบอร์โทรศัพท์ติดต่อไปยังสถานพยาบาล สถานีตำรวจ และสถานีดับเพลิงที่ใกล้ที่สุดด้วย
- การแจ้งเตือน หน่วยงานต้องมีระบบแจ้งเตือนภาวะฉุกเฉินที่แจ้งเหตุได้อย่างถูกต้อง รวดเร็ว และมีความเชื่อถือได้สูง ให้ทุกคนที่อยู่ในหน่วยงานทราบเหตุโดยทันที สัญญาณเตือนภัยอาจเป็นระบบอัตโนมัติ เช่น ระบบสัญญาณแจ้งเหตุเพลิงไหม้ซึ่งสามารถตรวจจับการเกิดเพลิงไหม้ หรือเป็นระบบแจ้งเหตุด้วยมือ ซึ่งเป็นอุปกรณ์เริ่มสัญญาณให้ทำงานโดยใช้การกระตุ้นจากบุคคล เช่น โดยการดึง หรือทุบกระจกให้แตก เป็นต้น เพื่อให้ผู้อาศัยในอาคารหนีไปยังที่ปลอดภัย
- การอพยพคน หน่วยงานมีขั้นตอนการอพยพคนออกจากอาคารไปยังจุดรวมพล โดยทุกคนรับทราบขั้นตอน และสามารถลงมือปฏิบัติได้ทันที ทั้งนี้ต้องมีระบบการตรวจสอบจำนวนคน ณ จุดรวมพลด้วย

5.3 ข้อปฏิบัติเพื่อความปลอดภัยโดยทั่วไป

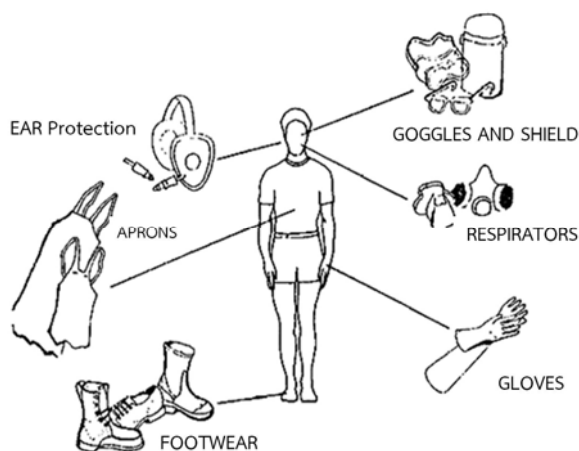
ครอบคลุม 2 ประเด็น คือ

5.3.1 ความปลอดภัยส่วนบุคคล (personal safety)

5.3.2 ระเบียบปฏิบัติของแต่ละห้องปฏิบัติการ

5.3.1 ความปลอดภัยส่วนบุคคล (Personal safety)

ความปลอดภัยระดับบุคคลที่เป็นรูปธรรม จะเน้นในเรื่องของอุปกรณ์ป้องกันส่วนบุคคล (Personal Protective Equipment, PPE) ในห้องปฏิบัติการ ซึ่งเป็นกุญแจสำคัญที่ใช้ป้องกันผู้สวมใส่จากอันตราย (ไม่ได้ช่วยลดหรือกำจัดความเป็นอันตรายของสารเคมี) โดยการจัดสรร PPE เพื่อให้ผู้ปฏิบัติงานใช้ในการทำงานหรือในห้องปฏิบัติการ อาจสามารถดำเนินการได้ โดยการจัดสรรจากงบประมาณส่วนกลางให้ครบถ้วนและเหมาะสมกับการปฏิบัติงานจริง

รูปที่ 5.2 อุปกรณ์ป้องกันส่วนบุคคลชนิดต่างๆ

(ที่มา Princeton Lab Safety [ออนไลน์] เข้าถึงได้จาก <http://web.princeton.edu/sites/ehs/labsafetymanual/sec6c.htm#ppe>
สืบค้นเมื่อวันที่ 12 มีนาคม 2555)

อุปกรณ์ป้องกันส่วนบุคคล หมายถึง ถุงมือ, อุปกรณ์กรองอากาศ, อุปกรณ์ป้องกันตา และเสื้อผ้าที่ป้องกันร่างกาย (รูปที่ 5.2) การใช้ PPE ขึ้นกับชนิดหรือประเภทของการปฏิบัติงาน และธรรมชาติ/ปริมาณของสารเคมีที่ใช้ โดยต้องมีการประเมินความเสี่ยงของการปฏิบัติงานเป็นข้อมูลในการเลือกใช้อุปกรณ์ให้เหมาะสม ได้แก่

- อุปกรณ์ป้องกันหน้า (face protection)
- อุปกรณ์ป้องกันตา (eye protection)
- อุปกรณ์ป้องกันมือ (hand protection)
- อุปกรณ์ป้องกันเท้า (foot protection)
- อุปกรณ์ป้องกันร่างกาย (body protection)
- อุปกรณ์ป้องกันการได้ยิน (hearing protection)
- อุปกรณ์ป้องกันระบบทางเดินหายใจ (respiratory protection)

รายละเอียดเพิ่มเติมของ PPE แสดงในข้อ 5.4 ภาคผนวก 5

5.3.2 ระเบียบปฏิบัติของแต่ละห้องปฏิบัติการ

1. มีการกำหนดระเบียบ/ข้อปฏิบัติเพื่อความปลอดภัยในห้องปฏิบัติการ ห้องปฏิบัติการหรือหน่วยงานต้องมีการกำหนดระเบียบหรือข้อปฏิบัติเพื่อความปลอดภัยในห้องปฏิบัติการที่ผู้ปฏิบัติงานทุกคนต้องรับทราบ และปฏิบัติตามได้ โดย

ระเบียบปฏิบัติดังกล่าวควรมีเนื้อหาครอบคลุมพฤติกรรมที่ปลอดภัยสำหรับผู้ปฏิบัติงาน (ตามรายละเอียด ในข้อ 2) และสำหรับผู้เยี่ยมชม (ตามรายละเอียด ในข้อ 3)

2. ผู้ปฏิบัติงานปฏิบัติตามระเบียบ/ข้อปฏิบัติที่กำหนดไว้ ตามระเบียบปฏิบัติของการทำงานในห้องปฏิบัติการที่เป็นรูปธรรม ครอบคลุมกิจกรรมต่อไปนี้

- จัดวางเครื่องมือและอุปกรณ์บนโต๊ะปฏิบัติการเป็นระเบียบและสะอาด
- สวมเสื้อคลุมปฏิบัติการที่เหมาะสม เสื้อคลุมไม่รัดรูปหรือหลวมเกินไป (รายละเอียดในข้อ 5.4 ภาคผนวก 5)
- รวบรวมให้เรียบร้อยขณะทำปฏิบัติการ เพื่อป้องกันการปนเปื้อนสารเคมีขณะปฏิบัติงาน และป้องกันอุบัติเหตุจากการยึดติดของผมกับเครื่องมือและอุปกรณ์
- สวมรองเท้าที่ปิดหน้าเท้าและส้นเท้า ตลอดเวลาในห้องปฏิบัติการ เพื่อป้องกันเท้าจากการทรุดของสารเคมี (รายละเอียดในข้อ 5.4 ภาคผนวก 5)
- มีป้ายแจ้งกิจกรรมที่กำลังทำปฏิบัติการที่เครื่องมือ พร้อมชื่อ และหมายเลขโทรศัพท์ของผู้ทำปฏิบัติการ
- ล้างมือทุกครั้งก่อนออกจากห้องปฏิบัติการ ป้องกันการได้รับสารเคมีเข้าสู่ร่างกายและการปนเปื้อนของสารเคมีสู่บุคคล/สิ่งแวดล้อมภายนอกห้องปฏิบัติการ
- ไม่เก็บอาหารและเครื่องดื่มในห้องปฏิบัติการ เพื่อลดการดูดซับและปนเปื้อนไอระเหยสารเคมีในอาหารและเครื่องดื่ม ซึ่งไม่ใช่วัตถุประสงค์การใช้งานของห้องปฏิบัติการ
- ไม่รับประทานอาหารและเครื่องดื่มในห้องปฏิบัติการ เพื่อลดความเสี่ยงในการได้รับสารเคมีเข้าสู่ร่างกาย และการรับประทานอาหารเป็นกิจกรรมที่ไม่ใช่วัตถุประสงค์การใช้งานของห้องปฏิบัติการ
- ไม่สูบบุหรี่ในห้องปฏิบัติการ เนื่องจากบุหรี่เป็นแหล่งกำเนิดไฟที่เสี่ยงต่อการลุกไหม้ของสารเคมีไวไฟในห้องปฏิบัติการ
- ไม่สวมเสื้อคลุมปฏิบัติการและถุงมือไปยังพื้นที่ซึ่งไม่เกี่ยวข้องกับการทำปฏิบัติการ เพื่อลดการปนเปื้อนสารเคมีออกไปนอกห้องปฏิบัติการ และลดการปนเปื้อนจากภายนอกเข้ามาในห้องปฏิบัติการ
- ไม่ทำงานตามลำพังในห้องปฏิบัติการ เพื่อลดความเสี่ยงจากการเกิดภาวะฉุกเฉินภายในห้องปฏิบัติการ นอกจากนี้ เพื่อนที่ทำการปฏิบัติการภายในห้องปฏิบัติการด้วยจะช่วยเหลือได้เมื่อเกิดภาวะฉุกเฉิน
- ไม่พาเด็กและสัตว์เลี้ยงเข้ามาในห้องปฏิบัติการ เพื่อป้องกันการเกิดอุบัติเหตุภายในห้องปฏิบัติการที่ใช้เฉพาะผู้ทำปฏิบัติการที่ได้รับการอบรมแล้ว และป้องกันความเสี่ยงจากการปนเปื้อนสารเคมีอันตรายในห้องปฏิบัติการไปสู่เด็กและสัตว์เลี้ยง
- ไม่ใช้เครื่องมือผิดประเภท การใช้เครื่องมือผิดประเภทหรือผิดวัตถุประสงค์ทำให้เกิดอันตรายได้ เช่น การนำขวดพลาสติกน้ำดื่มมาใส่สารละลายกรดหรือเบส ซึ่งถูกกัดกร่อนและแตกรั่วไหลได้ การใช้บีกเกอร์ เป็นภาชนะเก็บสารละลายแทนที่จะใช้ขวดเก็บใส่สารละลาย เป็นต้น
- ไม่ทำกิจกรรมอื่น ๆ ที่ไม่เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติการ เช่น ไม่วิ่งในห้องปฏิบัติการในขณะที่ทำปฏิบัติการ เพื่อลดความเสี่ยงต่อการหกล้มหรือรบกวนผู้อื่นในห้องปฏิบัติการ ไม่ทำกิจกรรมการแต่งใบหน้าในห้องปฏิบัติการ เนื่องจากไอระเหยสารเคมีอาจทำปฏิกิริยากับเครื่องสำอางได้ และสามารถปนเปื้อนผู้ทำปฏิบัติการออกไปสู่ภายนอกได้ เป็นต้น
- ไม่วางของรุงรังและสิ่งของที่ไม่ว่าเป็นบริเวณภายในห้องปฏิบัติการ อุปกรณ์เครื่องมือหรือสิ่งต่างๆ ที่มิได้ใช้งานควรนำไปจัดเก็บในพื้นที่เก็บซึ่งได้จัดเตรียมไว้โดยเฉพาะ และเคลื่อนย้ายของที่ไม่ว่าเป็น เช่น กล่องหรือภาชนะบรรจุสารเคมีที่ไม่ได้มีการใช้งาน หรือขยะต่างๆ เป็นต้น ออกจากห้องปฏิบัติการ

3. มีการกำหนดระเบียบ/ข้อปฏิบัติในกรณีที่มีหน่วยงานอนุญาตให้มีผู้เยี่ยมชม โดย “ผู้เยี่ยมชม” หมายถึง บุคคลภายนอกหน่วยงานที่ได้รับอนุญาตให้เข้าเยี่ยมชมหรือเข้ามาทำปฏิบัติการจากหัวหน้าห้องปฏิบัติการ และ/หรือ ผู้บริหารหน่วยงานอย่างถูกต้องเป็นทางการ โดยทางหน่วยงานหรือห้องปฏิบัติการ มีการดำเนินการหลัก ๆ ต่อไปนี้

- มีผู้รับผิดชอบนำเข้าไปในห้องปฏิบัติการ ผู้รับผิดชอบนำเข้าไปในห้องปฏิบัติการต้องมีความรู้เบื้องต้นว่าห้องปฏิบัติการนั้นทำงานกับสารเคมีอย่างไร และสามารถดูแลผู้เยี่ยมชมขณะนำเยี่ยมชมได้

- มีการอธิบาย แจ้งเตือนหรืออบรมเบื้องต้นก่อนเข้ามาในห้องปฏิบัติการ หน่วยงานหรือห้องปฏิบัติการ มีระบบการให้ความรู้ อธิบาย แจ้งเตือน หรืออบรมเบื้องต้น ถึงข้อควรระวังและแนะนำห้องปฏิบัติการก่อนที่จะเข้าชม เพื่อชี้แจงให้ผู้เยี่ยมชมปฏิบัติตามข้อปฏิบัติความปลอดภัยของหน่วยงานอย่างครบถ้วนและถูกต้อง
- ผู้เยี่ยมชมสวมใส่อุปกรณ์ป้องกันส่วนบุคคลที่เหมาะสมก่อนเข้ามาในห้องปฏิบัติการ หน่วยงานหรือห้องปฏิบัติการจัดสรรอุปกรณ์ PPE ที่เหมาะสมให้แก่ผู้เยี่ยมชม ก่อนเข้าไปในห้องปฏิบัติการ เช่น หากผู้ทำปฏิบัติการกำลังสกัดสารละลายที่ส่งผลกระทบต่อระบบทางเดินหายใจ PPE ที่ใช้กับผู้เยี่ยมชมก็ควรเป็นอุปกรณ์ป้องกันระบบทางเดินหายใจที่สามารถป้องกันได้แทนหน้ากากปิดจุกแบบทั่วไป เป็นต้น

องค์ประกอบที่ 6

การให้ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับด้านความปลอดภัยในห้องปฏิบัติการ

การสร้างความปลอดภัยต้องมีการพัฒนาบุคลากรทุกระดับที่เกี่ยวข้อง โดยให้ความรู้พื้นฐานที่เหมาะสม จำเป็น และอย่างต่อเนื่องต่อกลุ่มเป้าหมายที่มีบทบาทต่างกัน ถึงแม้องค์กร/หน่วยงานมีระบบการบริหารจัดการอย่างดี หากบุคคลในองค์กร/หน่วยงานขาดความรู้และทักษะ ขาดความตระหนัก และเพิกเฉยแล้ว จะก่อให้เกิดอันตรายและความเสียหายต่างๆ ได้ การให้ความรู้ด้วยการฝึกอบรมจะช่วยให้ทุกคนเข้าใจ และสามารถปฏิบัติงานในห้องปฏิบัติการ หรือทำงานเกี่ยวข้องกับสารเคมีได้อย่างปลอดภัย และลดความเสี่ยงในการเกิดอุบัติเหตุได้

ในการให้ความรู้พื้นฐานนั้น ควรครอบคลุมตามกลุ่มเป้าหมายที่เกี่ยวข้องทั้งหมด ได้แก่ ผู้บริหาร หัวหน้าห้องปฏิบัติการ ผู้ปฏิบัติงานในห้องปฏิบัติการ พนักงานทำความสะอาด ตามหัวข้อความรู้ในตารางที่ 6.1

“ผู้บริหาร” ในที่นี้หมายถึง หัวหน้าหน่วยงานหรือองค์กร เช่น ผู้บริหารระดับคณะที่เกี่ยวข้อง คือ คณบดี หัวหน้าภาควิชา หัวหน้าศูนย์ หัวหน้าหน่วยงาน เป็นต้น

ตารางที่ 6.1 ความรู้พื้นฐานสำหรับผู้เกี่ยวข้อง

รายการ	ผู้บริหาร	หัวหน้าห้องปฏิบัติการ	ผู้ปฏิบัติงานในห้องปฏิบัติการ	พนักงานทำความสะอาด
กฎหมายที่เกี่ยวข้อง	***	***	*	*
ระบบการบริหารจัดการด้านความปลอดภัย	***	***	*	
ระบบการจัดการสารเคมี	*	***	***	*
ระบบการจัดการของเสีย	*	***	***	*
สารบับข้อมูลสารเคมี/ของเสีย	*	***	***	*
การประเมินความเสี่ยง	**	***	***	*
ลักษณะทางกายภาพของห้องปฏิบัติการกับความปลอดภัย	**	***	**	*
การป้องกันและตอบโต้ภาวะฉุกเฉิน	**	***	***	*
อุปกรณ์ป้องกันส่วนบุคคล	*	***	***	*
SDS		***	***	
ป้ายสัญลักษณ์ด้านความปลอดภัย	*	***	***	*

หมายเหตุ ความละเอียดลึกซึ้งของเนื้อหาเพิ่มขึ้นตามจำนวนเครื่องหมาย * (หรือปรับได้ตามความเหมาะสมของหน่วยงาน)

(ดูรายละเอียดเพิ่มเติมได้ในภาคผนวก 6)

ความรู้ด้านความปลอดภัย

- กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับความปลอดภัย เช่น ข้อกำหนดอาชีวอนามัย (OSHA), กฎหมายของ National Fire Protection Association (NFPA) และมาตรฐานฯ ระบบการจัดการด้านความปลอดภัยของห้องปฏิบัติการที่เกี่ยวข้องกับสารเคมี สำนักงานมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม (สมอ.) เป็นต้น
- ระบบการบริหารจัดการด้านความปลอดภัย เป็นองค์ความรู้หลักการการบริหารจัดการความปลอดภัยที่ครอบคลุมด้านนโยบาย แผนงาน โครงสร้างการบริหาร และบทบาทหน้าที่ที่เกี่ยวข้อง เช่น ระบบการบริการจัดการฯ ของ ESPReL เป็นต้น
- ระบบการจัดการสารเคมี ห้องปฏิบัติการวิจัยเคมี ต้องเกี่ยวข้องกับสารเคมีหลากหลาย ความปลอดภัยจะเกิดขึ้นได้ ผู้เกี่ยวข้องต้องรู้ว่าการเกี่ยวข้องกับสารตัวใด และเป็นอันตรายอย่างไร การทำสารบบข้อมูลจะช่วยให้ติดตามความเคลื่อนไหวและการจัดเก็บได้ อาศัยความรู้จากเอกสารข้อมูลความปลอดภัย (Safety Data Sheet, SDS) ในการจำแนกและการแยกเก็บ การเคลื่อนย้าย ที่ถูกหลัก โดยกำหนดให้มีการ clearance เพื่อป้องกันการถูกสัมผัสด้วย ข้อมูลเหล่านี้เมื่อประมวลจัดทำเป็นรายงานเป็นระยะๆ ก็สามารถนำไปใช้ประโยชน์ในการจัดการความเสี่ยง นอกจากนั้นยังใช้รายงานให้เป็นประโยชน์เพื่อการแบ่งปันสารเคมี รวมทั้งการใช้ประโยชน์ในการบริหารจัดการ และจัดสรรงบประมาณได้ด้วย
- ระบบการจัดการของเสีย หลักคิดของการเก็บข้อมูลของเสียเป็นไปในทางเดียวกันกับการจัดการสารเคมี คือให้มีระบบบันทึกข้อมูลที่ติดตามได้ โดยมีหลักในการแยกของเสียในเบื้องต้น มีการเก็บอย่างไร ข้อมูลนี้จะเป็นประโยชน์ต่อการบริหารจัดการ เช่น การจัดเตรียมงบประมาณในการกำจัด และการประเมินความเสี่ยง
- ลักษณะทางกายภาพของห้องปฏิบัติการ อุปกรณ์ และเครื่องมือ ลักษณะทางกายภาพของห้องปฏิบัติการ น่าจะเป็นโครงสร้างพื้นฐานที่เอื้อต่อความปลอดภัยของห้องปฏิบัติการ และเป็นปัจจัยที่จัดให้สมบูรณ์เต็มที่ไต่ยาก เนื่องจากอาจเป็นโครงสร้างเดิม หรือการออกแบบที่ไม่ได้คำนึงถึงการใช้งานในลักษณะห้องปฏิบัติการโดยเฉพาะ ข้อมูลที่ให้สำรวจใน checklist ประกอบด้วยข้อมูลเชิงสถาปัตยกรรมและวิศวกรรม ดูพื้นที่การใช้งานจริง วัสดุที่ใช้ ระบบสัณฐาน ระบบไฟและระบบระบายอากาศ ระบบสาธารณูปโภค และระบบฉุกเฉิน
- การป้องกันและตอบโต้ภาวะฉุกเฉิน ที่รวมถึง การประเมินความเสี่ยง การป้องกันและตอบโต้ภัยอันตรายและภาวะฉุกเฉิน และข้อปฏิบัติเพื่อความปลอดภัย การจัดการความปลอดภัยเป็นหัวใจของการสร้างวัฒนธรรมความปลอดภัย ที่มีลำดับความคิดตั้งต้นจากการกำหนดได้ว่าอะไรคือปัจจัยเสี่ยง ผู้ปฏิบัติงานต้องรู้ว่าใช้สารใด คนอื่นในที่เดียวกันกำลังทำอะไรที่เสี่ยงอยู่หรือไม่ ปัจจัยเสี่ยงด้านกายภาพคืออะไร มีการประเมินความเสี่ยงหรือไม่ จากนั้นจึงมีการบริหารความเสี่ยงด้วยการป้องกัน หรือการลดความเสี่ยง รวมทั้งการสื่อสารความเสี่ยงที่เหมาะสม คำถามใน checklist จะช่วยกระตุ้นความคิดได้อย่างละเอียด สร้างความตระหนักรู้ไปในตัว รายงานความเสี่ยงจะเป็นประโยชน์ในการบริหารงบประมาณ เพราะสามารถจัดการได้บนฐานของข้อมูลจริง ความพร้อมและการตอบโต้ภาวะฉุกเฉิน อยู่ภายใต้หัวข้อการจัดการด้านความปลอดภัยเพื่อเป็นมาตรการป้องกัน เช่น การมีผังพื้นที่ใช้สอย ทางออก อุปกรณ์เครื่องมือสำหรับเหตุฉุกเฉิน รวมทั้งการมีแผนป้องกันและตอบโต้ภาวะฉุกเฉิน ซึ่งหมายถึงการจัดการเบื้องต้นและการแจ้งเหตุ ข้อปฏิบัติเพื่อความปลอดภัยโดยทั่วไปเป็นการกำหนดความปลอดภัยส่วนบุคคล และระเบียบปฏิบัติขั้นต่ำของแต่ละห้องปฏิบัติการ

รูปแบบการได้รับการอบรม

การได้รับการอบรมสามารถดำเนินการได้ ทั้งการเข้าร่วมอบรม การอบรมหรือการเรียนรู้ผ่านสื่ออิเล็กทรอนิกส์ (E-learning) หรือการอ่านหนังสือที่เกี่ยวข้องกับความปลอดภัย โดยมีหลักฐาน เช่น ประกาศนียบัตร บันทึกการอบรม เป็นต้น

องค์ประกอบที่ 7

การจัดการข้อมูลและเอกสาร

การเก็บข้อมูลและการจัดการทั้งหลายหากขาดซึ่งระบบการบันทึกและคู่มือการปฏิบัติงาน ย่อมทำให้การปฏิบัติขาดประสิทธิภาพ เอกสารที่จัดทำขึ้นในรูปแบบรายงานต่างๆ ควรใช้เป็นบทเรียนและขยายผลได้ ระบบเอกสารจะเป็นหลักฐานบันทึกที่จะส่งต่อกันได้หากมีการเปลี่ยนผู้รับผิดชอบ และเป็นการต่อยอดของความรู้ในทางปฏิบัติ ให้การพัฒนาความปลอดภัยเป็นไปได้อย่างต่อเนื่อง

การจัดการข้อมูลและเอกสารที่ใช้ในการดำเนินการด้านต่างๆ มีไว้เพื่อความสะดวกในการบันทึกเก็บรวบรวมประมวลผลและค้นหาใช้ได้ทันกาล รวมถึงสามารถนำไปเชื่อมโยงข้อมูลด้านต่างๆ เพื่อประมวลผลรวมของการบริหารจัดการได้ง่ายและรวดเร็ว เพื่อใช้ในการตัดสินใจในการบริหารจัดการด้านต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับห้องปฏิบัติการ เช่น การจัดการด้านความปลอดภัย การบริหารงบประมาณโครงการวิจัย เป็นต้น ทั้งนี้การจัดการข้อมูลที่ใช้ในการดำเนินงานของแต่ละห้องปฏิบัติการอาจจะแตกต่างกันไปตามลักษณะงานและความจำเป็น ดังนั้นจึงมีความจำเป็นที่จะต้องมียกเอกสารคู่มือการปฏิบัติงาน (Standard Operating Procedure, SOP หรือ Procedure Manual, PM ซึ่งปัจจุบันนิยมคำว่า Procedure คำเดียว) ที่ชัดเจนและทันสมัยสำหรับช่วยให้การจัดการตามระบบเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ

1. การจัดการข้อมูลและเอกสาร ควรมีองค์ประกอบ ดังนี้

- **ระบบการจัดกลุ่ม** หมายถึง การจัดกลุ่มของข้อมูลและเอกสารทั้งหมดที่มีในห้องปฏิบัติการ แบ่งออกเป็นกลุ่มชัดเจน ไม่ปะปนกันเพื่อให้การเข้าถึงหรือค้นหาเอกสารได้รวดเร็ว เช่น กลุ่มเอกสารข้อมูลความปลอดภัย กลุ่มเอกสารคู่มือการใช้เครื่องมือ กลุ่มเอกสารคู่มือการปฏิบัติงาน เป็นต้น
- **ระบบการจัดเก็บ** หมายถึง วิธีในการจัดเก็บข้อมูลและเอกสาร ซึ่งอาจจะเป็นในรูปแบบเอกสาร และ/หรืออิเล็กทรอนิกส์ ทั้งนี้ต้องคำนึงถึงการเข้าถึงข้อมูลได้ง่าย สะดวก รับรู้ร่วมกันแม้เมื่อเกิดภาวะฉุกเฉิน หรือขณะไฟฟ้าดับด้วย เช่น มีตู้เก็บเอกสารหรือคอมพิวเตอร์ที่จัดไฟล์เป็นหมวดอย่างชัดเจน การสำรอง (back up) ข้อมูล การให้รหัสเอกสาร เป็นต้น
- **ระบบการนำเข้า-ออก และติดตาม** หมายถึง วิธีการนำเข้า-ออกของข้อมูลหรือเอกสารที่เป็นระบบ และสามารถตรวจติดตามได้ว่า มีการนำเข้า-ออกข้อมูลหรือเอกสารในช่วงเวลาใด และใครเป็นผู้ดำเนินการเรื่องนั้น ๆ โดยข้อมูลหรือเอกสารต้องมีที่มา ที่ไป ไม่สูญหายโดยไม่ทราบสาเหตุ เช่น มีบันทึกหรือขั้นตอนการปฏิบัติงานใน การยืม-คืนเอกสาร การบันทึกแก้ไขและการปรับปรุงข้อมูล โดยลงชื่อและระบุวัน เวลา กำกับไว้ เป็นต้น
- **ระบบการทบทวนและปรับปรุงให้ทันสมัย (update)** หมายถึง การทบทวนและปรับปรุงข้อมูลให้ทันสมัยบนพื้นฐานความคิดในเชิงพัฒนา ให้ง่าย สะดวก รวดเร็ว และถูกต้องมากขึ้น เช่น มีการกำหนดผู้รับผิดชอบในการทบทวน ระบุความถี่ในการทบทวน เป็นต้น หลังการทบทวนข้อมูลหรือเอกสารไม่จำเป็นต้องมีการปรับปรุงเสมอไปหากข้อมูลหรือเอกสารนั้นยังทันสมัยอยู่

2. การมีเอกสารและบันทึกประจำห้องปฏิบัติการ ที่ผู้ปฏิบัติการทุกคนสามารถเข้าถึงได้ ได้แก่ กลุ่มเอกสารต่อไปนี้

- เอกสารนโยบาย แผน และโครงสร้างบริหาร ด้านความปลอดภัย
- ระเบียบและข้อกำหนดความปลอดภัยของห้องปฏิบัติการ ควรเป็นลายลักษณ์อักษร และตีพิมพ์เพื่อเตือนย้ำให้ผู้ปฏิบัติ
- เอกสารข้อมูลความปลอดภัย (SDS)
- คู่มือการปฏิบัติงาน (SOP) คู่มือละเอียด “คู่มือการปฏิบัติงาน (Standard Operating Procedure, SOP)” ด้านล่าง
- รายงานอุบัติเหตุในห้องปฏิบัติการ ควรบันทึกรายละเอียดของอุบัติเหตุที่เกิดขึ้น พร้อมทั้งการแก้ไขเพื่อป้องกันไม่ให้เกิดซ้ำ
- รายงานเชิงวิเคราะห์/ถอดบทเรียน เพื่อใช้ในการเรียนรู้และนำไปใช้
- ข้อมูลของเสียอันตราย และการกำจัด
- ประวัติการศึกษาและคุณสมบัติ โดยเฉพาะของผู้ปฏิบัติงาน เพื่อประเมินความรู้และทักษะการปฏิบัติงาน
- ประวัติการได้รับการอบรมด้านความปลอดภัย
- ประวัติเกี่ยวกับสุขภาพ โดยเฉพาะของผู้ทำปฏิบัติงาน ทั้งก่อน ระหว่าง และหลังจากปฏิบัติงาน
- เอกสารตรวจประเมินด้านความปลอดภัยของห้องปฏิบัติการ เช่น รายงานการตรวจประเมิน ESPReL รายงานการตรวจสอบโครงสร้างอาคาร เป็นต้น
- ข้อมูลการบำรุงรักษาของอุปกรณ์ทางกายภาพ อุปกรณ์ และเครื่องมือ เช่น การบำรุงรักษา เครื่องปรับอากาศ การตรวจสอบการทำงานของตู้ดูดควัน เป็นต้น
- เอกสารความรู้เกี่ยวกับความปลอดภัย เช่น เอกสารจากการอบรม คู่มือการใช้เครื่องดับเพลิง เป็นต้น
- คู่มือการใช้เครื่องมือ ได้แก่ คู่มือที่มาพร้อมกับเครื่องมือในห้องปฏิบัติการ ซึ่งอาจมีรายละเอียดมาก ส่วนใหญ่มักจัดทำคู่มือการปฏิบัติงานที่มีเฉพาะขั้นตอนที่จำเป็นเท่านั้น

คู่มือการปฏิบัติงาน (Standard Operating Procedure, SOP)

SOP เป็นเอกสารที่แนะนำวิธีการปฏิบัติงานต่าง ๆ เพื่อให้มีการปฏิบัติอย่างถูกต้องและมีทิศทางในแนวเดียวกัน โดยระบุขั้นตอนการปฏิบัติงานที่ชัดเจน และสามารถปรับปรุงพัฒนาได้ตามความเหมาะสมของแต่ละหน่วยงาน เพื่อให้เกิดผลจริงที่ปฏิบัติได้ ซึ่งวิธีการของห้องปฏิบัติการแต่ละแห่งอาจจะแตกต่างกันไป

วัตถุประสงค์หลักของ SOP คือ ลดการปฏิบัติงานผิดพลาด และสามารถใช้เป็นแนวทางขององค์กร/หน่วยงานในการจัดการขั้นตอนการปฏิบัติงานมาตรฐานได้

สิ่งที่ควรกำหนดในเอกสาร SOP มีดังนี้คือ

- 1) **รูปแบบ (Format)** ประกอบด้วย ชื่อเรื่อง แบบฟอร์ม และเนื้อหา
 - ชื่อเรื่อง ควรสั้น กระชับ ชัดเจน สื่อความหมายได้ เพื่อให้ทราบว่าเป็นคู่มือการปฏิบัติงานอะไร เช่น การใช้เครื่องมือ การลงบันทึกข้อมูลในสารบบสารเคมี เป็นต้น
 - แบบฟอร์ม ประกอบด้วย ใบปะหน้า สารบัญของเนื้อเรื่อง สารบัญเอกสารอ้างอิง สารบัญแบบฟอร์ม เนื้อหา SOP ที่เป็นวิธีการปฏิบัติงาน (work procedure) หรือขั้นตอนการปฏิบัติงาน (work instruction) แบบฟอร์มที่ใช้ประกอบ เอกสารอ้างอิง และความหมายรหัสเอกสาร
 - เนื้อหา ใช้ภาษาที่เข้าใจง่าย และมีองค์ประกอบตามมาตรฐานสากล ประกอบด้วย 9 หัวข้อคือ วัตถุประสงค์ ขอบเขตของงาน หน่วยงานที่รับผิดชอบ เครื่องมือ/อุปกรณ์และสารเคมี เอกสารอ้างอิง แผนภูมิการทำงาน รายละเอียดของขั้นตอนการทำงาน คำอธิบายศัพท์หรือนิยาม และแบบฟอร์มที่เกี่ยวข้อง
- 2) **การกำหนดหมายเลขเอกสาร (Number assignment)** SOP แต่ละเรื่อง ต้องระบุหมายเลข เพื่อให้ง่ายต่อการตรวจสอบ ควบคุม และติดตาม โดยประกอบด้วย 3 ส่วนหลักเรียงกัน (A-B-C) คือ (A) รหัสที่บ่งถึงหน่วยงาน/หน่วยปฏิบัติงานนั้น, (B) รหัสที่บ่งถึงเรื่องที่ทำ และ (C) หมายเลขลำดับ
- 3) **การตรวจทานและการรับรอง (Review and Approval)** เมื่อเขียน SOP เสร็จ จะต้องได้รับการตรวจทานและรับรองความถูกต้องจากผู้ที่มีความชำนาญในงานนั้น และถูกต้องในรูปแบบที่กำหนด
- 4) **การแจกจ่ายและการควบคุม (Distribution and Control)**

- การแจกจ่ายเอกสารไปยังหน่วยงาน/หน่วยปฏิบัติต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง มีระบบการแจกจ่ายที่สามารถตรวจสอบและควบคุมได้ เพื่อให้ทราบว่า ทุกที่มีการใช้ SOP ล่าสุดที่ได้พัฒนาแก้ไขแล้ว
 - การควบคุม ได้แก่ SOP ที่แจกจ่ายได้ต้องผ่านการอนุมัติแล้วเท่านั้น มีระบบการแจกจ่ายรับ-ส่งเอกสารชัดเจน มีหมายเลขสำเนาของ SOP ทุกสำเนา มีการเรียก SOP ที่ยกเลิกไม่ใช้แล้วกลับคืนได้ ไม่ทำสำเนาขึ้นมาเอง มีการทำลายสำเนา SOP ที่เรียกกลับคืนทุกฉบับ จะเก็บเฉพาะต้นฉบับไว้เท่านั้น
- 5) การทบทวนและแก้ไข (Review and Revision) SOP ที่ใช้ต้องมีการทบทวนเป็นประจำ เพื่อให้เหมาะสมกับการปฏิบัติงานจริง เมื่อทบทวนแล้วจะแก้ไขหรือไม่ ก็ต้องมีระบบการกรอกข้อมูลเก็บไว้ เช่น ไม่แก้ไข (no revision) แก้ไข (revision) หรือเลิกใช้ (deletion)

ตัวอย่าง SOP แสดงในภาคผนวก 7

เอกสารอ้างอิง

- กาญจนา สุรีย์พิศาล. 2564. การยกระดับความปลอดภัยห้องปฏิบัติการเคมี L-210 มหาวิทยาลัยมหิดล วิทยาเขตกาญจนบุรีตามมาตรฐานความปลอดภัยห้องปฏิบัติการวิจัยในประเทศไทย. วารสาร Mahidol R2R e-Journal, 8(1), 49–62.
- ขวัญณัท สรโชติ รดาวรรณ ศิลปโกชากุล และวราพรรณ ด้านอุตรา. เอกสารข้อมูลความปลอดภัย สารเคมี (Safety Data Sheet). กรุงเทพฯ: จรัสสินทวงศ์การพิมพ์, 2552.
- จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. คู่มือแนวปฏิบัติที่ดีด้านการบริหารจัดการสารเคมีและของเสียอันตราย., มีนาคม 2551.
- ฉัตรชัย วิริยะไกรกุล. 2558. การพัฒนาตัวอย่างห้องปฏิบัติการวิจัยปลอดภัยในประเทศไทย. สืบค้นเมื่อ 4 พฤษภาคม 2567, จาก https://www.arch.chula.ac.th/ejournal/files/article/107_20160106153022_PB.pdf
- วราพรรณ ด้านอุตรา และคนอื่นๆ. คู่มือการประเมินความปลอดภัยในห้องปฏิบัติการ. ฉบับแก้ไขเพิ่มเติม ครั้งที่ 1. กรุงเทพมหานคร : ศูนย์ความเป็นเลิศแห่งชาติด้านการจัดการสิ่งแวดล้อมและของเสียอันตราย, 2555.
- วราพรรณ ด้านอุตรา. 2555. แนวปฏิบัติเพื่อความปลอดภัยในห้องปฏิบัติการ. กรุงเทพฯ : ศูนย์ความเป็นเลิศแห่งชาติด้านการจัดการสิ่งแวดล้อมและของเสียอันตราย.
- วาทีศ วารยานนท์. 2023. การประเมินสภาพความปลอดภัยและแนวปฏิบัติที่ดีสำหรับห้องปฏิบัติการทางการแพทย์ด้วย ESPReL Checklist และ BSL Checklist. Mahidol R2R e-Journal, 10(1), 1-15.
- พรเพ็ญ กำนารายณ์. 2558. ผลการสำรวจชี้บ่งอันตราย และวิเคราะห์ความเสี่ยงในห้องปฏิบัติการทางวิทยาศาสตร์การแพทย์. วารสารวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี, 23(4), 667–681.
- เพชรรุ่ง เสนานุช. 2551. การประเมินมาตรฐานห้องปฏิบัติการภาควิชาอุตสาหกรรมเกษตร. รายงานฉบับสมบูรณ์การวิจัยสถาบัน. พิษณุโลก: ภาควิชาอุตสาหกรรมเกษตร คณะเกษตรศาสตร์ ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม มหาวิทยาลัยนเรศวร. 27 หน้า
- ศูนย์ความปลอดภัย อาชีวอนามัยและสิ่งแวดล้อม จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. 2560. ระบบบริหารการจัดการความปลอดภัยอาชีวอนามัยและสิ่งแวดล้อม จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (พิมพ์ครั้งที่ 1). โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- โครงการยกระดับมาตรฐานความปลอดภัยห้องปฏิบัติการวิจัยในประเทศไทย. 2558. คู่มือการประเมินความปลอดภัยห้องปฏิบัติการ ฉบับแก้ไขเพิ่มเติม ครั้งที่ 2. สืบค้นเมื่อ 4 พฤษภาคม 2567, จาก <http://esprel.labsafety.nrct.go.th/files/ESPReL-Book2.pdf>

ภาคผนวก

ภาคผนวก 1

การบริหารระบบการจัดการด้านความปลอดภัย

1.1 โครงสร้างการบริหารจัดการด้านความปลอดภัย

ตารางที่ 1.1 องค์ประกอบของโครงสร้างการบริหารและภาระหน้าที่

องค์ประกอบ	ภาระหน้าที่
ส่วนอำนวยการ	- กำหนดนโยบาย แผนยุทธศาสตร์ โครงสร้างการบริหารจัดการด้านความปลอดภัยขององค์กร/หน่วยงาน - แต่งตั้งผู้รับผิดชอบระดับบริหาร ภาระหน้าที่และขอบเขตการรับผิดชอบ ดูแลการปฏิบัติให้เป็นไปตามแผนฯ - ให้งบประมาณสนับสนุนการดำเนินการต่างๆ เพื่อความปลอดภัยของห้องปฏิบัติการในองค์กร/หน่วยงาน - สื่อสารความสำคัญของการมีระบบบริหารความปลอดภัยของห้องปฏิบัติการอย่างทั่วถึงภายในองค์กร/หน่วยงาน - ทำให้เกิดความยั่งยืนของระบบความปลอดภัยของห้องปฏิบัติการ ภายในองค์กร/หน่วยงาน - ทบทวนการรายงานผลการดำเนินงานตามนโยบายของผู้บริหาร
ส่วนบริหารจัดการ	- บริหารจัดการและกำกับดูแลการดำเนินการด้านต่างๆตามนโยบายและแผน - แต่งตั้งผู้รับผิดชอบระดับหน่วยงาน ภาระหน้าที่และขอบเขตการรับผิดชอบทุกด้านเพื่อดูแลการปฏิบัติให้เป็นไปตามแผนฯ - จัดสรรงบประมาณสำหรับดำเนินโครงการความปลอดภัย - กำหนดข้อปฏิบัติความปลอดภัยภายในองค์กร/หน่วยงาน - แต่งตั้งคณะกรรมการรับผิดชอบทุกด้าน - สร้างระบบการสร้างวัฒนธรรม ระบบติดตาม และระบบรายงานความปลอดภัย - กำหนดหลักสูตรการสอน การอบรมที่เหมาะสมให้กับบุคลากรทุกระดับ
ส่วนปฏิบัติการ	- ปฏิบัติตามภารกิจที่ได้รับมอบหมาย - ปฏิบัติงานตามข้อกำหนดของการปฏิบัติการที่ดี - สำรวจ รวบรวม วิเคราะห์ ประเมินและจัดการความเสี่ยงในระดับบุคคล/โครงการ/ห้องปฏิบัติการอย่างสม่ำเสมอ - เข้าร่วมกิจกรรมและรับการอบรมความรู้ที่เกี่ยวข้องกับความปลอดภัยที่เหมาะสมของหน่วยงาน/ห้องปฏิบัติการ เช่น การจัดการความเสี่ยง การซ้อมรับมือเหตุฉุกเฉิน ฯลฯ - จัดทำระบบเอกสารที่ครอบคลุมทุกองค์ประกอบความปลอดภัยให้ทันสมัยอยู่เสมอ - จัดทำรายงานการดำเนินงานความปลอดภัย การเกิดภัยอันตราย และความเสี่ยงที่พบเสนอต่อผู้บริหาร

1.2 ผู้รับผิดชอบระดับต่างๆ

ตารางที่ 1.2 ตัวอย่างการกำหนดบทบาทหน้าที่ความรับผิดชอบของผู้เกี่ยวข้อง

ตำแหน่ง	บทบาทหน้าที่
1. หัวหน้าองค์กร	แต่งตั้งผู้รับผิดชอบการบริหารจัดการด้านความปลอดภัยขององค์กร - กำหนดนโยบาย แผนยุทธศาสตร์ โครงสร้างการบริหารจัดการด้านความปลอดภัยขององค์กร กำหนดผู้รับผิดชอบ และภาระหน้าที่ - สร้างระบบสนับสนุนการดำเนินการต่างๆ เพื่อความปลอดภัยของห้องปฏิบัติการ - สื่อสารความสำคัญของการมีระบบบริหารความปลอดภัยและทำให้เกิดความยั่งยืนในองค์กร/หน่วยงาน - ทบทวนการรายงานผลการดำเนินงานตามนโยบาย
2. ผู้บริหารจัดการความปลอดภัยขององค์กร	- ส่งเสริมและสนับสนุนการดำเนินการตามแผนบริหารจัดการความปลอดภัยขององค์กร - แต่งตั้งคณะกรรมการจัดการความปลอดภัยในห้องปฏิบัติการ
3. คณะกรรมการจัดการความปลอดภัยในห้องปฏิบัติการ ประกอบด้วย - หัวหน้าหน่วยงานที่มีห้องปฏิบัติการ เช่น คณบดี หัวหน้ากอง/ฝ่าย - หัวหน้าหน่วยรักษาความปลอดภัยขององค์กร	- กำหนดนโยบาย และกลยุทธ์ในการดำเนินการเพื่อความปลอดภัยของห้องปฏิบัติการ ใน 6 ด้าน ได้แก่ • ระบบการจัดการสารเคมี • ระบบการจัดการของเสีย • ลักษณะทางกายภาพของห้องปฏิบัติการ อุปกรณ์และเครื่องมือ • ระบบการป้องกันและแก้ไขภัยอันตราย • ระบบการให้ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับด้านความปลอดภัยในห้องปฏิบัติการ • ระบบการจัดการข้อมูลและเอกสาร - ส่งเสริมและสนับสนุนการดำเนินการของห้องปฏิบัติการเพื่อให้เกิดความปลอดภัย
4. หัวหน้าหน่วยงานที่มีห้องปฏิบัติการ	- กำหนดให้มีการจัดการด้านความปลอดภัยของห้องปฏิบัติการทั้งหมดของหน่วยงาน - สนับสนุนและส่งเสริมให้ห้องปฏิบัติการบริหารจัดการด้านความปลอดภัย โดยใช้กลยุทธ์ทั้ง 6 ด้านในลักษณะบูรณาการระบบและกิจกรรม - สนับสนุนและส่งเสริมให้ห้องปฏิบัติการใช้ระบบการจัดการข้อมูลสารเคมีและของเสียอันตรายร่วมกัน - แต่งตั้งคณะทำงานดำเนินการเพื่อความปลอดภัยฯ ของหน่วยงาน - ส่งเสริมสนับสนุนและติดตามการดำเนินการของคณะทำงานฯ
5. หัวหน้าหน่วยรักษาความปลอดภัยขององค์กร	- บริหารจัดการให้เกิดกลุ่มปฏิบัติด้านการโต้ตอบเหตุฉุกเฉิน - จัดระบบรายงานและพัฒนาระบบการตอบสนองต่อสถานการณ์ฉุกเฉิน - ประสานการดำเนินงานรักษาความปลอดภัยระหว่างหน่วยงานภายในและภายนอก

ตารางที่ 1.2 ตัวอย่างการกำหนดบทบาทหน้าที่ความรับผิดชอบของผู้เกี่ยวข้อง (ต่อ)

ตำแหน่ง	บทบาทหน้าที่
6. คณะทำงานเพื่อความปลอดภัยฯ	- บริหารจัดการให้เกิดกลุ่มดำเนินการจัดระบบและกิจกรรม เพื่อความปลอดภัยของห้องปฏิบัติการทั้ง 6 ด้าน ตามนโยบายและเป้าประสงค์ที่คณะกรรมการอำนวยการฯ กำหนดไว้ - ส่งเสริมและสนับสนุนให้ห้องปฏิบัติการใช้ระบบและร่วมกิจกรรมของทั้ง 6 กลุ่ม ด้วยการถ่ายทอดความรู้และฝึกอบรมผู้ปฏิบัติงานในห้องปฏิบัติการและผู้เกี่ยวข้อง
7. หัวหน้าห้องปฏิบัติการ	- ป้องกันและลดความเสี่ยงของผู้ปฏิบัติงานในห้องปฏิบัติการด้วยระบบการจัดการสารเคมีและของเสียอันตราย การติดตามตรวจสอบและดูแลบำรุงรักษาลักษณะทางกายภาพให้อยู่ในสภาพปลอดภัย จัดหาและบำรุงรักษาเครื่องป้องกันภัยส่วนบุคคลไว้ให้พร้อมสำหรับการปฏิบัติการที่มีความเสี่ยงสูง - กำหนดหน้าที่ความรับผิดชอบให้ผู้เกี่ยวข้องในการดำเนินการตามกลยุทธ์ทั้ง 6 ด้าน - กำหนดมาตรการและกำกับดูแลให้มีการปฏิบัติตามระเบียบข้อบังคับของห้องปฏิบัติการ เพื่อความปลอดภัย - สื่อสารและแจ้งเตือนข้อมูลปัจจัยและความเสี่ยงต่างๆ ของห้องปฏิบัติการให้ผู้เกี่ยวข้องทราบ - อบรมให้ความรู้เกี่ยวกับความปลอดภัยให้ผู้เกี่ยวข้องกับห้องปฏิบัติการ
8. พนักงาน/เจ้าหน้าที่ประจำห้องปฏิบัติการ	- ปฏิบัติตามกฎระเบียบข้อบังคับและมาตรการความปลอดภัยของห้องปฏิบัติการ - รับทราบข้อมูลปัจจัยและความเสี่ยงต่างๆ ของห้องปฏิบัติการ - เข้ารับการอบรมความรู้เกี่ยวกับความปลอดภัยของห้องปฏิบัติการตามที่กำหนด - รายงานภัยอันตรายที่เกิดขึ้นในการทำงานในห้องปฏิบัติการ - แจ้งให้ผู้รับผิดชอบทราบถึงปัจจัยหรือความเสี่ยงที่พบ

ภาคผนวก 2

ระบบการจัดการสารเคมี

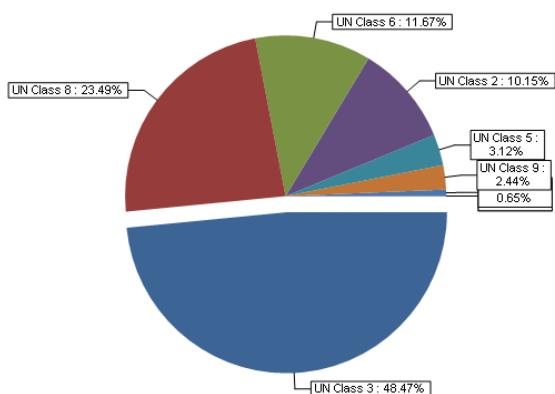
2.1 สารบับสารเคมี

ตารางที่ 2.1 ตัวอย่างรูปแบบสารบับสารเคมี

รหัสขวด	ชื่อสารเคมี	CAS no.	UN Class	สถานะ	มี SDS	เกรด	วันหมดอายุ	ขนาดบรรจุ	ปริมาณคงเหลือ	สถานที่เก็บ	ผู้ผลิต	ผู้ขาย	ราคา (บาท)	วันที่รับเข้ามาใน Lab	วันที่ปรับปรุงข้อมูล
AA5100001	Ethyl alcohol	64-17-5	3	ของเหลว	✓	ACS reagent	31/12/2556	2.50 ลิตร	1.00 ลิตร	ห้อง 1411	Merck	Merck Thailand	500	25/1/2551	22/12/2554
AA5100002	Sodium hydroxide	1310-73-2	8	ของเหลว	✓	AnalaR	31/12/2556	10.00 ลิตร	10.00 ลิตร	ห้อง 907	Merck	Merck Thailand	800	15/6/2551	23/12/2554
AA5100003	Ammonium chloride	12125-02-9	-	ของแข็ง	✓	AnalaR	31/12/2556	500.00 กรัม	100.00 กรัม	ห้อง 1411	Merck	Merck Thailand	3,300	15/6/2551	23/12/2554
AA5100004	Ammonium iron (II) sulfate hexahydrate	7783-85-9	-	ของแข็ง	✓	ACS reagent	31/12/2556	100 กรัม	50 กรัม	ห้อง 1411	Sigma	SM chemical	6,000	15/6/2551	23/12/2554
AA5100005	Antimony trichloride	10025-91-9	8	ของแข็ง	✓	Purum	31/12/2556	100.00 กรัม	10.00 กรัม	ห้อง 1411	Fluka	ไม่ทราบ	3,500	30/8/2551	26/12/2554
AA5100006	Hydrogen	215-605-7	2.1	แก๊ส	✓	-	31/12/2556	5 ลิตร	-	ห้อง 907	TIG	TIG	2,500	30/8/2551	26/12/2554
AA5100007	Nickel(II) sulfate hexahydrate	10101-97-0	6.1	ของแข็ง	✓	ACS reagent	31/12/2556	1,000 กรัม	500 กรัม	ห้อง 907	Sigma	SM chemical	9,500	3/10/2551	26/12/2554
AA5200001	Ethyl alcohol	64-17-5	3	ของเหลว	✓	ACS reagent	31/12/2556	5.00 ลิตร	5.00 ลิตร	ห้อง 1411	Merck	Merck Thailand	1,000	10/1/2552	26/12/2554

ตารางที่ 2.2 ตัวอย่างรายงานความเคลื่อนไหวสารเคมี

ชื่อสารเคมี	CAS no.	UN Class		สถานะ	ปริมาณคงเหลือ	สถานที่เก็บ	วันที่ปรับปรุงข้อมูล
Ethyl alcohol	64-17-5	3	ของเหลวไวไฟ	ของเหลว	6.00 ลิตร	ห้อง 1411	22/12/2554
Sodium hydroxide	1310-73-2	8	กัดกร่อน	ของเหลว	10.00 ลิตร	ห้อง 907	23/12/2554
Ammonium chloride	12125-02-9	-	-	ของแข็ง	100.00 กรัม	ห้อง 1411	23/12/2554
Ammonium iron (II) sulfate hexahydrate	7783-85-9	-	-	ของแข็ง	50 กรัม	ห้อง 1411	23/12/2554
Antimony trichloride	10025-91-9	8	กัดกร่อน	ของแข็ง	10.00 กรัม	ห้อง 1411	26/12/2554
Hydrogen	215-605-7	2.1	แก๊สไวไฟ	แก๊ส	-	ห้อง 907	26/12/2554
Nickel (II) sulfate hexahydrate	10101-97-0	6.1	สารพิษ	ของแข็ง	500 กรัม	ห้อง 907	26/12/2554

ประเภทของ UN Class	ปริมาณ (หน่วย)
Class 3 ของเหลวไวไฟ ไอของเหลวไวไฟพร้อมลุกติดไฟเมื่อมีแหล่งประกายไฟ	9,202.21
Class 8 สารกัดกร่อน	4,463.91
Class 6 สารพิษและสารติดเชื้อ	2,217.62
Class 2 สารที่มีสภาพเป็นก๊าซโดยสมบูรณ์ที่ 20 องศาเซลเซียส รวมถึงสารที่มีความดันไอมากกว่า 300 กิโลปาสคาล ที่อุณหภูมิ 50 องศาเซลเซียส	1,927.87
Class 5 สารออกซิไดซ์และสารอินทรีย์เปอร์ออกไซด์	591.96
Class 9 สารอันตรายอื่นๆ	464.46
Class 4 ของแข็งไวไฟ	124.45
Class 7 สาร/วัตถุกัมมันตรังสี	1.96
Class 1 สารระเบิดได้	0.20
รวมทั้งสิ้น :	18,994.64

* กำหนดให้ 1 หน่วย = 1 kg. = 1 l. = 1 m³ หากสารมีหน่วยอื่นจะไม่ถูกคำนวณ เช่น คิวรี, vials

แผนภาพที่ 2.1 สัดส่วนเชิงปริมาณของสารเคมีจำแนกตามประเภทความเป็นอันตราย

2.2 ประเภทและสัญลักษณ์ความเป็นอันตรายของสารเคมี

2.2.1 ระบบการจำแนกประเภทและการติดฉลากสารเคมีที่เป็นระบบเดียวกันทั่วโลก

(Globally Harmonised System for Classification and Labeling of Chemicals, GHS)

GHS เป็นระบบการจำแนกประเภท การติดฉลาก และการแสดงรายละเอียดในเอกสารข้อมูลความปลอดภัย (Safety Data Sheet, SDS) ของสารเคมีและเคมีภัณฑ์ ที่องค์การสหประชาชาติพัฒนาขึ้น เพื่อให้ใช้สื่อสารและมีความเข้าใจเกี่ยวกับอันตรายที่เกิดจากสารเคมีนั้นๆ ในทิศทางเดียวกัน ซึ่งจะช่วยลดความซ้ำซ้อนและค่าใช้จ่ายในการทดสอบและประเมินสารเคมี และมั่นใจว่าการใช้สารเคมีแต่ละประเภทจะถูกต้องตามที่ระบุ โดยไม่เกิดผลเสียหรืออันตรายต่อสุขภาพมนุษย์และสิ่งแวดล้อมแต่อย่างใด

ระบบ GHS ประกอบด้วยองค์ประกอบหลัก 2 ประการ

- กำหนดเกณฑ์การจำแนกประเภทสารเคมีและเคมีภัณฑ์ ตามความเป็นอันตรายด้านกายภาพ สุขภาพ และสิ่งแวดล้อม
- กำหนดองค์ประกอบในการสื่อสารข้อมูลสารเคมีและเคมีภัณฑ์ผ่านทางฉลาก และเอกสารข้อมูลความปลอดภัย (SDS)

ระบบ GHS ประกอบด้วยสัญลักษณ์แสดงความเป็นอันตราย 9 รูป (pictograms) ดังนี้

Flame	Flame over circle	Exploding bomb
		
Corrosion	Gas cylinder	Skull and crossbones
		
Exclamation mark	Environment	Health Hazard
		

ระบบ GHS แบ่งประเภทความเป็นอันตรายเป็น 3 ด้าน ดังนี้

- ด้านกายภาพ 16 ประเภท
- ด้านสุขภาพ 10 ประเภท
- ด้านสิ่งแวดล้อม 2 ประเภท

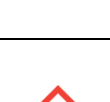
ดังแสดงรายละเอียดในตารางที่ 2.3-2.5

ตารางที่ 2.3 ประเภทและสัญลักษณ์ความเป็นอันตรายด้านกายภาพ

ประเภทความเป็นอันตราย	คำอธิบายโดยสังเขป	สัญลักษณ์*
1. วัตถุระเบิด (Explosives)	▪ สารในรูปของแข็งหรือของเหลวที่เมื่อทำปฏิกิริยาทางเคมีแล้วเกิดแก๊สที่มีอุณหภูมิและความดันสูงจนสามารถทำความเสียหายให้กับสิ่งโดยรอบ ▪ สารดอกไม้เพลิง (pyrotechnic substance)	
2. แก๊สไวไฟ (Flammable gases)	แก๊สที่มีช่วงความไวไฟกับอากาศที่อุณหภูมิ 20 องศาเซลเซียส ที่ความดันบรรยากาศ 101.3 กิโลปาสกาล	
3. สารละอองลอยไวไฟ (Flammable aerosols)	สารละอองลอยที่มีคุณสมบัติไวไฟ หรือมีส่วนประกอบของสารไวไฟ	
4. แก๊สออกซิไดซ์ (Oxidizing gases)	แก๊สที่ให้ออกซิเจนได้ ซึ่งเป็นสาเหตุหรือมีส่วนทำให้วัสดุอื่นเกิดการเผาไหม้มากกว่าปกติ	
5. แก๊สภายใต้ความดัน (Gases under pressure)	แก๊สที่มีความดันไม่ต่ำกว่า 200 กิโลปาสกาล ที่บรรจุอยู่ในภาชนะบรรจุ ซึ่งหมายถึง แก๊สอัด (compressed gas) แก๊สเหลว (liquefied gas) แก๊สในสารละลาย (dissolved gas) และแก๊สเหลวอุณหภูมิต่ำ (refrigerated liquefied gas)	

หมายเหตุ * ประเภทความเป็นอันตรายบางประเภทสามารถมีสัญลักษณ์แสดงความเป็นอันตรายได้มากกว่า 1 รูป ขึ้นกับระดับความเป็นอันตรายย่อย (category) ของประเภทความเป็นอันตรายนั้นๆ

ตารางที่ 2.3 ประเภทและสัญลักษณ์ความเป็นอันตรายด้านกายภาพ (ต่อ)

ประเภทความเป็นอันตราย	คำอธิบายโดยสังเขป	สัญลักษณ์*
6. ของเหลวไวไฟ (Flammable liquids)	ของเหลวที่มีจุดวาบไฟไม่เกิน 93 องศาเซลเซียส	
7. ของแข็งไวไฟ (Flammable solids)	ของแข็งที่ลุกติดไฟได้ง่าย หรืออาจเป็นสาเหตุหรือช่วยให้เกิดไฟด้วยแรงเสียดทาน	
8. สารเคมีที่ทำปฏิกิริยาได้เอง (Self-reactive substances and mixtures)	สารที่ไม่เสถียรทางความร้อนซึ่งมีแนวโน้มที่จะเกิดการสลายตัวระดับโมเลกุลทำให้เกิดความร้อนขึ้นอย่างรุนแรง แม้ไม่มีออกซิเจน (อากาศ) เป็นส่วนร่วม (ไม่รวมถึงสารที่เป็น วัตถุระเบิด สารเปอร์ออกไซด์อินทรีย์ หรือ สารออกซิไดซ์)	
9. ของเหลวที่ลุกติดไฟได้เองในอากาศ (Pyrophoric liquids)	ของเหลวที่มีแนวโน้มที่จะลุกติดไฟภายใน 5 นาที แม้มีอยู่ในปริมาณน้อย เมื่อสัมผัสกับอากาศ	
10. ของแข็งที่ลุกติดไฟได้เองในอากาศ (Pyrophoric solids)	ของแข็งที่มีแนวโน้มที่จะลุกติดไฟภายใน 5 นาที แม้มีอยู่ในปริมาณน้อย เมื่อสัมผัสกับอากาศ	
11. สารเคมีที่เกิดความร้อนได้เอง (Self-heating substances and mixtures)	สารที่ทำปฏิกิริยากับอากาศโดยไม่ได้รับพลังงานจากภายนอก จะทำให้เกิดความร้อนได้เอง (สารประเภทนี้จะแตกต่างจากสารที่ลุกติดไฟได้เองในอากาศ คือ จะลุกติดไฟได้ก็ต่อเมื่อมีปริมาณมาก (หลายกิโลกรัม) และสะสมอยู่ด้วยกันเป็นระยะเวลานาน (หลายชั่วโมงหรือหลายวัน)	
12. สารเคมีที่สัมผัสน้ำแล้วให้แก๊สไวไฟ (Substances and mixtures, which in contact with water, emit flammable gases)	สารที่เป็นของแข็งหรือของเหลวที่ทำปฏิกิริยากับน้ำแล้วสามารถลุกไหม้ได้โดยตัวเองหรือปล่อยแก๊สไวไฟออกมาในปริมาณที่เป็นอันตราย	
13. ของเหลวออกซิไดซ์ (Oxidizing liquids)	ของเหลวที่โดยทั่วไปจะปล่อยแก๊สออกซิเจน ซึ่งเป็นสาเหตุหรือมีส่วนทำให้วัสดุอื่นเกิดการเผาไหม้ได้มากกว่าปกติ	
14. ของแข็งออกซิไดซ์ (Oxidizing solids)	ของแข็งที่โดยทั่วไปจะปล่อยแก๊สออกซิเจน ซึ่งเป็นสาเหตุหรือมีส่วนทำให้วัสดุอื่นเกิดการเผาไหม้ได้มากกว่าปกติ	

หมายเหตุ * ประเภทความเป็นอันตรายบางประเภทสามารถมีสัญลักษณ์แสดงความเป็นอันตรายได้มากกว่า 1 รูป ขึ้นกับระดับความเป็นอันตรายย่อย (category) ของประเภทความเป็นอันตรายนั้นๆ

ตารางที่ 2.3 ประเภทและสัญลักษณ์ความเป็นอันตรายด้านกายภาพ (ต่อ)

ประเภทความเป็นอันตราย	คำอธิบายโดยสังเขป	สัญลักษณ์*
15. สารเปอร์ออกไซด์อินทรีย์ (Organic peroxides)	สารอินทรีย์ที่เป็นของเหลวและของแข็งที่ประกอบด้วยโครงสร้างที่มีออกซิเจนสองอะตอมเกาะกัน (bivalent-O-O-structure) และอนุพันธ์ของไฮโดรเจนเปอร์ออกไซด์ที่อะตอมไฮโดรเจนถูกแทนที่ด้วยอนุมูลอินทรีย์ (organic radicals) และอาจมีคุณสมบัติอย่างใดอย่างหนึ่ง ดังนี้ - เมื่อสลายตัวทำให้เกิดการระเบิดได้ - ลุกไหม้ได้อย่างรวดเร็ว - ไวต่อแรงกระแทกหรือการเสียดสี - เกิดปฏิกิริยาอันตรายกับสารอื่นๆ ได้	
16. สารที่กัดกร่อนโลหะ (Corrosive to metals)	สารที่ทำให้ความเสียหายหรือทำลายโลหะได้ด้วยผลจากการกระทำทางเคมี	

หมายเหตุ * ประเภทความเป็นอันตรายบางประเภทสามารถมีสัญลักษณ์แสดงความเป็นอันตรายได้มากกว่า 1 รูป ขึ้นกับระดับความเป็นอันตรายย่อย (category) ของประเภทความเป็นอันตรายนั้นๆ

ตารางที่ 2.4 ประเภทและสัญลักษณ์ความเป็นอันตรายด้านสุขภาพ

ประเภทความเป็นอันตราย	คำอธิบายโดยสังเขป	สัญลักษณ์*
1. ความเป็นพิษเฉียบพลัน (Acute toxicity)	ทำให้เกิดผลกระทบร้ายแรงหลังจากการได้รับสารเคมีเข้าสู่ร่างกายทางปากหรือทางผิวหนังเพียงครั้งเดียวหรือหลายครั้งภายในเวลา 24 ชั่วโมง หรือทางการหายใจเป็นเวลา 4 ชั่วโมง	
2. การกัดกร่อน/ระคายเคืองผิวหนัง (Skin corrosion/irritation)	แบ่งเป็น 2 ประเภท คือ <u>กัดกร่อนผิวหนัง</u> หมายถึง การเกิดอันตรายต่อผิวหนังชนิดที่ไม่สามารถฟื้นฟูให้กลับคืนสู่สภาพเดิมได้ หรือมีการตายของเซลล์ผิวหนังชั้นนอกจนถึงชั้นใน หลังการทดสอบกับสารทดสอบเป็นระยะเวลา 4 ชั่วโมง <u>ระคายเคืองผิวหนัง</u> หมายถึง การเกิดอันตรายต่อผิวหนังชนิดที่สามารถฟื้นฟูให้กลับคืนสู่สภาพเดิมได้ หลังการทดสอบกับสารทดสอบเป็นระยะเวลา 4 ชั่วโมง	

หมายเหตุ * ประเภทความเป็นอันตรายบางประเภทสามารถมีสัญลักษณ์แสดงความเป็นอันตรายได้มากกว่า 1 รูป ขึ้นกับระดับความเป็นอันตรายย่อย (category) ของประเภทความเป็นอันตรายนั้นๆ

ตารางที่ 2.4 ประเภทและสัญลักษณ์ความเป็นอันตรายด้านสุขภาพ (ต่อ)

ประเภทความเป็นอันตราย	คำอธิบายโดยสังเขป	สัญลักษณ์*
3. การทำลายดวงตาอย่างรุนแรง/การระคายเคืองต่อดวงตา (Serious eye damage/eye irritation)	แบ่งเป็น 2 ประเภท คือ ■ <u>ทำลายดวงตาอย่างรุนแรง</u> คือ ทำให้เนื้อเยื่อตา เสียหาย หรือเกิดความเสียหายทางกายภาพอย่างรุนแรงต่อการมองเห็น ที่ไม่สามารถฟื้นฟูกลับสู่สภาพเดิมได้ภายใน 21 วัน หลังการสัมผัส ■ <u>ระคายเคืองต่อดวงตา</u> คือ การเปลี่ยนแปลงของดวงตา ที่สามารถฟื้นฟูกลับสู่สภาพเดิมได้ภายใน 21 วัน หลังการสัมผัส	
4. การทำให้ไวต่อการกระตุ้นอาการแพ้ต่อระบบทางเดินหายใจหรือผิวหนัง (Respiratory or skin sensitization)	■ <u>ไวต่อการกระตุ้นให้เกิดอาการแพ้ทางระบบทางเดินหายใจ</u> หมายถึง ทำให้เกิดภาวะภูมิไวเกินในระบบทางเดินหายใจ หลังจากได้รับสารจากการหายใจ ■ <u>ไวต่อการกระตุ้นให้เกิดอาการแพ้ทางผิวหนัง</u> หมายถึง ทำให้เกิดอาการภูมิแพ้หลังจากได้รับสารทางผิวหนัง	
5. การกลายพันธุ์ของเซลล์สืบพันธุ์ (Germ cell mutagenicity)	ทำให้เกิดการกลายพันธุ์ของเซลล์สืบพันธุ์ของมนุษย์ซึ่งสามารถถ่ายทอดสู่ลูกหลานได้	
6. ความสามารถในการก่อมะเร็ง (Carcinogenicity)	ทำให้เกิดมะเร็งหรือเพิ่มอุบัติการณ์ของการเกิดมะเร็ง หรือทำให้เกิดก้อนเนื้องอกชนิดไม่รุนแรงและรุนแรงลูกกลามในสัตว์ทดลอง	
7. ความเป็นพิษต่อระบบสืบพันธุ์ (Reproductive toxicity)	เป็นพิษต่อระบบสืบพันธุ์ของมนุษย์ อาจเกิดอันตรายต่อการเจริญพันธุ์หรือทารกในครรภ์ รวมถึงอาจมีผลกระทบต่อสุขภาพของเด็กที่ได้รับการเลี้ยงดูด้วยน้ำนมมารดา	
8. ความเป็นพิษต่อระบบอวัยวะเป้าหมาย-การได้รับสัมผัสครั้งเดียว (Specific target organ toxicity - Single exposure)	ทำให้เกิดความผิดปกติของระบบต่างๆ ของร่างกาย ทั้งที่สามารถกลับคืนสู่สภาพเดิมได้และไม่สามารถกลับคืนสู่สภาพเดิมได้ แบบเฉียบพลันและ/หรือเรื้อรัง (แต่ไม่ถึงระดับทำให้เสียชีวิต) จากการได้รับสัมผัสครั้งเดียว	

หมายเหตุ * ประเภทความเป็นอันตรายบางประเภทสามารถมีสัญลักษณ์แสดงความเป็นอันตรายได้มากกว่า 1 รูป ขึ้นกับระดับความเป็นอันตรายย่อย (category) ของประเภทความเป็นอันตรายนั้นๆ

ตารางที่ 2.4 ประเภทและสัญลักษณ์ความเป็นอันตรายด้านสุขภาพ (ต่อ)

ประเภทความเป็นอันตราย	คำอธิบายโดยสังเขป	สัญลักษณ์*
9. ความเป็นพิษต่อระบบอวัยวะเป้าหมาย-การได้รับสัมผัสซ้ำ (Specific target organ toxicity - repeated exposure)	ทำให้เกิดความผิดปกติของระบบต่างๆ ในร่างกาย ทั้งที่สามารถกลับคืนสู่สภาพเดิมได้และไม่สามารถกลับคืนสู่สภาพเดิมได้ แบบเฉียบพลันและ/หรือเรื้อรัง (แต่ไม่ถึงระดับทำให้เสียชีวิต) จากการได้รับสัมผัสซ้ำๆ กัน	
10. อันตรายต่อระบบทางเดินหายใจส่วนล่างหรือทำให้ปอดอักเสบจากการสำลัก (Aspiration hazardous)	เมื่อได้รับสารที่เป็นของแข็ง/ของเหลวเข้าสู่ระบบหายใจ โดยผ่านทางปาก จมูก หรือการสำลัก จะทำให้เกิดอาการรุนแรงที่เกิดขึ้นอย่างเฉียบพลัน เช่น ปอดบวมจากสารเคมี การบาดเจ็บที่เกิดต่อปอด โดยมีความรุนแรงหลายระดับจนถึงเสียชีวิต หมายเหตุ การสำลัก คือการที่ของเหลวหรือของแข็งเข้าสู่หลอดลมและทางเดินหายใจส่วนล่าง โดยผ่านทางปากหรือจมูกโดยตรง หรือทางอ้อมผ่านการอาเจียน	

หมายเหตุ * ประเภทความเป็นอันตรายบางประเภทสามารถมีสัญลักษณ์แสดงความเป็นอันตรายได้มากกว่า 1 รูป ขึ้นกับระดับความเป็นอันตรายย่อย (category) ของประเภทความเป็นอันตรายนั้นๆ

ตารางที่ 2.5 ประเภทและสัญลักษณ์ความเป็นอันตรายด้านสิ่งแวดล้อม

ประเภทความเป็นอันตราย	คำอธิบายโดยสังเขป	สัญลักษณ์
1. ความเป็นอันตรายต่อสิ่งแวดล้อมทางน้ำ (Hazardous to the aquatic environment)	หมายรวมถึงปัจจัยต่อไปนี้ - เป็นพิษเฉียบพลันต่อสิ่งมีชีวิตในน้ำ - เป็นพิษเรื้อรังต่อสิ่งมีชีวิตในน้ำ - ทำให้เกิดการสะสมสารเคมีในสิ่งมีชีวิตในน้ำ - ส่งผลกระทบต่อระบบการย่อยสลายสารเคมีในน้ำหรือในสิ่งมีชีวิต	
2. ความเป็นอันตรายต่อชั้นโอโซน (Hazardous to the ozone layer)	- สามารถทำลายชั้นโอโซนในชั้นบรรยากาศได้ - เป็นสารที่มีอยู่ในรายการสารเคมีที่พิจารณาว่าเป็นอันตรายต่อชั้นโอโซน ในภาคผนวกของ Montreal Protocol	

2.2.2 ระบบ UNRTDG (UN Class)¹

United Nations Committee of Experts on the Transport of Dangerous Goods จำแนกสารที่เป็นอันตราย และเป็นเหตุให้ถึงแก่ความตายหรือก่อให้เกิดความพิบัติเสียหาย สำหรับการขนส่ง ออกเป็น 9 ประเภท (UN-Class) ตามลักษณะที่ก่อให้เกิดอันตรายหรือความเสี่ยงในการเกิดอันตราย ดังนี้

ประเภทที่ 1 วัตถุระเบิด (Explosives)

วัตถุระเบิด หมายถึง ของแข็งหรือของเหลว หรือสารผสมที่สามารถเกิดปฏิกิริยาทางเคมีด้วยตัวมันเองทำให้เกิดแก๊สที่มีความดันและความร้อนอย่างรวดเร็ว ก่อให้เกิดการระเบิดสร้างความเสียหายแก่บริเวณโดยรอบได้ ซึ่งรวมถึงสารที่ใช้ทำดอกไม้เพลิง และสิ่งของที่ระเบิดได้ด้วย แบ่งเป็น 6 กลุ่มย่อย คือ

- 1.1 สารหรือสิ่งของที่ก่อให้เกิดอันตรายจากการระเบิดอย่างรุนแรงทันทีทันใดทั้งหมด (mass explosive) ตัวอย่างเช่น เชื้อปะทุ ลูกระเบิด เป็นต้น
- 1.2 สารหรือสิ่งของที่มีอันตรายจากการระเบิดแตกกระจาย แต่ไม่ระเบิดทันทีทันใดทั้งหมด ตัวอย่างเช่น กระสุนปืน ทุ่นระเบิด ขนวนปะทุ เป็นต้น
- 1.3 สารหรือสิ่งของที่เสี่ยงต่อการเกิดเพลิงไหม้ และอาจมีอันตรายบ้างจากการระเบิดหรือการระเบิดแตกกระจาย แต่ไม่ระเบิดทันทีทันใดทั้งหมด ตัวอย่างเช่น กระสุนเพลิง เป็นต้น
- 1.4 สารหรือสิ่งของที่ไม่แสดงความเป็นอันตรายอย่างเด่นชัด หากเกิดการปะทุหรือปะทุในระหว่างการขนส่งจะเกิดความเสียหายเฉพาะภาชนะบรรจุ ตัวอย่างเช่น พลูอากาศ เป็นต้น
- 1.5 สารที่ไม่ไวต่อการระเบิด แต่หากมีการระเบิดจะมีอันตรายจากการระเบิดทั้งหมด
- 1.6 สิ่งของที่ไม่ไวต่อการระเบิดน้อยมากและไม่ระเบิดทันทีทันใด มีความเสี่ยงต่อการระเบิดอยู่ในวงจำกัดเฉพาะในตัวสิ่งของนั้น ๆ ไม่มีโอกาสที่จะเกิดการปะทุหรือแผ่กระจาย

ประเภทที่ 2 แก๊ส (Gases)

แก๊ส หมายถึง สารที่อุณหภูมิ 50 องศาเซลเซียส มีความดันไอน้ำมากกว่า 300 กิโลปาสกาล หรือมีสภาพเป็นแก๊สอย่างสมบูรณ์ที่อุณหภูมิ 20 องศาเซลเซียส และมีความดัน 101.3 กิโลปาสกาล (ความดันบรรยากาศปกติที่ระดับน้ำทะเล) ได้แก่ แก๊สอัด แก๊สพิษ แก๊สในสภาพของเหลว

แก๊สในสภาพของเหลวอุณหภูมิต่ำ และรวมถึงแก๊สที่ละลายในสารละลายภายใต้ความดัน เมื่อเกิดการรั่วไหลสามารถก่อให้เกิดอันตรายจากการลุกติดไฟ และ/หรือเป็นพิษ และแทนที่ออกซิเจนในอากาศ แบ่งเป็น 3 กลุ่มย่อย ดังนี้

- 2.1 แก๊สไวไฟ (Flammable gases) หมายถึง แก๊สที่อุณหภูมิ 20 องศาเซลเซียสและมีความดัน 101.3 กิโลปาสกาล (ความดันบรรยากาศปกติที่ระดับน้ำทะเล) สามารถติดไฟได้เมื่อผสมกับอากาศ 13 เปอร์เซ็นต์ หรือต่ำกว่าโดยปริมาตร หรือมีช่วงกว้างที่สามารถติดไฟได้ 12 เปอร์เซ็นต์ขึ้นไปเมื่อผสมกับอากาศโดยไม่คำนึงถึงความเข้มข้นต่ำสุดของการผสม โดยปกติแก๊สไวไฟหนักกว่าอากาศ (ยกเว้นแก๊สมีเทนและไฮโดรเจน) ตัวอย่างของแก๊สกลุ่มนี้ เช่น แก๊สหุงต้ม หรือ LPG เป็นต้น
- 2.2 แก๊สไม่ไวไฟและไม่เป็นพิษ (Non-flammable, non-toxic gases) หมายถึง แก๊สที่มีความดันไอน้ำไม่น้อยกว่า 280 กิโลปาสกาล ที่อุณหภูมิ 20 องศาเซลเซียส หรืออยู่ในสภาพของเหลวอุณหภูมิต่ำ ไม่ติดไฟและไม่เป็นพิษโดยตรง แต่

¹ <http://www.chemtrack.org/unclass-intro.asp>

อาจแทนที่ออกซิเจนในอากาศและทำให้เกิดสภาวะขาดแคลนออกซิเจนได้ ตัวอย่างของแก๊สกลุ่มนี้ เช่น ไนโตรเจน คาร์บอนไดออกไซด์ อาร์กอน เป็นต้น

- 2.3 **แก๊สพิษ (Toxic gases)** หมายถึง แก๊สที่มีคุณสมบัติเป็นอันตรายต่อสุขภาพหรือถึงแก่ชีวิตได้จากการหายใจ โดยส่วนใหญ่หนักกว่าอากาศ มีกลิ่นระคายเคือง ตัวอย่างของแก๊สในกลุ่มนี้ เช่น คลอรีน เมทิลโบรไมด์ ฟอสจีน เป็นต้น บางชนิดไม่มีกลิ่น เช่น คาร์บอนมอนอกไซด์

ประเภทที่ 3 ของเหลวไวไฟ (Flammable liquids)

ของเหลวไวไฟ หมายถึง ของเหลว หรือของเหลวผสมที่มีจุดวาบไฟ (flash point) ไม่เกิน 60.5 องศาเซลเซียสจากการทดสอบด้วยวิธีถ้วยปิด (closed-cup test) หรือไม่เกิน 65.6 องศาเซลเซียสจากการทดสอบด้วยวิธีถ้วยเปิด (opened-cup test) ไอของเหลวไวไฟพร้อมลุกติดไฟเมื่อมีแหล่งประกายไฟ ตัวอย่างเช่น อะซีโตน น้ำมันเชื้อเพลิง ทินเนอร์ เป็นต้น

ประเภทที่ 4 ของแข็งไวไฟ สารที่ลุกไหม้ได้เอง และสารที่สัมผัสกับน้ำแล้วให้แก๊สไวไฟ

แบ่งเป็น 3 กลุ่มย่อย ดังนี้

- 4.1 **ของแข็งไวไฟ (Flammable solids)** หมายถึง ของแข็งที่สามารถติดไฟได้ง่ายจากการได้รับความร้อนจากประกายไฟ/เปลวไฟ หรือเกิดการลุกไหม้ได้จากการเสียดสี ตัวอย่างเช่น กำมะถัน ฟอสฟอรัสแดง ไนโตรเซลลูโลส เป็นต้น หรือเป็นสารที่มีแนวโน้มที่จะเกิดปฏิกิริยาคายความร้อนที่รุนแรง ตัวอย่างเช่น เกลือไดอะโซเนียม เป็นต้น หรือเป็นสารระเบิดที่ถูกลดความไวต่อการเกิดระเบิด ตัวอย่างเช่น แอมโมเนียมเพอร์คลอเรต (เปียก) ไดไนโตรพีนอล (เปียก) เป็นต้น
- 4.2 **สารที่มีความเสี่ยงต่อการลุกไหม้ได้เอง (Substances liable to spontaneous combustion)** หมายถึง สารที่มีแนวโน้มจะเกิดความร้อนขึ้นได้เองในสภาวะการขนส่งตามปกติหรือเกิดความร้อนสูงขึ้นได้เมื่อสัมผัสกับอากาศ และมีแนวโน้มจะลุกไหม้ได้ เช่น ฟอสฟอรัส (ขาว)
- 4.3 **สารที่สัมผัสกับน้ำแล้วทำให้เกิดแก๊สไวไฟ (Substances which in contact with water emit flammable gases)** หมายถึง สารที่ทำปฏิกิริยากับน้ำแล้ว มีแนวโน้มที่จะเกิดการติดไฟได้เอง หรือทำให้เกิดแก๊สไวไฟในปริมาณที่เป็นอันตราย เช่น โลหะอัลคาไลน์ สารประกอบโลหะไฮไดรด์

ประเภทที่ 5 สารออกซิไดซ์และสารอินทรีย์เปอร์ออกไซด์

แบ่งเป็น 2 กลุ่มย่อย ดังนี้

- 5.1 **สารออกซิไดซ์ (Oxidizing substances)** หมายถึง ของแข็ง หรือของเหลวที่ตัวของสารเองไม่ติดไฟ แต่ให้ออกซิเจนซึ่งช่วยให้วัตถุอื่นเกิดการลุกไหม้ และอาจจะก่อให้เกิดไฟเมื่อสัมผัสกับสารที่ลุกไหม้และเกิดการระเบิดอย่างรุนแรง ตัวอย่างเช่น แคลเซียมไฮโปคลอไรท์ โซเดียมเปอร์ออกไซด์ โซเดียมคลอเรต เป็นต้น
- 5.2 **สารเปอร์ออกไซด์อินทรีย์ (Organic peroxides)** หมายถึง ของแข็ง หรือของเหลวที่มีโครงสร้างออกซิเจนสองอะตอม -O-O- และช่วยในการเผาไหม้ที่ลุกไหม้ หรือทำปฏิกิริยากับสารอื่นแล้วก่อให้เกิดอันตรายได้ หรือเมื่อได้รับความร้อนหรือลุกไหม้แล้วภาชนะบรรจุสารนี้อาจระเบิดได้ ตัวอย่างเช่น อะซีโตนเปอร์ออกไซด์ เป็นต้น

ประเภทที่ 6 สารพิษและสารติดเชื้อ

แบ่งเป็น 2 กลุ่มย่อย ดังนี้

- 6.1 สารพิษ (Toxic substances) หมายถึง ของแข็งหรือของเหลวที่สามารถทำให้เสียชีวิตหรือบาดเจ็บรุนแรงต่อสุขภาพของคน หากกลืน สูดดมหรือหายใจรับสารนี้เข้าไป หรือเมื่อสารนี้ได้รับความร้อนหรือถูกไฟไหม้จะปล่อยแก๊สพิษ ตัวอย่างเช่น โซเดียมไซยาไนด์ กลุ่มสารกำจัดแมลงศัตรูพืชและสัตว์ เป็นต้น
- 6.2 สารติดเชื้อ (Infectious substances) หมายถึง สารที่มีเชื้อโรคปนเปื้อน หรือสารที่มีตัวอย่างการตรวจสอบของพยาธิสภาพปนเปื้อนที่เป็นสาเหตุของการเกิดโรคในสัตว์และคน ตัวอย่างเช่น แบคทีเรียเพาะเชื้อ เป็นต้น

ประเภทที่ 7 วัสดุกัมมันตรังสี

วัสดุกัมมันตรังสี (Radioactive materials) หมายถึง วัสดุที่สามารถแผ่รังสีที่มองไม่เห็นอย่างต่อเนื่องมากกว่า 0.002 ไมโครคูรีต่อกรัม ตัวอย่างเช่น โมนาไซด์ ยูเรเนียม โคบอลต์-60 เป็นต้น

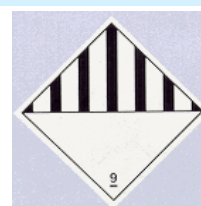
ประเภทที่ 8 สารกัดกร่อน

สารกัดกร่อน (Corrosive substances) หมายถึง ของแข็ง หรือของเหลวซึ่งโดยปฏิกิริยาเคมีมีฤทธิ์กัดกร่อนทำลายเนื้อเยื่อของสิ่งมีชีวิตอย่างรุนแรง หรือทำลายสินค้า/ยานพาหนะที่ทำการขนส่งเมื่อเกิดการรั่วไหลของสาร ไอระเหยของสารประเภทนี้บางชนิดก่อให้เกิดการระคายเคืองต่อจมูกและตา ตัวอย่างเช่น กรดเกลือ กรดกำมะถัน โซเดียมไฮดรอกไซด์ เป็นต้น

ประเภทที่ 9 วัตถุอันตรายเบ็ดเตล็ด

วัตถุอันตรายเบ็ดเตล็ด (Miscellaneous dangerous substances and articles, including environmentally hazardous substances) หมายถึง สารหรือสิ่งของทีในขณะขนส่งเป็นสารอันตรายซึ่งไม่จัดอยู่ในประเภทที่ 1 ถึงประเภทที่ 8 รวมถึงสารที่เป็นอันตรายต่อสิ่งแวดล้อม และให้รวมถึงสารที่ระหว่างการขนส่งมีอุณหภูมิตั้งแต่ 100 องศาเซลเซียส ในสภาพของเหลว และมีอุณหภูมิตั้งแต่ 240 องศาเซลเซียส ในสภาพของแข็ง

2.2.3 ระบบการจำแนกประเภทและการติดฉลากสารเคมีและเคมีภัณฑ์ของสหภาพยุโรป (เดิม)²

ในอดีตก่อนที่ประเทศในกลุ่มสหภาพยุโรปจะนำระบบ GHS มาปรับใช้ กลุ่มสหภาพยุโรปมีกฎหมายเกี่ยวกับการจำแนกประเภทและติดฉลากสารเคมีและเคมีภัณฑ์ หรือ Directive 67/548/EEC และ Directive 1999/45/EC ดังนั้นเนื่องจากประเทศในกลุ่มสหภาพยุโรปเป็นผู้ผลิตสารเคมีและเคมีภัณฑ์รายใหญ่ของโลก ระบบการจำแนกนี้จึงพบเห็นและเป็นที่รู้จักอย่างกว้างขวาง

² กฎหมายการจำแนกประเภท ติดฉลาก และบรรจุภัณฑ์สารเคมีและเคมีภัณฑ์ (Directive 67/548/EEC และ 1999/45/EC)

ก) ประเภทความเป็นอันตราย (Hazard class) ประกอบด้วย 15 ประเภท ดังนี้

1. วัตถุระเบิด (Explosive)
2. สารออกซิไดซ์ (Oxidizing)
3. สารไวไฟมากเป็นพิเศษ (Extremely flammable)
4. สารไวไฟมาก (Highly flammable)
5. สารไวไฟ (Flammable)
6. สารมีพิษมาก (Very toxic)
7. สารมีพิษ (Toxic)
8. สารอันตราย (Harmful)
9. สารกัดกร่อน (Corrosive)
10. สารระคายเคือง (Irritant)
11. สารที่ทำให้เกิดการกระตุ้นอาการแพ้ (Sensitization)
12. สารก่อมะเร็ง (Carcinogenic)
13. สารก่อให้เกิดการกลายพันธุ์ (Mutagenic)
14. สารที่เป็นพิษต่อระบบสืบพันธุ์ (Toxic for reproduction)
15. สารอันตรายต่อสิ่งแวดล้อม (Dangerous for the environment)

ข) สัญลักษณ์แสดงความเป็นอันตราย (Hazard symbols) ประกอบด้วย 10 สัญลักษณ์ ดังนี้

	วัตถุระเบิด (Explosive)		สารออกซิไดซ์ (Oxidizing)
	สารไวไฟมากเป็นพิเศษ (Extremely flammable)		- สารไวไฟมาก (Highly flammable) - สารไวไฟ (Flammable)
	สารมีพิษมาก (Very toxic)		- สารระคายเคือง (Irritant) - สารที่ทำให้เกิดการกระตุ้นอาการแพ้ (Sensitization)
	- สารมีพิษ (Toxic) - สารก่อมะเร็ง ประเภทที่ 1, 2 (Carcinogenic) - สารก่อให้เกิดการกลายพันธุ์ ประเภทที่ 1, 2 (Mutagenic) - สารที่เป็นพิษต่อระบบสืบพันธุ์ ประเภทที่ 1, 2 (Toxic for reproduction)		- สารอันตราย (Harmful) - สารที่ทำให้เกิดการกระตุ้นอาการแพ้ (Sensitization) - สารก่อมะเร็ง ประเภทที่ 3 (Carcinogenic) - สารก่อให้เกิดการกลายพันธุ์ ประเภทที่ 3 (Mutagenic) - สารที่เป็นพิษต่อระบบสืบพันธุ์ ประเภทที่ 3 (Toxic for reproduction)
	สารอันตรายต่อสิ่งแวดล้อม (Dangerous for the environment)		สารกัดกร่อน (Corrosive)

2.3 ตัวอย่างเกณฑ์การแยกประเภทสารเคมีเพื่อการจัดเก็บ

เกณฑ์ที่ 1: การจัดเก็บสารเคมีและวัตถุอันตราย ของ กรมโรงงานอุตสาหกรรม

ที่มา ตารางการจัดเก็บสารเคมีและวัตถุอันตราย [ออนไลน์] เข้าถึงได้จาก

<http://eis.diw.go.th/haz/Doc/ManualK.pdf> สืบค้นเมื่อวันที่ 27 พฤษภาคม 2558

ประเภทการจัดเก็บ	1	2A	2B	3A	3B	4.1A	4.1B	4.2	4.3	5.1A	5.1B	5.1C	5.2	6.1A	6.1B	6.2	7	8A	8B	10	11	12	13
วัตถุระเบิด	17	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
ก๊าซอัด ก๊าซเหลว หรือก๊าซที่ระเหยง่ายได้ความดัน	-	17	4	-	-	-	-	-	-	-	-	10	-	-	-	-	18	5	-	-	5	-	-
ก๊าซภายใต้ความดันในภาชนะบรรจุ	-	4	-	1	1	-	-	-	-	-	-	10	-	2	2	-	18	4	4	6	6	6	6
ชนิดพิเศษ (ระเบิดรุนแรง)	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
ของเหลวไวไฟ	-	-	1	17	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	18	9	9	-	3	-	-
-	-	-	1	-	-	12	4	-	4	-	-	-	7	-	-	18	-	-	-	-	-	-	-
ของแข็งไวไฟ	-	-	-	-	12	17	12	-	-	-	-	-	14	-	-	-	-	12	12	12	12	12	12
-	-	-	-	-	4	12	-	4	4	-	-	-	13	8	-	-	18	-	-	-	-	-	-
สารที่มีความเสี่ยงต่อการลุกไหม้	-	-	-	-	-	-	4	-	4	-	-	-	-	-	-	-	18	4	4	4	4	4	4
สารที่ก่อให้เกิดไฟไหม้เมื่อสัมผัสกับน้ำ	-	-	-	-	4	-	4	4	-	-	-	-	-	-	-	-	18	4	4	4	4	4	4
สารออกซิไดซ์	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	10	-	15	15	-	18	11	-	11	11	-	-
-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
สารปฏิกิริยาออกซิไดซ์	-	10	10	-	-	-	-	-	-	-	10	17	-	-	-	-	18	10	10	10	10	10	10
-	-	-	-	-	7	14	13	-	-	-	-	-	17	-	-	-	-	-	-	16	16	16	16
สารติดไฟที่มีคุณสมบัติความเป็นพิษ	-	-	2	-	-	-	8	-	-	-	-	-	-	-	-	-	18	-	-	-	-	-	-
สารไม่ติดไฟที่มีคุณสมบัติความเป็นพิษ	-	-	2	-	-	-	-	-	-	-	15	-	-	-	-	-	18	-	-	-	3	-	-
สารติดเชื้อ	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	15	-	-	-	-	-	18	-	-	-	3	-	-
วัตถุไวไฟ	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
วัตถุไวไฟที่ติดไฟง่าย	-	18	18	18	18	-	18	18	18	-	18	18	-	18	18	-	-	18	18	18	18	18	18
สารติดไฟที่มีคุณสมบัติการกัดกร่อน	-	5	4	9	-	12	4	4	4	-	11	10	-	-	-	-	18	-	-	-	-	-	-
สารไม่ติดไฟที่มีคุณสมบัติการกัดกร่อน	-	-	4	9	-	12	4	4	4	-	-	10	-	-	-	-	18	-	-	-	-	-	-
ของเหลวติดไฟ ที่ไม่อยู่ในประเภท 3A หรือ 3B	-	-	6	-	-	12	4	4	4	-	11	10	16	-	-	-	18	-	-	-	-	-	-
ของแข็งติดไฟ	-	5	6	3	-	12	4	4	4	-	11	10	16	3	3	-	18	-	-	-	-	-	-
ของเหลวไม่ติดไฟ	-	-	6	-	-	12	-	-	4	-	-	10	16	-	-	-	18	-	-	-	-	-	-
ของแข็งไม่ติดไฟ	-	-	6	-	-	12	-	-	-	-	-	10	16	-	-	-	18	-	-	-	-	-	-

โดยหลักการการจัดเก็บแบบและสามารถกระทำได้

ตัวเลข

จัดเก็บภาชนะได้โดยมีเงื่อนไข

-

ให้จัดเก็บโดยวิธีแยกบริเวณ

เกณฑ์ที่ 2: Chemical Segregation (Hazard class) จาก Laboratory Safety Manual, The University of Texas at Austin

ที่มา: ดัดแปลงจาก Laboratory Safety Manual, The University of Texas at Austin, January 2011

กลุ่มของสารเคมี	คำแนะนำวิธีการเก็บรักษา	ตัวอย่างสารเคมี	สารที่เข้ากันไม่ได้ (ดู SDS ในทุกกรณี)
แก๊สไวไฟภายใต้ความดัน (รวมถึงแก๊สติดไฟได้) (Compressed gases– flammable includes combustible)	เก็บรักษาในที่เย็นและแห้ง ห่าง จากแก๊สออกซิไดซ์ อย่างน้อย 6 เมตร (20 ฟุต) โดยมัดหรือล่าม ถึงไว้กับผนังหรือโต๊ะปฏิบัติการ	แก๊สไวไฟภายใต้ความดัน (รวมถึงแก๊สติดไฟได้) (compressed gases– flammable includes combustible)	เก็บรักษาในที่เย็นและแห้ง ห่างจากแก๊สออกซิไดซ์ อย่างน้อย 6 เมตร (20 ฟุต) โดยมัดหรือล่ามถึงไว้กับผนัง หรือโต๊ะปฏิบัติการ
แก๊สเหลวไวไฟภายใต้ ความดัน (Compressed gases–liquefied flammable)	เก็บรักษาในที่เย็น และแห้ง ห่าง จากแก๊สออกซิไดซ์ อย่างน้อย 6 เมตร (20 ฟุต) โดย มัดหรือล่ามถึงไว้กับผนังหรือโต๊ะ ปฏิบัติการ แก๊สบางชนิดอาจต้องเก็บในตู้ที่ ติดตั้งสปริงเกลอร์หรือระบบ ระบายอากาศ แก๊สที่เก็บในอาคาร ถึงควรมี ขนาดบรรจุ ไม่เกิน 16 ออนซ์ (350 กรัม) หากมีขนาดใหญ่ให้ นำเข้ามาใช้ภายในอาคารเป็น รายวันเท่านั้น และเก็บถาวรอยู่ ภายนอกอาคาร	Propane, Butane	แก๊สพิษและออกซิไดซ์ ภายใต้ความดัน, ของแข็งออกซิไดซ์ (oxidizing and toxic compressed gases, oxidizing solids)
แก๊สภายใต้ความดันที่ไว ต่อปฏิกิริยา (รวมถึง แก๊สออกซิไดซ์) (Compressed gases– reactive, including oxidizing)	เก็บรักษาในที่เย็นและแห้ง ห่าง จากแก๊สไวไฟอย่างน้อย 6 เมตร (20 ฟุต) มัดหรือล่ามถึงไว้กับ ผนังหรือโต๊ะปฏิบัติการ แก๊สบางชนิดอาจต้องเก็บในตู้ที่ ติดตั้งระบบระบายอากาศ	Oxygen, Chlorine	แก๊สไวไฟ (flammable gases)

กลุ่มของสารเคมี	คำแนะนำวิธีการเก็บรักษา	ตัวอย่างสารเคมี	สารที่เข้ากันไม่ได้ (ดู SDS ในทุกกรณี)
แก๊สภายใต้ความดันที่ คุกคามสุขภาพของคน รวมถึงแก๊สพิษและกัด กร่อน (Compressed gases–threat to human health, includes toxic and corrosive)	เก็บรักษาในที่เย็นและแห้ง ห่าง จากแก๊สและของเหลวไวไฟ โดย มัดหรือล่ามถึงไว้กับผนังหรือโต๊ะ ปฏิบัติการ แก๊สบางชนิดอาจต้องเก็บในตู้ที่ ติดตั้งระบบระบายอากาศ	Carbon monoxide, Hydrogen sulfide, Hydrogen chloride	แก๊สไวไฟ และ/หรือ ออกซิไดซ์ (flammable and/or oxidizing gases)
สารกัดกร่อน–กรด อนินทรีย์ (Corrosives– acids inorganic)	เก็บในตู้เก็บรักษากรดที่ติดตั้ง ระบบป้องกัน หรือมีภาชนะ พลาสติกรองรับ	Inorganic (mineral) acids, Hydrochloric acid, Sulfuric acid, Chromic acid, Nitric acid หมายเหตุ: Nitric acid เป็น สารออกซิไดซ์ที่แรงและควร เก็บแยกจากกรดอื่น ๆ โดย เก็บในภาชนะรองรับหรือตู้ กรดที่แยกออกจากกัน	ของเหลวไวไฟ (flammable liquids) ของแข็งไวไฟ (flammable solids) เบส (bases) สารออกซิไดซ์ (oxidizers) และ กรดอินทรีย์ (organic acids)
สารกัดกร่อน–กรดอินทรีย์ (Corrosives–acids organic)	เก็บในตู้เก็บรักษากรดที่ติดตั้ง ระบบป้องกัน หรือมีภาชนะ พลาสติกรองรับ	Acetic acid, Trichloroacetic acid, Lactic acid	ของเหลวไวไฟ (flammable liquids) ของแข็งไวไฟ (flammable solids) เบส (bases) สารออกซิไดซ์ (oxidizers) และ กรดอนินทรีย์ (inorganic acids)
สารกัดกร่อน–เบส (Corrosives–bases)	เก็บในตู้ที่แยกต่างหาก	Ammonium hydroxide, Potassium hydroxide, Sodium hydroxide	สารออกซิไดซ์ และกรด (oxidizers and acids)
สารระเบิดได้ (Explosives)	เก็บให้ห่างจากสารเคมีอื่น ๆ ทั้งหมด ในตำแหน่งที่ปลอดภัย เพื่อมิให้พลัดตกลงมาได้	Ammonium nitrates, Nitrourea, Sodium azide, Trinitroaniline, Trinitroanisole, Trinitrobenzene, Trinitrophenol (Picric acid), Trinitrotoluene (TNT)	สารเคมีอื่น ๆ ทั้งหมด
ของเหลวไวไฟ (Flammable liquids)	เก็บในตู้เก็บเฉพาะสารไวไฟ หมายเหตุ: สารเคมีที่เกิดเปอร์ ออกไซด์ได้ต้องลงวันที่ที่เปิดขวด เช่น Ether, Tetrahydrofuran,	Acetone, Benzene, Diethyl ether, Methanol, Ethanol, Hexanes, Toluene	สารออกซิไดซ์ และกรด (oxidizers and acids)

กลุ่มของสารเคมี	คำแนะนำวิธีการเก็บรักษา	ตัวอย่างสารเคมี	สารที่เข้ากันไม่ได้ (ดู SDS ในทุกกรณี)
	Dioxane		
ของแข็งไวไฟ (Flammable solids)	เก็บในพื้นที่ที่เย็นและแห้ง แยก ห่างออกไปจากสารออกซิไดซ์ และสารกัดกร่อน	Phosphorus, Carbon, Charcoal	สารออกซิไดซ์ และกรด (oxidizers and acids)
สารเคมีที่ไวปฏิกิริยาต่อน้ำ (Water reactive chemicals)	เก็บในสถานที่ที่เย็นและแห้ง และมีการป้องกันสารเคมีจาก การสัมผัสน้ำ (รวมทั้งระบบ สปริงเกอร์) และติดป้ายเตือน ในสถานที่นั้นว่า “สารเคมีที่ไว ปฏิกิริยาต่อน้ำ”, “ห้ามใช้น้ำ ดับไฟในทุกกรณี” ไม่เก็บบนพื้น เมื่อกรณีน้ำท่วม (เช่น ท่อน้ำแตก)	Sodium metal, Potassium metal, Lithium metal, Lithium aluminum hydride	แยกจากสารละลายที่มีน้ำ เป็นองค์ประกอบทั้งหมด และสารออกซิไดซ์ (all aqueous solutions and oxidizers)
สารออกซิไดซ์ (Oxidizers)	วางบนถาดและเก็บไว้ในตู้หนไฟ แยกต่างหากจากสารไวไฟ และ วัสดุที่ติดไฟได้	Sodium hypochlorite, Benzoyl peroxide, Potassium permanganate, Potassium chlorate, Potassium dichromate หมายเหตุ: กลุ่มสารเคมี ต่อไปนี้ เป็นสารออกซิไดซ์: Nitrates, Nitrites, Chromates, Dichromates, Chlorites, Permanganates, Persulfates, Peroxides, Picrates, Bromates, Iodates, Superoxides	สารรีดิวซ์, สารไวไฟ, สาร ไหม้ไฟได้, วัสดุอินทรีย์ และ โลหะสภาพเป็นผงละเอียด
สารพิษ (Poisons)	แยกเก็บจากสารอื่น โดยมี ภาชนะรองรับที่ทนสารเคมีใน พื้นที่ที่แห้ง เย็น และมีการ ระบายอากาศ	Cyanides, สารประกอบ โลหะหนัก เช่น Cadmium, Mercury, Osmium	ดู SDS
สารเคมีทั่วไปที่ไม่ไวต่อ ปฏิกิริยา (General chemicals non-reactive)	เก็บในตู้หรือชั้นวาง	Agar, Sodium chloride, Sodium bicarbonate, และเกลือที่ไม่ไวต่อปฏิกิริยา ส่วนใหญ่	ดู SDS

เกณฑ์ที่ 3: Chemical Segregation (Hazard class) ของ Lawrence Berkeley National Laboratory (Berkeley Lab), U.S. Department of Energy

ที่มา Chemical segregation (Hazard class,) Lawrence Berkeley National Laboratory (Berkeley Lab), U.S. Department of Energy [ออนไลน์] เข้าถึงได้จาก <http://www.lbl.gov/ehs/chsp/html/storage.shtml> สืบค้นเมื่อวันที่ 12 มีนาคม 2555

	Acids, inorganic	Acids, oxidizing	Acids, organic	Alkalis (bases)	Oxidizers	Poisons, inorganic	Poisons, organic	Water-reactives	Organic solvents
Acids, inorganic			X	X		X	X	X	X
Acids, oxidizing			X	X		X	X	X	X
Acids, organic	X	X		X	X	X	X	X	
Alkalis (bases)	X	X	X				X	X	X
Oxidizers			X				X	X	X
Poisons, inorganic	X	X	X				X	X	X
Poisons, organic	X	X	X	X	X	X			
Water-reactives	X	X	X	X	X	X			
Organic solvents	X	X		X	X	X			

หมายเหตุ X = เข้ากันไม่ได้

เกณฑ์ที่ 4: ChemAlert chemical incompatibility color coding system ของ Department of Microbiology, University of Manitoba

ที่มา Department of Microbiology, University of Manitoba [ออนไลน์] เข้าถึงได้จาก <http://umanitoba.ca/science/microbiology/WHMIS/WHMISincompatibility.htm> สืบค้นเมื่อวันที่ 12 มีนาคม 2555

รหัสการเก็บรักษา	สี	ความหมาย	เก็บให้ห่างจาก	ข้อกำหนดการเก็บรักษา
R	สีแดง	สารไวไฟ	สีเหลือง, สีน้ำเงิน, สีขาว และสีเทา	เก็บในพื้นที่ที่กำหนดไว้สำหรับวัสดุไวไฟ
Y	สีเหลือง	สารไวต่อปฏิกิริยาและสารออกซิไดซ์	สีแดง	เก็บให้ห่างจากวัสดุไวไฟและไหมไฟได้
B	สีน้ำเงิน	สารอันตรายต่อสุขภาพ (สารพิษ)		เก็บในพื้นที่ปลอดภัย
W	สีขาว	สารกัดกร่อน	สีแดง, สีเหลือง และสีน้ำเงิน	เก็บให้ห่างจากสารไวไฟ, สารไวต่อปฏิกิริยา, สารออกซิไดซ์, และสารพิษ
G	สีเทา	ไม่มีสารอันตรายต่อสุขภาพมาก	ไม่มีข้อกำหนดของเฉพาะ	ขึ้นกับสารเคมีแต่ละชนิด

เกณฑ์ที่ 5: Partial Incompatibility Listing จาก Chemical Segregation & Incompatibilities Guidelines,
University of Texas at Arlington

ที่มา Chemical Segregation & Incompatibilities Guidelines, University of Texas at Arlington [ออนไลน์] เข้าถึง
ได้จาก <http://www.uta.edu/campus-ops/ehs/chemical/docs/chemical-segregation.pdf> สืบค้นเมื่อวันที่
12 มีนาคม 2555

Compound/Class	Avoid Storage Near or Contact With:
Acids	
Acetic acid	Chromic acid, nitric acid, hydroxyl compounds, ethylene, glycogen, perchloric acid, peroxides, permanganate
Hydrofluoric acid	Ammonia (aqueous or anhydrous)
Nitric acid (conc.)	Acetic acid, aniline, chromic acid, acetone, alcohol, or other flammable liquids, hydrocyanic acid, hydrogen sulfide, or other flammable gases, nitratable substances: copper, brass or any heavy metals (or will generate nitrogen dioxide/nitrous fumes) or organic products such as wood and paper
Sulfuric acid	Light metals (lithium, sodium, potassium), chlorates, perchlorates, permanganates
Compound/Class	Avoid Storage Near or Contact With:
Bases	
Ammonia	Mercury, chlorine, bromine, iodine, hydrofluoric acid, calcium hypochlorite
Calcium oxide	Water
Alkaline metals	Sodium, potassium, magnesium, calcium, aluminum, carbon dioxide, carbon tetrachloride or other chlorinated hydrocarbons, halogens, water
Bromine	Ammonia, acetylene, butadiene, methane, propane, butane (or other petroleum gases), hydrogen, sodium carbide, turpentine, benzene, finely divided metals
Carbon, activated	Calcium hypochlorite, oxidizing agents
Chlorine	Ammonia, acetylene, butadiene, methane, propane, butane, or other petroleum gases, hydrogen, sodium carbide, turpentine, benzene, finely divided metals
Copper	Acetylene, hydrogen peroxide, nitric acid
Fluorine	Isolate from everything
Iodine	Acetylene, ammonia (aqueous or anhydrous), hydrogen
Mercury	Acetylene, ammonia, fulminic acid (produced in nitric acid-ethanol mixtures)
Oxygen	Oils, grease, hydrogen, other flammable gases, liquids, or solids
Phosphorous (white)	Air, oxygen, caustic alkalis as reducing agents (will generate phosphine)
Potassium	Carbon tetrachloride, carbon dioxide, water
Silver	Acetylene, oxalic acid, tartaric acid, fulminic acid (produced in nitric acid-ethanol mixtures), and ammonium compounds
Organics	
Hydrocarbons (propane, butane, etc.)	Fluoride, chlorine, bromine, chromic acid, sodium peroxide
Nitroparaffins	Inorganic bases, amines
Oxalic acid	Silver, mercury
Oxidizers	
Chlorates	Ammonium salts, acids, metal powders, sulfur, finely divided organics, or combustible materials

Chromic acid (trioxide)	Acetic acid, naphthalene, camphor, glycerol, turpentine, alcohol or flammable liquids
Ammonium nitrate	Acids, metal powders, flammable liquids, chlorates, nitrates, sulfur, finely divided organics or combustible materials
Chlorine dioxide	Ammonia, methane, phosphine, hydrogen sulfide
Cumene hydroperoxide	Organic or inorganic acids
Hydrogen peroxide	Copper, chromium, iron, most other metals or salts, alcohols, acetone, or other flammable liquids, aniline, nitromethane, or other organic or combustible materials
Hypochlorites	Acids (will generate chlorine or hypochlorous acid)
Nitrates	Sulfuric acid (will generate nitrogen dioxide)
Compound/Class	Avoid Storage Near or Contact With:
Oxidizers	
Perchloric acid	Acetic acid, bismuth and its alloys, alcohol, paper, wood, grease, oils
Peroxides (organics)	Organic or inorganic acids; also avoid friction and store cold
Potassium chlorate	Acid, especially sulfuric acid
Potassium permanganate	Glycerol, ethylene glycol, benzaldehyde, sulfuric acid
Sodium peroxide	Any oxidizable substance such as methanol, ethanol, glycerol, ethylene glycol, glacial acetic acid, acetic anhydride, benzaldehyde, furfural, methyl acetate, ethyl acetate, carbon disulfide
Alkaline metals	Sodium, potassium, magnesium, calcium, aluminum, carbon dioxide, carbon tetrachloride or other chlorinated hydrocarbons, halogens, water
Calcium oxide	Water
Cyanides	Acids (will generate hydrogen cyanide)
Phosphorous (white)	Air, oxygen, caustic alkalis as reducing agent (will generate phosphine)
Potassium	Carbon tetrachloride, carbon dioxide, water
Sodium	Carbon tetrachloride, carbon dioxide, water
Sodium peroxide	Any oxidizable substance such as methanol, ethanol, glycerol, glacial acetic acid, acetic anhydride, benzaldehyde, furfural, methyl acetate, ethyl acetate, carbon disulfide
Sulfides	Acids (will generate hydrogen sulfide)
Reducing Agents	
Hydrazine	Hydrogen peroxide, nitric acid, other oxidants
Nitrites	Acids (will generate nitrous fumes)
Sodium nitrite	Ammonium nitrate and other ammonium salts
Toxics/Poisons	
Arsenicals	Reducing agents (will generate arsine)
Azides	Acids (will generate hydrogen azide)
Cyanides	Acids (will generate hydrogen cyanide)
Hydrocyanic acid	Nitric acid, alkalis
Hydrogen sulfide	Fuming nitric acid, oxidizing gases
Selenides	Reducing agents (will generate hydrogen selenide)
Sulfides	Acids (will generate hydrogen sulfide)
Tellurides	Reducing agents (will generate hydrogen telluride)

นางสาว

[illegible]

2.4 การจำแนกประเภทสารไวไฟ

ของเหลวไวไฟ (Flammable liquid) ระบบ NFPA

Class	เกณฑ์การจำแนก
IA	ของเหลวที่มีจุดวาบไฟ < 22.8 °C และ มีจุดเริ่มเดือด (Initial boiling point) < 37.8 °C
IB	ของเหลวที่มีจุดวาบไฟ < 22.8 °C และ มีจุดเริ่มเดือด (Initial boiling point) ≥ 37.8 °C
IC	ของเหลวที่มีจุดวาบไฟ ≥ 22.8 °C แต่ < 37.8 °C

ที่มา: NFPA 30, 2015

ของเหลวไวไฟ (Flammable liquid) ระบบ GHS

Category	เกณฑ์การจำแนก
1	ของเหลวที่มีจุดวาบไฟ < 23 °C และ มีจุดเริ่มเดือด (Initial boiling point) ≤ 35 °C
2	ของเหลวที่มีจุดวาบไฟ < 23 °C และ มีจุดเริ่มเดือด (Initial boiling point) > 35 °C
3	ของเหลวที่มีจุดวาบไฟ ≥ 23 °C แต่ ≤ 60 °C
4	ของเหลวที่มีจุดวาบไฟ > 23 °C แต่ ≤ 93 °C

ที่มา: Globally Harmonised System for Classification and Labeling of Chemicals (GHS), UN, 2011

ของแข็งไวไฟ (Flammable solids) ระบบ GHS

Category	เกณฑ์การจำแนก
1	เมื่อทำการทดสอบอัตราการลุกไหม้ (Burning rate test) แล้วให้ผลดังนี้ ■ สารหรือของผสมที่นอกเหนือจากผงโลหะ: - โซนเปียก (wetted zone) ไม่หยุดการลุกไหม้ของไฟ และ - เวลาในการลุกไหม้ < 45 วินาที หรือ อัตราการลุกไหม้ > 2.2 มิลลิเมตร/วินาที ■ ผงโลหะ: เวลาในการลุกไหม้ ≤ 5 นาที
2	เมื่อทำการทดสอบอัตราการลุกไหม้ (Burning rate test) แล้วให้ผลดังนี้ ■ สารหรือของผสมที่นอกเหนือจากผงโลหะ: - โซนเปียก (wetted zone) หยุดการลุกไหม้ของไฟอย่างน้อย 4 นาที และ - เวลาในการลุกไหม้ < 45 วินาที หรือ อัตราการลุกไหม้ > 2.2 มิลลิเมตร/วินาที ■ ผงโลหะ: เวลาในการลุกไหม้ > 5 นาที และ ≤ 10 นาที

ที่มา: Globally Harmonised System for Classification and Labeling of Chemicals (GHS), UN, 2011

ตารางที่ 2.6 ตัวอย่างสารไวไฟ

Chemical	Flash Point (°C)	Boiling Point (°C)	NFPA Classification
Acetone	-20.0	56.1	IB
Acetaldehyde	-38.9	21.1	IA
Acetonitrile	5.6	81.7	IB
Acrylonitrile	0.0	77.2	IB
Benzene	-11.1	80.0	IB
Tert-Butyl Alcohol	11.1	82.8	IB
Cyclohexene	< -6.7	82.8	IB
Dioxane	12.2	101.1	IB
Ethyl Acetate	-4.4	77.2	IB
Ethyl Alcohol	12.8	78.3	IB
Ethyl Ether	-45.0	35.0	IA

Chemical	Flash Point (°C)	Boiling Point (°C)	NFPA Classification
Gasoline	-42.8	37.8 -204.4	IB
Hexane	-21.7	68.9	IB
Isopropanol	11.7	83.9	IB
Methanol	11.1	78.9	IB
Methylene Chloride	None	40.0	None
Methyl Ethyl Keytone	-8.9	80.0	IB
Pentane	< -40	36.1	IA
Petroleum Ether	< -17.8	35-60	IA-IB
Propyl Alcohol	23.3	97.2	IC
n-Propyl Ether	21.1	90.0	IB
Pyridine	20.0	115.0	IB
Tetrahydrofuran	-14.4	66.1	IB
Toluene	4.4	110.0	IB
Triethylamine	-8.9	89.4	IB
m-Xylene	25.0	138.9	IC

ที่มา: ดัดแปลงจาก *Flammable Liquid Storage*, Environmental, Health and Safety Department, University of South Dakota (<http://www.usd.edu/research/research-and-sponsored-programs/upload/Flammable-Liquids-Storage.pdf> สืบค้นเมื่อวันที่ 2 กุมภาพันธ์ 2558)

ตารางที่ 2.7 ตัวอย่างสารไวไฟสูง

ของเหลวไวไฟสูง (category 1 ตามระบบ GHS)	ของแข็งไวไฟสูง (category 1 ตามระบบ GHS)
2-Methylbutane หรือ isopentane (CAS no. 78-78-4)	magnesium powder (CAS no. 7439-95-4)
1,1-dichloroethylene (CAS no. 75-35-4)	aluminium powder (CAS no. 7429-90-5)
diethyl ether (CAS no. 60-29-7)	white/red phosphorus (CAS no. 7723-14-0)
acetaldehyde (CAS no. 75-07-0)	diphosphorus pentasulphide (CAS no. 1314-80-3)
furan (CAS no. 110-00-9)	pentachlorobenzene (CAS no. 608-93-5)
trichlorosilane (CAS no. 10025-78-2)	1,3,5-trioxan (CAS no. 110-88-3)

ที่มา: C&L Inventory database, harmonized classification, Annex VI of Regulation (EC) No. 1272/2008 (CLP Regulation), <http://echa.europa.eu/information-on-chemicals/cl-inventory-database> สืบค้นเมื่อวันที่ 2 กุมภาพันธ์ 2558

2.5 เอกสารข้อมูลความปลอดภัย (Safety Data Sheet, SDS)

เอกสารข้อมูลความปลอดภัย (Material Safety Data Sheet: MSDS หรือ Safety Data Sheet: SDS) เป็นแหล่งข้อมูลที่สำคัญของสารเคมี ที่ใช้ในการสื่อสารข้อมูลเกี่ยวกับความปลอดภัย ทั้งนี้ข้อมูลที่แสดงใน SDS ในบางหัวข้อจะประกอบด้วยค่าตัวแปรต่างๆ และข้อมูลเชิงเทคนิค เช่น ตัวแปรแสดงความเป็นพิษ (เช่น LD50, LC50, NOEL ฯลฯ) ค่ามาตรฐานด้านอาชีวอนามัย (เช่น TWA, TLV, STEL ฯลฯ) เป็นต้น ดังนั้นผู้อ่านควรทำความเข้าใจเพื่อที่จะสามารถใช้ประโยชน์จากข้อมูลใน SDS ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ตามระบบสากล เช่น GHS ขององค์การสหประชาชาติ ข้อมูลใน SDS จะประกอบด้วย 16 หัวข้อ³ ดังนี้

1. **ข้อมูลเกี่ยวกับสารเคมี บริษัทผู้ผลิตและหรือจำหน่าย (identification)** แสดงชื่อผลิตภัณฑ์ที่เหมือนกับที่แสดงบนฉลากของผลิตภัณฑ์ ชื่อสารเคมี วัตถุประสงค์การใช้งานของผลิตภัณฑ์ ชื่อที่อยู่และหมายเลขโทรศัพท์ของผู้ผลิต ผู้นำเข้าหรือผู้จัดจำหน่าย และหมายเลขโทรศัพท์ฉุกเฉิน
2. **ข้อมูลความเป็นอันตราย (hazards identification)** โดยระบุว่า
 - 2.1 เป็นสารเคมีหรือเคมีภัณฑ์อันตรายหรือไม่ และเป็นสารประเภทใดตามเกณฑ์การจัดประเภทความเป็นอันตรายและระบุความเป็นอันตรายต่อมนุษย์และสิ่งแวดล้อมด้วย
 - 2.2 ลักษณะความเป็นอันตรายที่สำคัญที่สุดของสารเคมีหรือเคมีภัณฑ์ ผลกระทบต่อสุขภาพมนุษย์และสิ่งแวดล้อม และอาการที่อาจเกิดขึ้นจากการใช้และการใช้ที่ผิดวิธี
 - 2.3 ความเป็นอันตรายอื่น ๆ ถึงแม้ว่าสิ่งเหล่านั้นจะไม่ได้จัดอยู่ในประเภทของความเป็นอันตรายตามข้อกำหนด
3. **ส่วนประกอบและข้อมูลเกี่ยวกับส่วนผสม (composition/information on ingredients)** ระบุสารเคมีที่เป็นส่วนประกอบในเคมีภัณฑ์ ปริมาณความเข้มข้นหรือช่วงของความเข้มข้นของสารเคมีที่เป็นส่วนผสมของเคมีภัณฑ์ แสดงสัญลักษณ์ประเภทความเป็นอันตราย และ CAS no. ของสารเคมี
4. **มาตรการปฐมพยาบาล (first aid measures)** ระบุวิธีการปฐมพยาบาลที่พิจารณาถึงคุณสมบัติและความเป็นอันตรายของสาร และความเหมาะสมกับลักษณะของการได้รับหรือสัมผัสกับสารนั้น รวมทั้งการใช้อุปกรณ์ในการช่วยเหลือเป็นพิเศษสำหรับเคมีภัณฑ์บางอย่าง
5. **มาตรการผจญเพลิง (fire fighting measures)** แสดงข้อมูลเกี่ยวกับการดับเพลิงเมื่อเกิดเหตุเพลิงไหม้ อันเนื่องมาจากสารเคมีหรือเคมีภัณฑ์ ประกอบด้วย วัสดุที่เหมาะสมสำหรับการดับเพลิง วัสดุที่ไม่เหมาะสมสำหรับการดับเพลิง ความเป็นอันตรายที่จะเกิดขึ้นเมื่อเกิดเหตุเพลิงไหม้ ความเป็นอันตรายที่เกิดจากการเผาไหม้ของผลิตภัณฑ์ อุปกรณ์ที่ใช้ในการป้องกันภัยสำหรับผู้ผจญเพลิงหรือพนักงานดับเพลิง และคำแนะนำอื่น ๆ ในการดับเพลิง
6. **มาตรการจัดการเมื่อมีการหกหรือไหล (accidental release measures)** ครอบคลุมถึง การป้องกันส่วนบุคคลเพื่อไม่ให้ได้รับอันตรายในการจัดการสารเคมีหรือเคมีภัณฑ์ที่หกหรือไหล การดำเนินการเพื่อไม่ให้เกิดความเสียหายต่อสิ่งแวดล้อม และวิธีทำความสะอาด เช่น การใช้วัสดุในการดูดซับ เป็นต้น
7. **การใช้และการจัดเก็บ (handling and storage)** ครอบคลุมถึง ข้อปฏิบัติในการใช้ทั้งเรื่องการจัดเก็บ สถานที่และการระบายอากาศ มาตรการป้องกันการเกิดละอองของเหลว มาตรการเพื่อการรักษาสิ่งแวดล้อม การเก็บรักษาอย่างปลอดภัย และข้อบ่งชี้พิเศษ
8. **การควบคุมการได้รับสัมผัสและการป้องกันส่วนบุคคล (exposure controls/personal protection)** ครอบคลุมถึง ปริมาณที่จำกัดการได้รับสัมผัส สำหรับผู้ปฏิบัติงานกับสารเคมีนั้น (exposure limit values) การควบคุมการได้รับสัมผัสสาร (exposure controls) เช่น อุปกรณ์ป้องกันระบบทางเดินหายใจ ถุงมือที่ใช้ป้องกันขณะปฏิบัติงาน และความรับผิดชอบของผู้ใช้สารเคมีตามกฎหมายเกี่ยวกับการป้องกันสิ่งแวดล้อม หากทำรั่วไหลปนเปื้อนสิ่งแวดล้อม
9. **สมบัติทางกายภาพและเคมี (physical and chemical properties)** ประกอบด้วย ข้อมูลทั่วไป เช่น ลักษณะที่ปรากฏ กลิ่น เป็นต้น ข้อมูลที่สำคัญต่อสุขภาพความปลอดภัยและสิ่งแวดล้อม เช่น ความเป็นกรด-ด่าง (pH) จุดเดือด/

³ ดูรายละเอียดเพิ่มเติมได้ที่ Annex 4 : Guidance on the Preparation of Safety Data Sheets, Globally Harmonized System of Classification and Labelling of Chemicals (GHS), 4thed., United Nations, 2011. [http://www.unece.org/trans/danger/publi/ghs/ghs_rev04/04files_e.html]

ช่วงการเดือด จุดวาบไฟ ความไวไฟ สมบัติการระเบิด ความดันไอ อัตราการระเหย เป็นต้น และข้อมูลอื่น ๆ ที่เป็นตัวแปรเกี่ยวกับความปลอดภัย

10. **ความเสถียรและการเกิดปฏิกิริยา (stability and reactivity)** แสดงข้อมูลที่ครอบคลุมถึง สภาวะที่ควรหลีกเลี่ยง เช่น รายการของสภาวะต่าง ๆ ที่เป็นสาเหตุให้สารเคมีหรือเคมีภัณฑ์เกิดปฏิกิริยาที่อันตราย วัสดุที่ควรหลีกเลี่ยง และสารอันตรายที่เกิดจากการสลายตัวของสารเคมีหรือเคมีภัณฑ์
11. **ข้อมูลด้านพิษวิทยา (toxicological information)** คำอธิบายที่สั้นและชัดเจนถึงความเป็นอันตรายที่มีต่อสุขภาพจากการสัมผัสกับสารเคมีหรือเคมีภัณฑ์ที่ได้จากการค้นคว้าและบทสรุปของการทดลองทางวิทยาศาสตร์ จำแนกข้อมูลตามลักษณะและช่องทางการรับสัมผัสสารเข้าสู่ร่างกาย เช่น ทางการหายใจ ทางปาก ทางผิวหนัง และทางดวงตา เป็นต้น และข้อมูลผลจากพิษต่าง ๆ เช่น ก่อให้เกิดอาการแพ้ ก่อมะเร็ง เป็นต้น
12. **ข้อมูลด้านระบบนิเวศ (ecological information)** ระบุถึงการเปลี่ยนแปลงและการสลายตัวของสารเคมีในสิ่งแวดล้อมและความเป็นไปได้ของผลกระทบ และผลลัพธ์ต่อสิ่งแวดล้อม ซึ่งเป็นผลที่ได้จากการทดสอบ เช่น ข้อมูลความเป็นพิษที่มีต่อสิ่งมีชีวิตขนาดเล็กในน้ำ (ecotoxicity), ระดับปริมาณที่ถูกปลดปล่อยสู่สิ่งแวดล้อม (mobility) ระดับ/ความสามารถในการคงอยู่และสลายตัวของสารเคมีหรือส่วนประกอบเมื่ออยู่ในสิ่งแวดล้อม (persistence and degradability) และ ระดับหรือปริมาณการสะสมในสิ่งมีชีวิตและสิ่งแวดล้อม (bioaccumulative potential)
13. **ข้อพิจารณาในการกำจัด (disposal considerations)** ระบุวิธีการกำจัดสารเคมีหรือเคมีภัณฑ์ และบรรจุภัณฑ์ที่เหมาะสม และถ้าการกำจัดสารเคมีหรือเคมีภัณฑ์มีความเป็นอันตรายต้องให้ข้อมูลเกี่ยวกับส่วนที่เหลือจากการกำจัด และข้อมูลในการจัดการกากอย่างปลอดภัย
14. **ข้อมูลสำหรับการขนส่ง (transport information)** แสดงข้อมูลเกี่ยวกับการขนส่งที่ผู้ใช้งานจำเป็นต้องรู้ หรือใช้ติดต่อสื่อสารกับบริษัทขนส่ง
15. **ข้อมูลเกี่ยวกับกฎข้อบังคับ (regulatory information)** แสดงข้อมูลกฎหมายหรือข้อกำหนดต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับความปลอดภัย สุขภาพ และสิ่งแวดล้อมของสารเคมี
16. **ข้อมูลอื่นๆ (other information)** แสดงข้อมูลต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการจัดเตรียม SDS ที่ผู้จัดทำหน่วยประเมินแล้วเห็นว่าเป็นข้อมูลที่มีความสำคัญ และไม่ได้แสดงอยู่ในหัวข้อ 1-15 เช่น ข้อมูลอ้างอิง แหล่งข้อมูลที่รวบรวม ข้อมูลการปรับปรุงแก้ไข คำย่อ เป็นต้น

ภาคผนวก 3

ระบบการจัดการของเสีย

ประกอบด้วยหัวข้อดังนี้

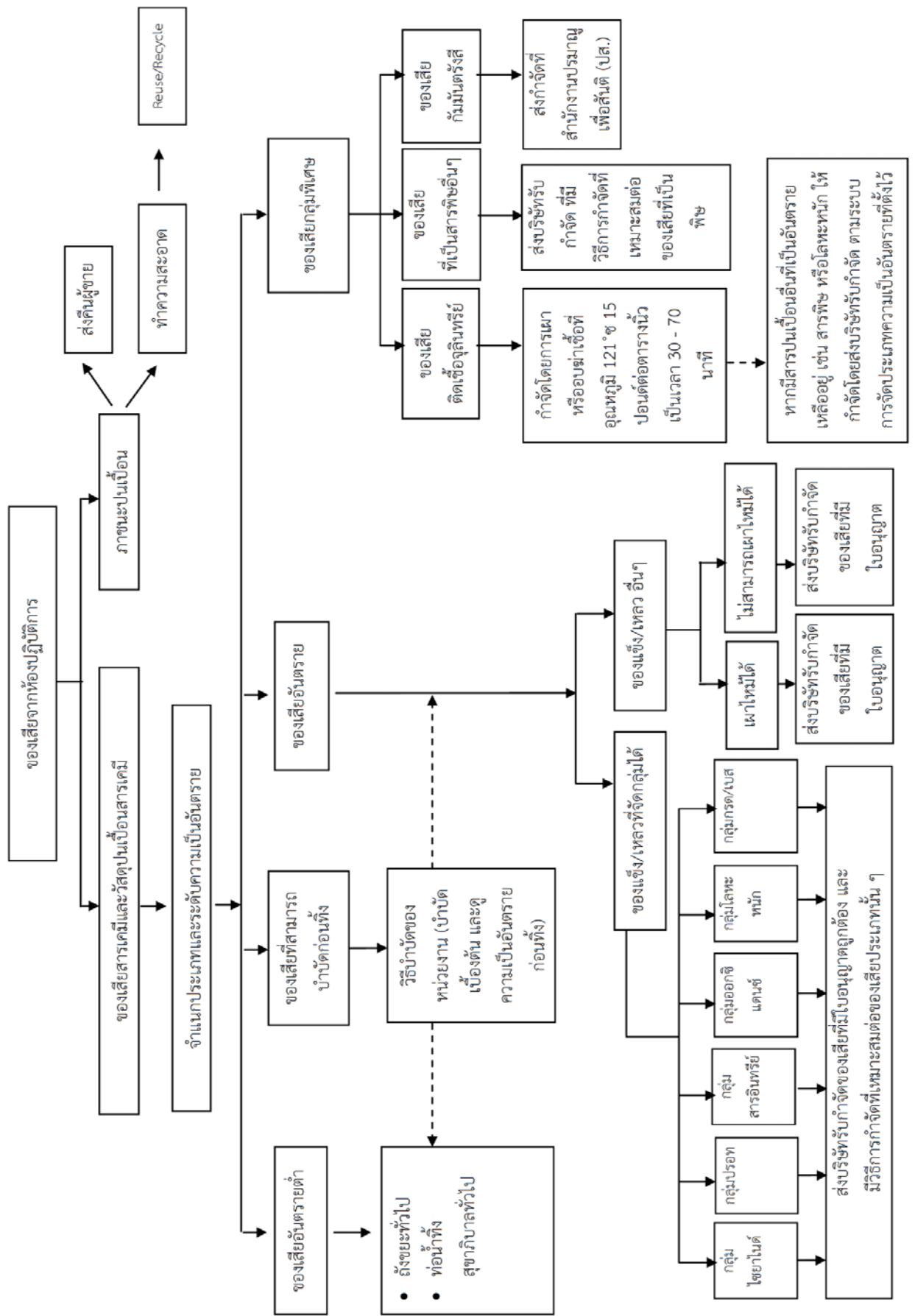
- 1) หลักการการจำแนกประเภทของเสีย
- 2) ตัวอย่างระบบการจำแนกประเภทของเสีย
- 3) ตัวอย่างฉลากบนภาชนะบรรจุของเสีย
- 4) ตัวอย่างประเภทของเสียและการจัดการในห้องปฏิบัติการ
- 5) แหล่งข้อมูลเพิ่มเติมสำหรับรายละเอียดการจำแนกของเสีย ภาชนะบรรจุของเสีย และการบำบัดเบื้องต้น
- 6) ความรู้เกี่ยวกับบริษัทรับกำจัดของเสียในประเทศไทย

3.1 หลักการการจำแนกประเภทของเสีย (แผนผังที่ 3.1-3.2) จะช่วยให้เห็นภาพรวมของการจัดการของเสียแบบครบวงจร ตั้งแต่การบำบัดเบื้องต้นจนถึงการส่งของเสียไปกำจัดโดยบริษัทผู้รับกำจัดของเสียที่ขึ้นทะเบียนกับกรมโรงงานอุตสาหกรรม

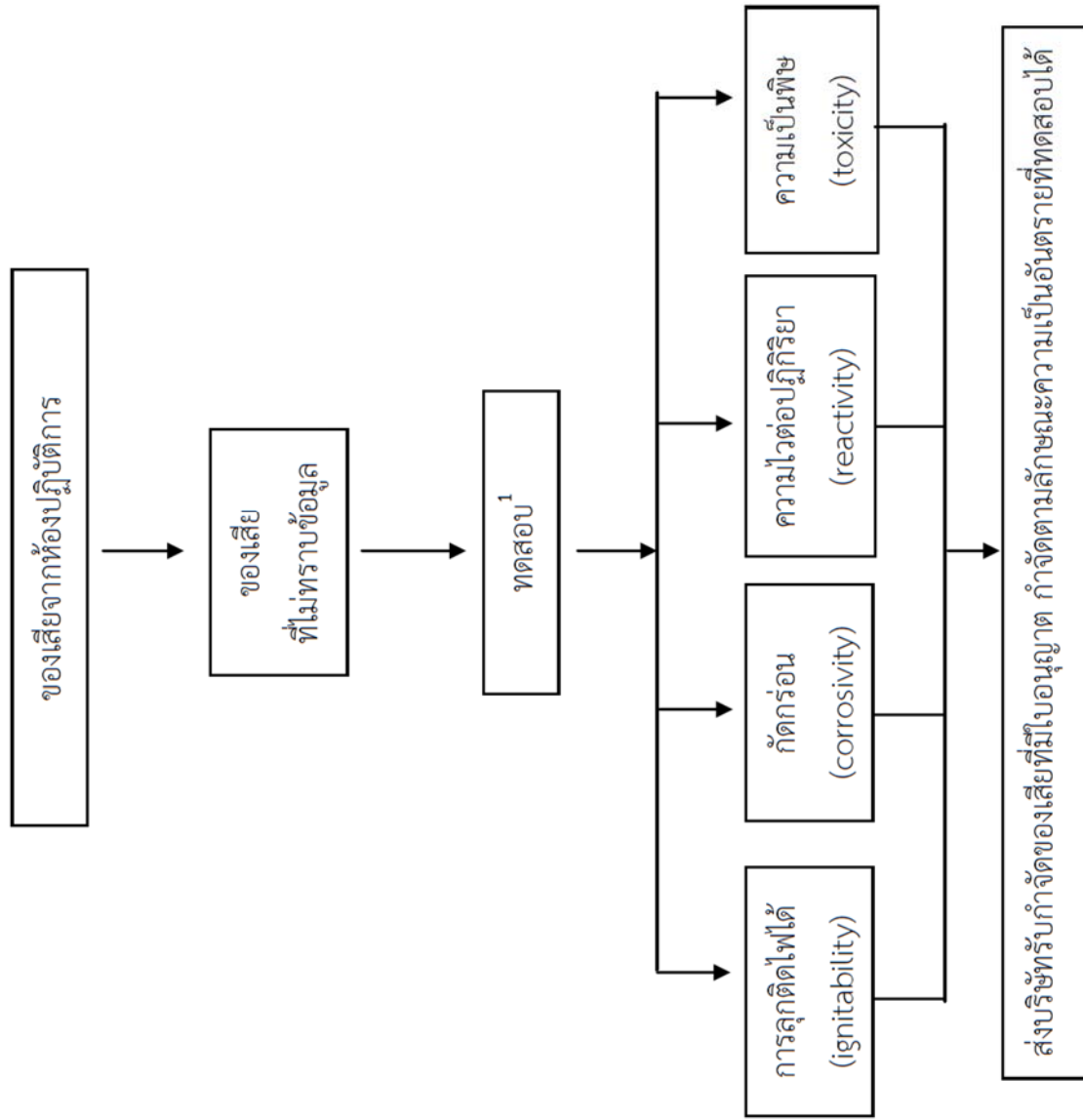
ของเสียจากห้องปฏิบัติการอาจจำแนกประเภทได้หลายแบบขึ้นอยู่กับชนิด และลักษณะอันตรายของสารตั้งต้น แต่ละห้องปฏิบัติการอาจใช้ระบบการจำแนกของเสียที่แตกต่างกัน เช่น ตัวอย่างเกณฑ์ที่ใช้ในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (หัวข้อ 3.2 ตัวอย่างที่ 3.1) และมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี (หัวข้อ 3.2 ตัวอย่างที่ 3.2) ไม่ว่าจะใช้ระบบแบบใดก็ตาม ของเสียที่รอการกำจัดควรมีการติดฉลากให้ชัดเจน (ตัวอย่างฉลากของเสีย หัวข้อ 3.3) ทั้งนี้ได้ยกตัวอย่างประเภทของเสียและการจัดการเบื้องต้นบางส่วนไว้ในตารางที่ 3.1 (หัวข้อ 3.4) และหากผู้สนใจรายละเอียดของความรู้เพิ่มเติมสำหรับการจำแนกของเสีย ภาชนะบรรจุ และการบำบัดเบื้องต้น สามารถดูได้จากแหล่งข้อมูลในหัวข้อ 3.5

นอกจากนี้ปัญหาที่ห้องปฏิบัติการพบบ่อยคือ ไม่ทราบข้อมูลเกี่ยวกับบริษัทรับกำจัดของเสีย ทำให้การจัดการทำได้ไม่ครบวงจร ดังนั้นความรู้เกี่ยวกับบริษัทรับกำจัดของเสียที่แสดงในข้อ 3.6 อาจเป็นประโยชน์ได้

၈၃-၂

แผนผังที่ 3.2 หลักการการจำแนกประเภทของเสียที่ไม่ทราบข้อมูล

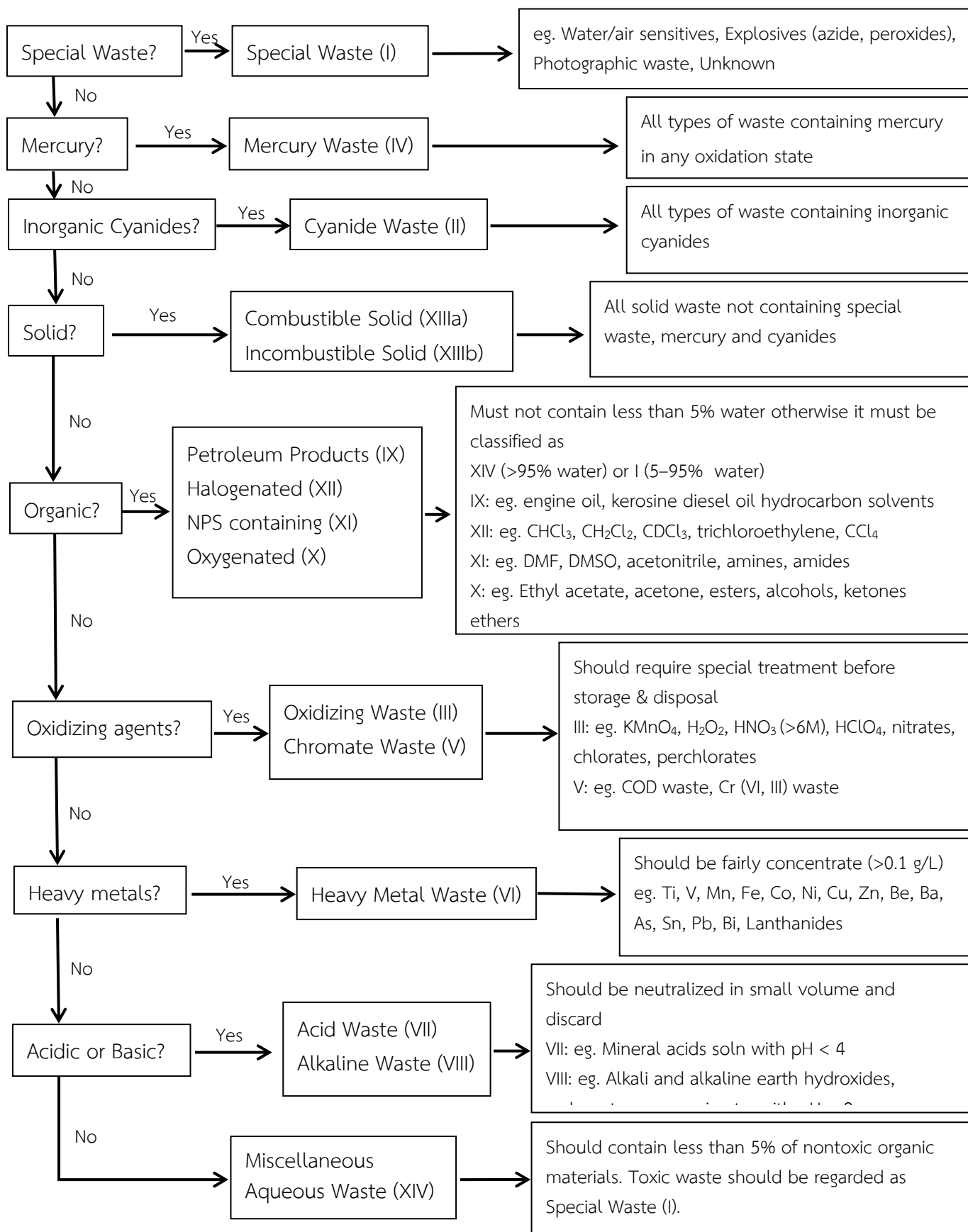
¹การทดสอบลักษณะความเป็นอันตรายของเสีย ตามวิธีของ US EPA
(ที่มา <http://www.epa.gov/epawaste/hazard/wastetypes/wasteid/index.htm> สืบค้นเมื่อวันที่ 12 มีนาคม 2555)

3.2 ตัวอย่างระบบการจำแนกประเภทของเสีย

ตัวอย่างที่ 3.1: ระบบการจำแนกของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (WasteTrack)

WasteTrack จำแนกของเสียอันตรายเป็น 14 ประเภท ดังนี้

- **ประเภทที่ 1 ของเสียพิเศษ (I : Special Waste)** หมายถึง ของเสียที่มีปฏิกิริยาต่อน้ำหรืออากาศ ของเสียที่อาจมีการระเบิด (เช่น azide, peroxides) สารอินทรีย์ ของเสียที่ไม่ทราบที่มา ของเสียที่เป็นชีวพิษ และของเสียที่เป็นสารก่อมะเร็ง เช่น เอทิลเมทิลโบรไมด์
- **ประเภทที่ 2 ของเสียที่มีไซยาไนด์ (II : Cyanide Waste)** หมายถึง ของเสียที่มีไซยาไนด์ เป็นส่วนประกอบ เช่น โซเดียมไซยาไนด์ หรือเป็นของเสียที่มีสารประกอบเชิงซ้อนไซยาไนด์ หรือมีไซยาไนด์คอมเพล็กซ์ เป็นองค์ประกอบ เช่น Ni(CN)_4^{2-} เป็นต้น
- **ประเภทที่ 3 ของเสียที่มีสารออกซิแดนท์ (III : Oxidizing Waste)** หมายถึง ของเสียที่มีคุณสมบัติในการให้อิเล็กตรอน ซึ่งอาจเกิดปฏิกิริยารุนแรงกับสารอื่นทำให้เกิดระเบิดได้ เช่น โพแทสเซียมเปอร์แมงกาเนต, โซเดียมคลอเรต, โซเดียมเปอร์ไอโอเดต และโซเดียมเปอร์ซัลเฟต
- **ประเภทที่ 4 ของเสียที่มีปรอท (IV : Mercury Waste)** หมายถึง ของเสียชนิดที่มีปรอทเป็นองค์ประกอบ เช่น เมอร์คิวไรด์ (II) คลอไรด์, อัลคิลเมอร์คิวไรด์ เป็นต้น
- **ประเภทที่ 5 ของเสียที่มีสารโครเมต (V : Chromate Waste)** หมายถึง ของเสียที่มีโครเมียม (VI) เป็นองค์ประกอบ เช่น สารประกอบ Cr^{6+} , กรดโครมิก, ของเสียที่ได้จากการวิเคราะห์ Chemical Oxygen Demand (COD) เป็นต้น
- **ประเภทที่ 6 ของเสียที่มีโลหะหนัก (VI : Heavy Metal Waste)** หมายถึง ของเสียที่มีไอออนของโลหะหนักอื่นที่ไม่ใช่ปรอทเป็นส่วนผสม เช่น แบเรียม แคดเมียม ตะกั่ว ทองแดง เหล็ก แมงกานีส สังกะสี โคบอลต์ นิกเกิล เงิน ดีบุก แอนติโมนี ทังสเตน วานเดียม เป็นต้น
- **ประเภทที่ 7 ของเสียที่เป็นกรด (VII : Acid Waste)** หมายถึง ของเสียที่มีค่าของ pH ต่ำกว่า 7 และมีกรดแปรนอยู่ในสารมากกว่า 5% เช่น กรดซัลฟูริก, กรดไนตริก, กรดไฮโดรคลอริก เป็นต้น
- **ประเภทที่ 8 ของเสียอัลคาไลน์ (VIII : Alkaline Waste)** หมายถึง ของเสียที่มีค่า pH สูงกว่า 8 และมีด่างปนอยู่ในสารละลายมากกว่า 5% เช่น คาร์บอเนต, ไฮดรอกไซด์, แอมโมเนีย เป็นต้น
- **ประเภทที่ 9 ผลิตภัณฑ์ปิโตรเลียม (IX : Petroleum Products)** หมายถึง ของเสียประเภทน้ำมันปิโตรเลียม และผลิตภัณฑ์ที่ได้จากน้ำมัน เช่น น้ำมันเบนซิน, น้ำมันดีเซล, น้ำมันก๊าด, น้ำมันเครื่อง, น้ำมันหล่อลื่น
- **ประเภทที่ 10 Oxygenated (X : Oxygenated)** หมายถึง ของเสียที่ประกอบด้วยสารเคมีที่มีออกซิเจนอยู่ในโครงสร้าง เช่น เอทิลอะซิเตต อะซิโตน, เอสเทอร์, อัลกอฮอล์, คีโตน, อีเทอร์ เป็นต้น
- **ประเภทที่ 11 NPS Containing (XI : NPS Containing)** หมายถึง ของเสียที่ประกอบด้วยสารอินทรีย์ที่มีส่วนประกอบของ ไนโตรเจน, ฟอสฟอรัส, ซัลเฟอร์ เช่น สารเคมีที่มีส่วนประกอบของ Dimethyl formamide (DMF), Dimethyl sulfoxide (DMSO), อะซิโตนไนไตรล์, เอมีน, เอไมน์
- **ประเภทที่ 12 Halogenated (XII : Halogenated)** หมายถึง ของเสียที่มีสารประกอบอินทรีย์ของฮาโลเจน เช่น คาร์บอนเตตราคลอไรด์ (CCl_4), คลอโรเอทิลีน
- **ประเภทที่ 13**
 - (a) : ของแข็งที่เผาไหม้ได้ (XIII (a) : Combustible Solid)
 - (b) : ของแข็งที่ไม่สามารถเผาไหม้ได้ (XIII (b) : Incombustible Solid)
- **ประเภทที่ 14 ของเสียที่มีน้ำเป็นตัวทำละลายอื่น ๆ (XIV : Miscellaneous Aqueous Waste)** หมายถึง ของเสียที่มีสารประกอบน้อยกว่า 5% ที่เป็นสารอินทรีย์ที่ไม่มีพิษ หากเป็นสารมีพิษให้พิจารณาเสมือนว่าเป็นของเสียพิเศษ (I : Special Waste)

รูปที่ 3.1 แผนผังการจำแนกประเภทของเสียอันตรายในระบบ WasteTrack

ที่มา ระบบการจัดการของเสียอันตราย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เข้าถึงได้จาก http://chemsafe.chula.ac.th/waste/index.php?option=com_content&task=view&id=42&Itemid=27 สืบค้นเมื่อวันที่ 12 มีนาคม 2555

ตัวอย่างที่ 3.2 : ระบบการจำแนกของศูนย์การจัดการด้านพลังงาน สิ่งแวดล้อม ความปลอดภัย และอาชีวอนามัย (EESH) มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี

ของเสียอันตรายชนิดของเหลว 18 ประเภท ดังนี้

1. **ของเสียที่เป็นกรด** หมายถึง ของเสียที่มีค่า pH ต่ำกว่า 7 และมีกรดแร่ปนอยู่ในสารละลายมากกว่า 5% เช่น กรดซัลฟูริก กรดไนตริก กรดไฮโดรคลอริก ของเสียจากการทดลอง Dissolved Oxygen (DO)
2. **ของเสียที่เป็นเบส** หมายถึง ของเสียที่มีค่า pH สูงกว่า 7 และมีเบสปนอยู่ในสารละลายมากกว่า 5% เช่น แอมโมเนียมไฮดรอกไซด์ โซเดียมคาร์บอเนต โซเดียมไฮดรอกไซด์
3. **ของเสียที่เป็นเกลือ** หมายถึง ของเสียที่มีคุณสมบัติเป็นเกลือ หรือของเสียที่เป็นผลผลิตจากการทำปฏิกิริยาของกรดกับเบส เช่น โซเดียมคลอไรด์ แอมโมเนียมไนเตรต
4. **ของเสียที่ประกอบด้วยฟอสฟอรัส หรือฟลูออไรด์** หมายถึง ของเสียที่เป็นของเหลวที่ประกอบด้วยฟอสฟอรัส/ฟลูออไรด์ เช่น กรดไฮโดรฟลูออริก สารประกอบฟลูออไรด์ ซิลิคอนฟลูออไรด์ กรดฟอสฟอริก
5. **ของเสียที่ประกอบด้วย โซยาไนต์อินทรีย์/อินทรีย์** หมายถึง ของเสียที่มีโซเดียมโซยาไนต์และของเสียที่มีสารประกอบเชิงซ้อนโซยาไนต์ หรือโซยาไนต์คอมเพล็กซ์เป็นส่วนประกอบ เช่น โซเดียมโซยาไนต์ (NaCN), $[\text{Ni}(\text{CN})_4]^{2-}$, $[\text{Cu}(\text{CN})_4]^{2-}$
6. **ของเสียที่ประกอบด้วยโครเมียม** หมายถึง ของเสียที่มีโครเมียมเป็นองค์ประกอบ เช่น สารประกอบ Cr^{6+} , Cr^{3+} , กรดโครมิก
7. **ของเสียที่เป็นสารปรอทอินทรีย์/ปรอทอินทรีย์** หมายถึง ของเสียชนิดที่มีปรอทอินทรีย์และปรอทอินทรีย์เป็นองค์ประกอบ เช่น เมอคิวรี (II) คลอไรด์, อัลคิลเมอร์คิวรี
8. **ของเสียที่เป็นสารอาร์เซนิก** หมายถึง ของเสียชนิดที่มีอาร์เซนิกเป็นองค์ประกอบ เช่น อาร์เซนิกออกไซด์ อาร์เซนิกคลอไรด์
9. **ของเสียที่เป็นไอออนของโลหะหนักอื่นๆ** หมายถึง ของเสียที่มีไอออนของโลหะหนักอื่นซึ่งไม่ใช่โครเมียม อาร์เซนิก โซยาไนต์ และปรอทเป็นส่วนผสม เช่น แบเรียม แคดเมียม ตะกั่ว ทองแดง
10. **ของเสียประเภทออกซิไดซิงเอเจนต์** หมายถึง ของเสียที่มีคุณสมบัติในการให้อิเล็กตรอนซึ่งอาจเกิดปฏิกิริยารุนแรงกับสารอื่นทำให้เกิดการระเบิดได้ เช่น ไฮโดรเจนเปอร์ออกไซด์ เปอร์แมงกานेट ไฮโปคลอไรต์
11. **ของเสียประเภทรีดิวซิงเอเจนต์** หมายถึง ของเสียที่มีคุณสมบัติในการรับอิเล็กตรอน ซึ่งอาจเกิดปฏิกิริยารุนแรงกับสารอื่นทำให้เกิดการระเบิดได้ เช่น กรดซัลฟูริก ไฮดรอกซีไฮดรอกซิลเอมีน
12. **ของเสียที่สามารถเผาไหม้ได้** หมายถึง ของเสียที่เป็นของเหลวอินทรีย์ที่สามารถเผาไหม้ได้ เช่น ตัวทำละลายอินทรีย์ อัลกอฮอล์เอสเทอร์ อัลดีไฮด์ คีโตน กรดอินทรีย์ และสารอินทรีย์พวกไนโตรเจนหรือกำมะถัน เช่น เอมีน เอไมด์ ไพริมิดีน คิวโนลีน รวมทั้งน้ำยาจากการล้างรูป (developer)
13. **ของเสียที่เป็นน้ำมัน** หมายถึง ของเสียที่เป็นของเหลวอินทรีย์ประเภทไขมันที่ได้จากพืช และสัตว์ (เช่น กรดไขมัน น้ำมันพืชและสัตว์ น้ำมันปิโตรเลียม) และผลิตภัณฑ์ที่ได้จากน้ำมัน (เช่น น้ำมันเบนซิน น้ำมันก๊าด น้ำมันเครื่อง น้ำมันหล่อลื่น)
14. **ของเสียที่เป็นสารฮาโลเจน** หมายถึง ของเสียที่เป็นสารประกอบอินทรีย์ของฮาโลเจน เช่น คาร์บอนเตตระคลอไรด์ (CCl_4) คลอโรเบนซีน ($\text{C}_6\text{H}_5\text{Cl}$) คลอโรเอทิลีน โบรมีนผสมตัวทำละลายอินทรีย์
15. **ของเสียที่เป็นของเหลวอินทรีย์ที่ประกอบด้วยน้ำ** หมายถึง ของเสียที่เป็นของเหลวอินทรีย์ที่มีน้ำผสมอยู่มากกว่า 5% เช่น น้ำมันผสมน้ำ สารที่เผาไหม้ได้ผสมน้ำ เช่น อัลกอฮอล์ผสมน้ำ ฟีนอลผสมน้ำ กรดอินทรีย์ผสมน้ำ เอมีน หรืออัลดีไฮด์ผสมน้ำ
16. **ของเสียที่เป็นสารไวไฟ** หมายถึง ของเสียที่สามารถถูกติดไฟได้ง่าย ซึ่งต้องแยกให้ห่างจากแหล่งกำเนิดไฟ ความร้อน ปฏิกิริยาเคมี เปลวไฟ เครื่องไฟฟ้า ปลั๊กไฟ เช่น อะซิโตน เบนซิน คาร์บอนไดซัลไฟด์ โซโคเลเฮกเซน ไดเอทิลอีเทอร์ เอทานอล เมทานอล เมธิลอะซีเตต โทลูอิน ไซลีน บิโตรเลียมสปิริต
17. **ของเสียที่มีสารที่ทำให้สภาพคงตัว** หมายถึง ของเสียที่เป็นพวกน้ำยาล้างรูป ซึ่งประกอบไปด้วยสารเคมีอันตรายและสารอินทรีย์ เช่น ของเสียจากห้องมืด (Dark room) สำหรับล้างรูป ซึ่งประกอบด้วยโลหะเงินและของเหลวอินทรีย์
18. **ของเสียที่เป็นสารระเบิดได้** หมายถึง ของเสียหรือสารประกอบที่เมื่อได้รับความร้อน การเสียดสี แรงกระแทก ผสมกับน้ำ หรือความดันสูงๆ สามารถระเบิดได้ เช่น พวกรีนไนเตรต ไนโตรเออร์คัลเรต พิคเรต (picrate) เอไซด์ ไดเอไซด์ เปอร์ออกไซด์ อะซีไต์ไลต์ อะซีติคลอไรด์

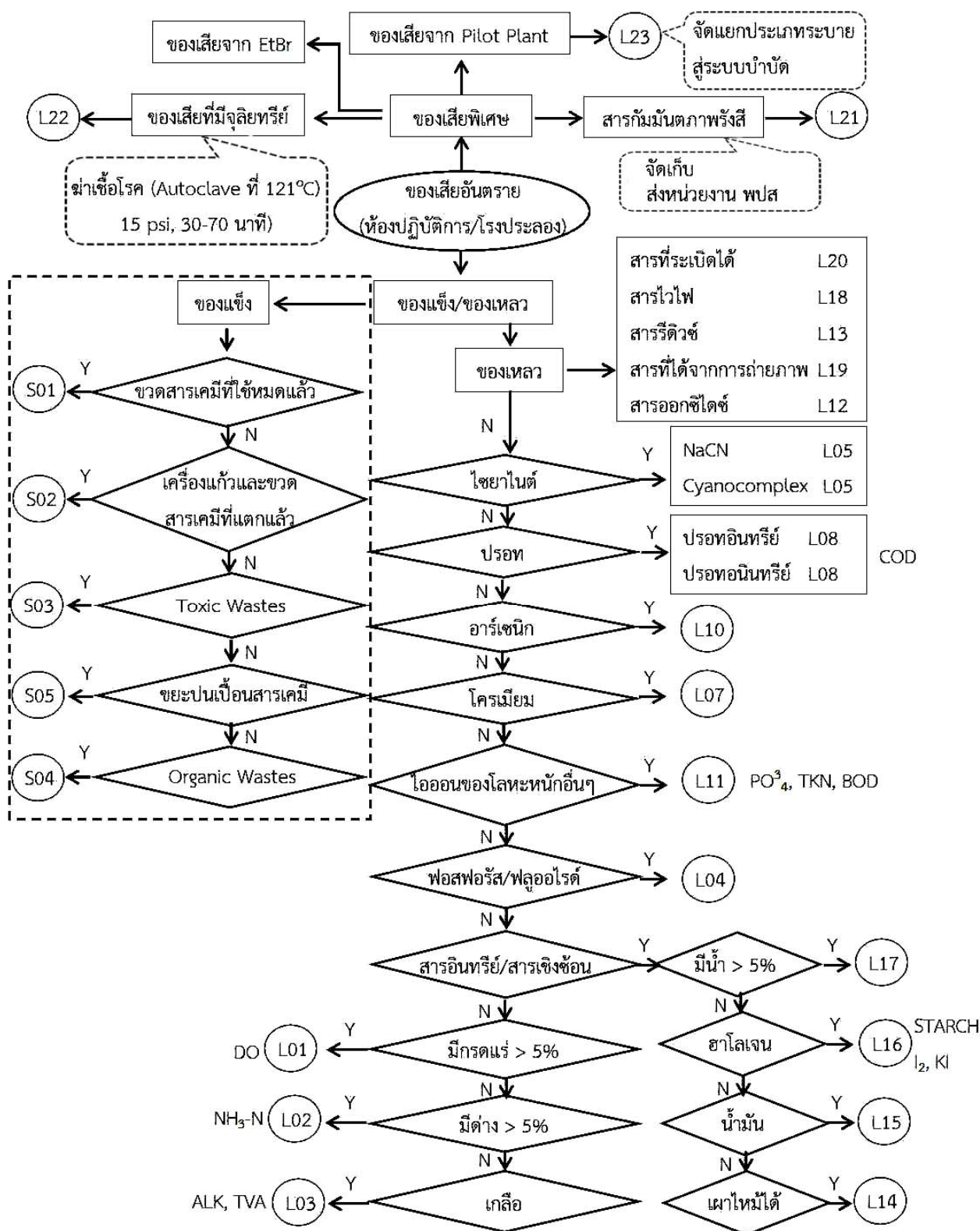
ของเสียอันตรายชนิดของแข็ง 5 ประเภท

1. **ขวดแก้ว ขวดสารเคมีที่ใช้หมดแล้ว** หมายถึง ขวดแก้วเปล่าที่เคยบรรจุสารเคมีทั้งชนิดของเหลวและของแข็ง ขวดพลาสติกเปล่าที่เคยบรรจุสารเคมีทั้งชนิดของเหลวและของแข็ง
2. **เครื่องแก้ว หรือ ขวดสารเคมีแตก** หมายถึง เครื่องแก้ว ขวดแก้วที่แตก หักชำรุด หลอดทดลองที่แตกหัก ชำรุด
3. **Toxic Waste** หมายถึง สารพิษ สารเคมีอันตราย สารก่อมะเร็ง เช่น สารเคมีหมดอายุ สารเคมีที่เสื่อมคุณภาพ สารเคมีที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ
4. **Organic Waste** หมายถึง ของเสียชนิดของแข็งที่มีจุลินทรีย์ปนเปื้อน หรือมีเชื้อก่อโรคปนเปื้อน เช่น อาหารเลี้ยงเชื้อแบบแข็ง
5. **ขยะปนเปื้อนสารเคมี** หมายถึง ขยะที่มีการปนเปื้อนสารเคมี หรือบรรจุภัณฑ์ที่ปนเปื้อนสารเคมี เช่น ทิชชู ถุงมือ เศษผ้า หน้ากาก หรือบรรจุภัณฑ์ที่ปนเปื้อนสารเคมี

ของเสียอันตรายพิเศษ 4 ประเภท

1. **ของเสียที่เป็นสารกัมมันตรังสี** หมายถึง ของเสียที่ประกอบด้วยสารกัมมันตรังสี ซึ่งเป็นสารที่ไม่เสถียร สามารถแผ่รังสี ทำให้เกิดอันตรายต่อทั้งสิ่งมีชีวิต และสิ่งแวดล้อม เช่น S^{35} , P^{32} , I^{125}
2. **ของเสียที่มีจุลินทรีย์** หมายถึง ของเสียที่มีสารประกอบของสารจุลินทรีย์ที่อาจมีอันตรายหรือผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมและระบบนิเวศ เช่น ของเสียที่ได้จากการเลี้ยงเชื้อ แยกเชื้อ บ่มเพาะจุลินทรีย์ รา เชื้อในถังหมัก
3. **ของเสียจาก pilot plant** หมายถึง ของเสียที่เกิดจากกิจกรรมใน pilot plant ซึ่งเป็นเชื้อจุลินทรีย์หรือสารเคมี ซึ่งหากมีการระบายของเสียลงสู่ระบบบำบัดน้ำเสียจำนวนมากจะทำให้ระบบบำบัดเสียหายได้ เช่น ของเสียที่ได้จากกิจกรรมการวิจัยหรือบริการ โดยใช้ถังหมักขนาดใหญ่หรือจากกิจกรรมของเครื่องมือในระดับต้นแบบ
4. **ของเสีย Ethidium bromide (EtBr)** หมายถึง ของเสียอันตรายทั้งชนิดของเหลวและของแข็งที่มีการปนเปื้อน หรือมีส่วนประกอบของ EtBr เช่น EtBr buffer solution, EtBr Gel ทิชชูหรือบรรจุภัณฑ์ที่ปนเปื้อน EtBr

Flow Chart การจัดแยกประเภทของเสียตามระบบมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี

รูปที่ 3.2 แผนผังการจำแนกประเภทของเสียอันตรายในระบบของ มจร.

ที่มา คู่มือการจัดการของเสียอันตรายภายใน มจร., ศูนย์การจัดการด้านพลังงาน สิ่งแวดล้อม ความปลอดภัยและอาชีวอนามัย มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี, สิงหาคม 2552

3.3 ตัวอย่างฉลากบนภาชนะบรรจุของเสีย

ฉลากของเสีย	
เครื่องหมายแสดงประเภท ความเป็นอันตรายของ ของเสีย ผู้รับผิดชอบ/เบอร์โทร รหัสฉลาก/รหัสภาชนะ	ประเภทของเสีย ชื่อห้องปฏิบัติการ/ชื่อเจ้าของ..... สถานที่..... เบอร์โทรติดต่อ..... ส่วนประกอบของของเสีย ปริมาณของเสีย..... วันที่เริ่มบรรจุของเสีย..... วันที่หยุดการบรรจุของเสีย.....

3.4 ตัวอย่างประเภทของเสียและการจัดการในห้องปฏิบัติการ

ตารางที่ 3.1 ตัวอย่างประเภทของเสียและการจัดการในห้องปฏิบัติการ

ประเภทของของเสีย	คำอธิบาย	ตัวอย่างของเสีย	ภาชนะเก็บที่เหมาะสม	วิธีการบำบัดเบื้องต้น	วิธีการกำจัด
ของเสียที่เป็นกรด	ของเสียที่มีค่าของ pH ต่ำกว่า 7 และมีกรดแอมโมเนียมในสารมากกว่า 5%	กรดซัลฟูริก, กรดไนตริก, กรดไฮโดรคลอริก	ใช้ภาชนะเดิมที่บรรจุสารนั้น หรือ ภาชนะทำจากพลาสติก PP หรือ PE ที่มีฝาปิดมิดชิด	สะเทินกรดให้เป็นกลางด้วยด่าง และทิ้งลงท่อสุขาภิบาล	หากเกิดตะกอน ให้กรองตะกอน และส่งกำจัดใน กลุ่มของแข็ง
ของเสียที่เป็นด่าง	ของเสียที่มีค่าของ pH สูงกว่า 7 และมีด่างแอมโมเนียมในสารมากกว่า 5%	คาร์บอนเนต, ไฮดรอกไซด์, แอมโมเนีย	ใช้ภาชนะเดิมที่บรรจุสารนั้น หรือ ภาชนะทำจากพลาสติก PP หรือ PE ที่มีฝาปิดมิดชิด	สะเทินด่างให้เป็นกลางด้วยกรด และทิ้งลงท่อสุขาภิบาล	หากเกิดตะกอน ให้กรองตะกอน และส่งกำจัดใน กลุ่มของแข็ง

ตารางที่ 3.1 ตัวอย่างประเภทของเสียและการจัดการในห้องปฏิบัติการ (ต่อ)

ประเภทของของเสีย	คำอธิบาย	ตัวอย่างของเสีย	ภาชนะเก็บที่เหมาะสม	วิธีการบำบัดเบื้องต้น	วิธีการกำจัด
ของเสียกลุ่มไฮยาไนด์	ของเสียที่มีไฮยาไนด์เป็นส่วนประกอบ	โซเดียมไฮยาไนด์ หรือเป็นของเสียที่มีสารประกอบเชิงซ้อนไฮยาไนด์ หรือมีไฮยาไนด์คอมเพล็กซ์ เป็นองค์ประกอบ เช่น $Ni(CN)_4$	ใช้ภาชนะเดิมที่บรรจุสารนั้น หรือภาชนะทำจากพลาสติก PP หรือ PE ที่มีฝาปิดมิดชิด <u>ห้ามผสมกับกรดทุกชนิด</u>	ทำลายพิษโดยการออกซิไดซ์เป็นไฮยาเนตด้วยสารฟอกสี (bleach) หรือสารละลายไฮโปคลอไรต์ ($NaOCl$) ที่ความเข้มข้น 5%	ส่งบริษัทรับกำจัดที่มีวิธีการกำจัดที่เหมาะสม
ของเสียกลุ่มสารออกซิแดนท์	ของเสียที่มีสารออกซิแดนท์เป็นองค์ประกอบ ซึ่งอาจเกิดปฏิกิริยารุนแรงกับสารอื่นทำให้เกิดระเบิดได้	โปแตสเซียมเปอร์แมงกาเนต, โซเดียมคลอเรต, โซเดียมเปอร์ไอโอเดต, และโซเดียมเปอร์ซัลเฟต	ใช้ภาชนะเดิมที่บรรจุสารนั้น หรือภาชนะทำจากพลาสติก PP หรือ PE ที่มีฝาปิดมิดชิด	บำบัดด้วยการรีดักชันและการสะเทิน 1) เติมสารละลาย 10% โซเดียมซัลไฟต์ หรือเมตาไบซัลไฟต์ที่เตรียมขึ้นมาใหม่ 2) ปรับค่า pH ให้เป็นกลาง	ภายหลังจากการบำบัดเบื้องต้น หากไม่มีสารพิษชนิดอื่นปนเปื้อน ให้ส่งบริษัทรับกำจัด ที่มีวิธีการกำจัดที่เหมาะสม

3.5 แหล่งข้อมูลเพิ่มเติมสำหรับรายละเอียด การจำแนกของเสีย ภาชนะบรรจุของเสีย และ การบำบัดเบื้องต้น

- คู่มือการจัดการของเสียอันตรายภายใน มจร., ศูนย์การจัดการด้านพลังงาน สิ่งแวดล้อม ความปลอดภัยและอาชีวอนามัย, มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี, สิงหาคม 2552.
- คู่มือการแยกประเภทและการจัดการของเสียจากห้องปฏิบัติการ, คณะเภสัชศาสตร์, มหาวิทยาลัยนเรศวร, เมษายน 2553. [ออนไลน์] เข้าถึงได้จาก http://chemsafe.chula.ac.th/waste_NU/document.pdf สืบค้นเมื่อวันที่ 12 มีนาคม 2555.
- คู่มือการบำบัดและกำจัดของเสียอันตรายที่แหล่งกำเนิด, ศูนย์วิจัยสิ่งแวดล้อม, มหาวิทยาลัยนเรศวร, มีนาคม 2550.
- ระบบการจัดการของเสียอันตราย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, [ออนไลน์] เข้าถึงได้จาก http://chemsafe.chula.ac.th/waste/index.php?option=com_content&task=view&id=42&Itemid=27 สืบค้นเมื่อวันที่ 12 มีนาคม 2555.
- Chemical Waste Disposal, Princeton University. [ออนไลน์] เข้าถึงได้จาก <http://web.princeton.edu/sites/ehs/chemwaste/index.htm> pdf สืบค้นเมื่อวันที่ 12 มีนาคม 2555.
- Waste Identification Guide, Environmental Health & Safety, Washington State University. [ออนไลน์] เข้าถึงได้จาก <http://ehs.wsu.edu/es/WasteIdentification.html> สืบค้นเมื่อวันที่ 12 มีนาคม 2555.

3.6 ความรู้เกี่ยวกับบริษัทรับกำจัดของเสียในประเทศไทย

การส่งของเสียจากห้องปฏิบัติการไปกำจัดต้องพิจารณาลักษณะและความสามารถในการจัดการของเสียของบริษัท ให้เหมาะสมกับประเภทของเสียที่ส่งกำจัดด้วย ตามกฎกระทรวง ที่ออกตามความในพระราชบัญญัติโรงงาน พ.ศ. 2535 จำแนกประเภทโรงงานอุตสาหกรรมที่ประกอบกิจการจัดการกากอุตสาหกรรมไว้ 3 ประเภท ตามลักษณะกิจการ ดังแสดงในตารางที่ 3.2 โดยโรงงานอุตสาหกรรมที่ประกอบกิจการจัดการกากอุตสาหกรรมต้องขึ้นทะเบียนและได้รับอนุญาตจากกรมโรงงานอุตสาหกรรมก่อนการประกอบกิจการ ผู้สนใจสามารถสืบค้นชื่อ ประเภท และลักษณะกิจการของโรงงานฯ ที่ขึ้นทะเบียนกับกรมโรงงานอุตสาหกรรมได้ที่เว็บไซต์กรมโรงงานอุตสาหกรรม เมนู “บริการข้อมูล” --- > “ข้อมูลโรงงาน” --- > “ค้นหาโรงงานอุตสาหกรรม” [<http://hawk.diw.go.th/content.php?mode=data1search>]

ตารางที่ 3.2 ประเภทและลักษณะกิจการของโรงงานอุตสาหกรรมที่ประกอบกิจการจัดการกากอุตสาหกรรม

ลำดับ ประเภท	ประเภทหรือชนิดโรงงาน	ลักษณะกิจการ
101	โรงงานปรับปรุงคุณภาพของเสียรวม (Central Waste Treatment)	■ <u>โรงงานบำบัดน้ำเสียรวม</u> : เป็นการลด/กำจัด/บำบัดมลพิษที่มีอยู่ในน้ำเสียและนำกากตะกอนไปกำจัดอย่างถูกวิธีต่อไป ■ <u>โรงงานเผาของเสียรวม</u> (เตาเผาเฉพาะ/เตาเผาร่วม) : เป็นการบำบัดของเสียโดยการใช้ความร้อนเพื่อทำลายมลพิษ และลดความเป็นอันตรายของสารบางอย่าง โดยมีระบบบำบัดมลพิษอากาศและจัดการเถ้าที่เกิดขึ้นอย่างถูกต้อง
105	โรงงานประกอบกิจการเกี่ยวกับการคัดแยกหรือฝังกลบสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้วที่มีลักษณะและคุณสมบัติตามที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวงฉบับที่ 2 (พ.ศ. 2535) ออกตามความในพระราชบัญญัติโรงงาน พ.ศ. 2535	■ <u>โรงงานคัดแยกของเสีย</u> : เป็นการคัดแยกของเสีย โดยของเสียที่สามารถใช้ประโยชน์ได้อีกจะถูกส่งไปยังโรงงานต่างๆ เพื่อนำกลับมาใช้ประโยชน์อีก และจัดการส่วนที่เหลือจากการคัดแยกอย่างถูกต้องต่อไป ■ <u>โรงงานฝังกลบของเสีย</u> : เป็นการนำของเสียไปฝังกลบในหลุมฝังกลบ ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ประเภท ได้แก่ - หลุมฝังกลบตามหลักสุขาภิบาล (Sanitary Landfill) - หลุมฝังกลบอย่างปลอดภัย (Secure Landfill)

ตารางที่ 3.2 ประเภทและลักษณะกิจการของโรงงานอุตสาหกรรมที่ประกอบกิจการจัดการกากอุตสาหกรรม (ต่อ)

ลำดับ ประเภท	ประเภทหรือชนิดโรงงาน	ลักษณะกิจการ
106	โรงงานประกอบกิจการเกี่ยวกับการนำ ผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมที่ไม่ใช้แล้วหรือ ของเสียจากโรงงานมาผลิตเป็นวัตถุดิบ หรือผลิตภัณฑ์ใหม่โดยผ่านกรรมวิธีการ ผลิตทางอุตสาหกรรม	เป็นการนำผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมที่ไม่ใช้แล้วหรือของเสียจาก โรงงานมาผลิตเป็นวัตถุดิบหรือผลิตภัณฑ์ใหม่โดยผ่านกรรมวิธี การผลิตทางอุตสาหกรรม เช่น 1) ทำสีน้ำมันหรือผลิตภัณฑ์อื่นๆ จากน้ำมันหล่อลื่น ใช้แล้ว (Waste Oil Refining) 2) สกัดแยกผลิตภัณฑ์ปิโตรเลียมจากกากหรือ ตะกอนน้ำมันดิบ (Waste Oil Separation) 3) สกัดแยกโลหะมีค่า (Precious Metals Recovery) 4) กลั่นตัวทำละลายใช้งานแล้วกลับมาใช้ใหม่ (Solvents Recovery) 5) ทำเชื้อเพลิงทดแทน (Fuel Substitution) 6) ทำเชื้อเพลิงผสม (Fuel Blending) 7) ซ่อมหรือล้างบรรจุภัณฑ์ 8) คืนสภาพกรดหรือด่าง (Acid/Base Regeneration) 9) คืนสภาพถ่านกัมมันต์ (Activated Carbon Regeneration) 10) ผลิตเคมีภัณฑ์ สารเคมี ซึ่งมีการนำเคมีภัณฑ์หรือ สารเคมีที่ใช้งานแล้ว หรือเสื่อมสภาพมาเป็น วัตถุดิบในการผลิต 11) ซ่อมแซม ปรับปรุง บดย่อยเครื่องใช้ไฟฟ้าและ อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ บดหรือล้างผลิตภัณฑ์แก้ว

ที่มา คู่มือหลักปฏิบัติที่ดีสำหรับการให้บริการบำบัด กากจัดกากอุตสาหกรรม, โครงการจัดระดับโรงงานจัดการกากอุตสาหกรรมประเภท 101 105 และ 106, กรมโรงงานอุตสาหกรรม, มกราคม 2554.

ตารางที่ 3.3 ตัวอย่างการเลือกประเภทโรงงานฯ ในการส่งกำจัด/บำบัดที่เหมาะสมกับลักษณะของเสีย

ลำดับประเภทโรงงาน	ประเภทหรือชนิดโรงงาน	ลักษณะกิจการ	ลักษณะของเสียที่ส่งกำจัด/บำบัด
101	โรงงานปรับปรุงคุณภาพของเสียรวม (Central Waste Treatment)	ปรับปรุงคุณภาพของเสียรวม (บำบัดหรือกำจัดวัสดุที่ไม่ใช่แล้ว เช่น น้ำมันหล่อลื่น และยางรถยนต์ เป็นต้น โดยกระบวนการใช้ความร้อนด้วยการเผาในเตาเผาซีเมนต์)	ของเหลวอินทรีย์ประเภทไขมันที่ได้จากพืช และสัตว์ และผลิตภัณฑ์ที่ได้จากน้ำมัน
105	โรงงานประกอบกิจการเกี่ยวกับการคัดแยกหรือฝังกลบสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช่แล้ว	ฝังกลบสิ่งปฏิกูลและวัสดุที่ไม่ใช่แล้วที่เป็นของเสียอันตรายและไม่อันตราย	สารปรอทอินทรีย์
106	โรงงานประกอบกิจการเกี่ยวกับการนำผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมที่ไม่ใช่แล้วหรือของเสียจากโรงงานมาผลิตเป็นวัตถุดิบหรือผลิตภัณฑ์ใหม่โดยผ่านกรรมวิธีการผลิตทางอุตสาหกรรม	กลั่นตัวทำละลายใช้งานแล้วกลับมาใช้ใหม่ (Solvents Recovery)	ของเหลวอินทรีย์ที่ประกอบด้วยน้ำ
		สกัดแยกโลหะมีค่า (Precious Metals Recovery)	ไอออนของโลหะหนัก เช่น เงิน ทองแดง

ภาคผนวก 4

ลักษณะทางกายภาพของห้องปฏิบัติการ อุปกรณ์และเครื่องมือ

4.1 งานสถาปัตยกรรม

4.1.1 การแยกส่วนระหว่างงานส่วนต่างๆ ของห้องปฏิบัติการอย่างเหมาะสม สามารถทำได้โดย

- 1) การแยกพื้นที่ใช้สอยทางกายภาพ โดยการใช้ผนัง ประตู ฉากกั้นห้อง หากเป็นห้องหรืออาคารที่ได้รับการออกแบบใหม่ หรือเป็นห้องที่ได้รับการปรับปรุงต่อเติม การแยกพื้นที่ใช้สอยควรเป็นข้อหนึ่งของการออกแบบ
- 2) การแยกพื้นที่ใช้สอยโดยการบริหารจัดการ อาทิ การจัดให้มีกิจกรรมต่างๆ กันในเวลาต่างๆ กันในพื้นที่เดียวกัน และการทำงานให้ไม่มีความทับซ้อนกัน หรือการจัดแยกพื้นที่เฉพาะสำหรับแต่ละคน
- 3) การปฏิบัติการทางด้านเภสัชกรรม หรือการผสมยา ซึ่งต้องมีการควบคุมดูแลสารปฏิบัติการตั้งต้น
- 4) การแยกส่วนห้องปฏิบัติการที่เกี่ยวกับสัตว์ทดลอง (ในกรณีที่มีการใช้งานเกี่ยวกับสัตว์ทดลอง เช่น ห้องปฏิบัติการทางชีวเคมี เป็นต้น)

ดูรายละเอียดเพิ่มเติมจากเรื่อง Buildings: general principles ใน GLP handbook หน้า 18–23

4.1.2 ส่วนบริเวณข้างเคียงที่มีกิจกรรมที่ก่อให้เกิดความเสี่ยงหรืออันตรายต่อห้องปฏิบัติการได้แก่ พื้นที่ต่างๆ ดังนี้

- 1) สนามกีฬา ลานออกกำลังกาย ที่มีลักษณะของกิจกรรมแบบเคลื่อนที่ไปมา (active)
- 2) ห้องปฏิบัติการที่มีความเสี่ยงสูงในการเกิดอุบัติเหตุหรืออัคคีภัย รวมถึงที่มีความเสี่ยงทางด้านชีวনিরภัยและการติดเชื้อที่ใช้ในการทดลอง เป็นต้น
- 3) อาคารที่มีความเสี่ยงสูงในการเกิดอุบัติเหตุหรืออัคคีภัย เช่น อาคารที่ใช้เก็บสารเคมี สถานที่ตั้งหม้อแปลงไฟฟ้า (transformer) สถานที่ตั้งเครื่องกำเนิดไฟฟ้า (generator) หรือ อาคารที่ตั้งของ เครื่องต้มน้ำ (boiler) ครีว (kitchen) หรือ โรงอาหาร (canteen) เป็นต้น

4.1.3 การแยกประเภทห้องปฏิบัติการเคมีทั่วไป หรือห้องปฏิบัติการพิเศษ หมายถึง การแยกประเภทห้องปฏิบัติการพิเศษ เช่น ห้องปฏิบัติการด้านกัมมันตรังสี หรือ ด้านชีวনিরภัย เป็นต้น ซึ่งมีการทดลองและเกี่ยวข้องกับการใช้งานสารเคมีที่มีความอันตรายสูง เช่น สารกัมมันตรังสี หรือ ห้องปฏิบัติการที่ต้องทำงานที่มีความเสี่ยงเกี่ยวกับเชื้อและระดับความปลอดภัยทางชีวภาพ (Biosafety levels–BSL) ตั้งแต่ระดับ BSL1–BSL4 แยกส่วนพื้นที่การทำงานออกจากห้องปฏิบัติการเคมีทั่วไปให้ชัดเจนเพื่อความปลอดภัยของผู้ทำการวิจัย และลดความเสี่ยงต่างๆ ที่อาจเกิดขึ้น

4.1.4 การแยกประเภทห้องปฏิบัติการตามความเสี่ยง หมายถึง การแยกประเภทห้องปฏิบัติการตามความเสี่ยง (ต่ำ–ปานกลาง–ค่อนข้างสูง–สูง) ในกรณีที่ภายในห้องปฏิบัติการประกอบด้วยโครงการวิจัยหลากหลายประเภทที่มีระดับความอันตรายและความเสี่ยงแตกต่างกันปะปนกันอยู่ ควรแยกประเภทของการทดลองและวิจัยที่มีอยู่โดยจัดแบ่งกลุ่มตามระดับความเสี่ยงใกล้เคียงกันรวมไว้ด้วยกัน กลุ่มที่มีความเสี่ยงสูงควรจัดไว้ตรงบริเวณด้านในของห้องปฏิบัติการ ห่างจากทางสัญจรหลักหรือทางเข้าออกของในห้อง หรือบริเวณที่เข้าถึงได้ยากสุด แล้วจึงเริ่มการกำหนดส่วนพื้นที่ทำงานของงานวิจัยอื่นๆ ที่มีระดับความเสี่ยงน้อยลงมาตามลำดับให้ขยายออกไป จนเต็มส่วนพื้นที่ห้องปฏิบัติการ

4.1.5 การกำหนดขนาดพื้นที่ห้องปฏิบัติการตามเกณฑ์และมาตรฐานต่างประเทศ

ขนาดพื้นที่มาตรฐานสำหรับห้องปฏิบัติการทางวิทยาศาสตร์แต่ละประเภทตามมาตรฐานของ Time – saver standard for building types และตาม Guidelines for laboratory design กำหนดไว้ตรงกัน ตามที่ปรากฏในตารางที่ 4.1 ดังนี้

ตารางที่ 4.1 ขนาดพื้นที่มาตรฐานสำหรับการทำวิจัยสำหรับห้องปฏิบัติการทางวิทยาศาสตร์แต่ละประเภท

ประเภทของพื้นที่ห้องปฏิบัติการ (Laboratory area categories)				
(ตารางเมตรต่อนักวิจัยหนึ่งคน)				
กิจกรรมหลัก	สำนักงาน ค่าน้อยสุด-เฉลี่ย	ห้องปฏิบัติการ ค่าน้อยสุด-เฉลี่ย	ส่วนสนับสนุน Lab ค่าน้อยสุด-เฉลี่ย	รวม ตารางเมตร* ค่าน้อยสุด-เฉลี่ย
ชีววิทยาโมเลกุล	5.5–9.0	12.0–13.0	8.0	25.5–30.0
เพาะเลี้ยงเนื้อเยื่อ	5.5–9.0	9.5–13.0	9.5	24.5–31.5
เคมีวิเคราะห์	5.5–9.0	11.0–15.0	20.0–35.0	18.5–27.5
ชีวเคมี	5.5–9.0	13.0–17.5	60.0–80.0	24.5–34.5
เคมีอินทรีย์	5.5–9.0	15.0–19.0	40.0–50.0	24.5–33.0
เคมีเชิงฟิสิกส์	5.5–9.0	17.0–20.0	30.0–40.0	25.5–33.0
สรีรวิทยา	5.5–9.0	15.0–17.0	20.0–40.0	22.5–30.0

* ขนาดพื้นที่รวมยังไม่รวมพื้นที่อื่นๆ เช่น พื้นที่เลี้ยงสัตว์ทดลอง ส่วนบริหาร ส่วนเจ้าหน้าที่ หรือส่วนสนับสนุนต่างๆ ของอาคาร
ที่มา Time-saver standard for building types, 2001: หน้า 507 และ Guidelines for laboratory design, 2001: หน้า 9

4.1.6 การกำหนดขนาดความสูงของห้องปฏิบัติการ

การวัดความสูงของห้องปฏิบัติการตามกฎกระทรวงฉบับที่ 55 (พ.ศ. 2543) เป็นการวัดความสูงตามแนวตั้งจากพื้นถึงพื้น หมายถึง การวัดระยะจากพื้นห้องที่ทำการประเมินไปตลอดความสูง จนถึงพื้นห้องของชั้นถัดไป (มิใช่การวัดระยะความสูงจากพื้นถึงฝ้าเพดานภายในห้องปฏิบัติการ) ส่วนในกรณีของชั้นใต้หลังคาให้วัดจากพื้นถึงยอดฝ้าหรือยอดผนังอาคาร และในกรณีของห้องหรือส่วนของอาคารที่อยู่ภายในโครงสร้างของหลังคาให้วัดจากพื้นถึงยอดฝ้าหรือยอดผนังของห้อง หรือส่วนของอาคารดังกล่าว ที่ไม่ใช่โครงสร้างของหลังคา ดูรายละเอียดเพิ่มเติมจากกฎกระทรวงฉบับที่ 55 (พ.ศ. 2543) ในกฎหมายอาคาร อาษา, 2548: หน้า 3–211

4.1.7 การกำหนดขนาดและระยะต่างๆ ของพื้นที่และทางเดินภายในห้องปฏิบัติการ สามารถกำหนดขนาดตามเกณฑ์ของ Time-saver standard for building types และตาม Guidelines for laboratory design ซึ่งกำหนดไว้ตรงกัน โดยมีรายละเอียดตามที่ปรากฏในตารางที่ 4.2 ดังนี้

ตารางที่ 4.2 ขนาดความกว้างของห้องปฏิบัติการตามจำนวนหน่วยย่อย (มอดูล)

จำนวนหน่วยมอดูล	1	2	3	4	5	6
จำนวนแถวที่ขนานกัน						
ทางเดิน	1	2	3	4	5	6
โต๊ะปฏิบัติการสำหรับอุปกรณ์	2	4	6	8	10	12
จำนวนแนวของระบบสาธารณูปโภค	2	4	6	8	10	12
ความกว้างของแถวที่ขนานกัน						
ทางเดิน-กว้าง 1.50 เมตร	1.50 เมตร	3.00 เมตร	4.50 เมตร	4.50 เมตร	7.50 เมตร	9.00 เมตร
อุปกรณ์-กว้าง 0.75 เมตร	1.50 เมตร	3.00 เมตร	4.50 เมตร	4.50 เมตร	7.50 เมตร	9.00 เมตร
ระบบสาธารณูปโภค-กว้าง 0.15 เมตร	0.30 เมตร	0.60 เมตร	0.90 เมตร	1.20 เมตร	1.50 เมตร	1.80 เมตร
ขนาดความกว้างรวมเพื่อการก่อสร้าง (วัดจากกึ่งกลางถึงกึ่งกลางหน่วย)						
ผนังเบา* หนา 0.10 เมตร	3.40 เมตร	6.70 เมตร	11.50 เมตร	13.60 เมตร	17.10 เมตร	20.50 เมตร
ผนังก่อ/หนัก** หนา 0.15 เมตร	3.45 เมตร	6.70 เมตร	11.50 เมตร	13.75 เมตร	17.20 เมตร	20.65 เมตร

* ผนังเบา หมายถึง ผนังที่มีความหนาประมาณ 0.10 เมตร ภายในมีโครงคร่าวโลหะแล้วกรุผิวผนังสองด้านด้วยวัสดุแผ่นบางที่มีความหนาประมาณ 12 มิลลิเมตร (ข้างละ 6 มิลลิเมตร) เช่น แผ่นอิฐฉาบปูน หรือ แผ่นไฟเบอร์ซีเมนต์ เป็นต้น

** ผนังก่อ/ผนังหนัก หมายถึง ผนังที่มีความหนาประมาณ 0.15 เมตร (สำหรับประเทศไทยมีความหนาอยู่ที่ประมาณ 0.10–0.20 เมตร) ก่อสร้างด้วยวัสดุก่อจำพวก อิฐ อิฐมวลเบา หรือ คอนกรีตบล็อก เป็นต้น

(ที่มา Time-saver standard for building types, 2001: หน้า 508 และ Guidelines for laboratory design, 2001: หน้า 24)

4.1.8 สำหรับรายละเอียดเกี่ยวกับวัสดุที่ใช้เป็นพื้นผิวของพื้น ผนัง เพดาน มีความเหมาะสมต่อการใช้งานภายในห้องปฏิบัติการ สามารถอธิบายเพิ่มเติมในรายละเอียดได้ดังนี้

1) มีลักษณะพื้นผิวเป็นเนื้อเดียวกัน มีผิวเรียบ ไม่มีรูพรุน ปราศจากรอยต่อ เนื่องจากวัสดุที่มีลักษณะเป็นแผ่นขนาดเล็กเช่นกระเบื้อง (กระเบื้องเซรามิก กระเบื้องยาง) มีแนวโน้มที่จะเกิดการสะสมของคราบสกปรกและสารเคมีระหว่างแนวรอยต่อ

2) มีความสามารถในการกันไฟ/ทนไฟ/ไม่เป็นอันตรายเมื่อเกิดไฟไหม้ ไม่ติดไฟเมื่อเกิดอัคคีภัย ได้แก่ วัสดุจำพวก คอนกรีตเสริมเหล็ก เหล็ก (ที่ผ่านการจัดหาระบบกันไฟ) หรือ วัสดุก่อ (อิฐประเภทต่างๆ) เป็นต้น ส่วนวัสดุจำพวกไม้ เป็นวัสดุที่ติดไฟได้ จึงไม่เหมาะสมสำหรับใช้งานภายในห้องปฏิบัติการ ส่วนวัสดุประเภทอื่นๆ ที่สามารถติดไฟได้ มีการกำหนดรายละเอียดการใช้งานวัสดุแต่ละประเภทให้เป็นไปตามข้อกำหนดในการใช้วัสดุพื้น ผนัง และฝ้าเพดาน ตามมาตรฐานการป้องกันอัคคีภัย วสท. 3002-51 (ดูรายละเอียดเพิ่มเติมจากมาตรฐานการป้องกันอัคคีภัย วสท. 3002-51, 2551: หน้า 51-57)

3) มีความปลอดภัยในการทำงาน/การป้องกันอุบัติเหตุ เช่น การกันลื่น/ไม่ลื่น หรือ กันไฟฟ้าสถิต เป็นต้น ตัวอย่างเช่น วัสดุปูพื้นที่มีลักษณะผิวเรียบลื่น เช่น วัสดุประเภท กระเบื้องเซรามิก (ชนิดผิวเรียบ) หรือ หินขัด มีโอกาสเกิดอุบัติเหตุได้ง่ายเมื่อเปียกชื้น

4) มีความคงทน (ทนทาน) ในการใช้งาน มีความสามารถในการป้องกันการเกิดรอยขีดข่วน หรือสามารถซ่อมแซมได้ง่ายเมื่อเกิดความเสียหายบนพื้นผิววัสดุอันเกิดจากการใช้งาน เป็นต้น

5) มีความทนทานต่อสารเคมี/น้ำและความชื้น รวมถึงการกันน้ำและกันการรั่วซึม/ความร้อน โดยสามารถทนทานได้เมื่อเกิดการรั่วซึมแล้วไม่เกิดความเสียหาย หรือหากเกิดความเสียหายขึ้นสามารถดำเนินการซ่อมแซมได้ง่าย รวมถึงมีความสามารถในการป้องกันการเกิดรั่วซึมของน้ำหรือของเหลว (จากภายนอกเข้าสู่ภายในและจากภายในรั่วซึมออกสู่ภายนอก) จากภายในห้องปฏิบัติการ เช่น จากระบบท่อน้ำต่างๆ หรือ จากภายนอกห้องปฏิบัติการ เช่น จากการรั่วซึมของน้ำฝน หรือ จากห้องปฏิบัติการที่ตั้งอยู่บริเวณใกล้เคียง เป็นต้น

ส่วนความร้อนที่มีผลกับวัสดุพื้นผิว ได้แก่ ความร้อนจากอุปกรณ์ จากสภาพแวดล้อมภายนอก และจากการทำงานภายในห้องปฏิบัติการ วัสดุพื้นผิวบางประเภทเกิดการเปลี่ยนแปลงสภาพเมื่อสัมผัสกับความร้อนเป็นเวลานาน เช่น กระเบื้องยาง ดังนั้นในบริเวณที่มีเครื่องมือ กิจกรรมหรือ สภาพแวดล้อมที่ก่อให้เกิดความร้อน จึงควรเลือกใช้วัสดุโดยพิจารณาถึงความเหมาะสมด้วย

6) มีความสะดวกและง่ายต่อการดูแลรักษา ทำความสะอาดและการฆ่าเชื้อ มีลักษณะพื้นผิวถูกสุขลักษณะ วัสดุที่ใช้ต้องไม่สะสมหรือเก็บคราบฝุ่นหรือสิ่งสกปรกต่างๆ สามารถทำความสะอาดฆ่าเชื้อ (disinfected) ได้ง่าย ในกรณีที่มีความจำเป็นต้องดำเนินการ วัสดุบางประเภทอาจไม่เหมาะสมในแง่ดังกล่าว เช่น วัสดุปูพื้นประเภทหินขัดเป็นวัสดุที่เนื้อภายในมีรูพรุน มีโอกาสในการเกิดการสะสมของคราบสกปรกและสารเคมีภายในเนื้อวัสดุเมื่อมีสารเคมีตกลงบนพื้นผิว ยากต่อการทำความสะอาดคราบเหล่านั้น เมื่อใช้น้ำยาสำหรับทำความสะอาดพื้นผิวก็มีโอกาสเกิดความเสียหายของวัสดุเพิ่มขึ้น เป็นต้น

4.1.9 สำหรับในกรณีที่มีหน้าต่างซึ่งใช้เพื่อการระบายอากาศด้วยวิธีธรรมชาติ (natural ventilation) ควรมีบานหน้าต่างอย่างน้อย 2 ด้านที่ติดภายนอกอาคารเพื่อให้สามารถระบายอากาศได้ หากมีเพียงหนึ่งด้านควรมีพัดลม หรือพัดลมระบายอากาศช่วยในการหมุนเวียนและระบายอากาศภายในห้องปฏิบัติการ ควรศึกษารายละเอียดเพิ่มเติมในข้อ 4.5 งานวิศวกรรมระบบระบายอากาศและปรับอากาศ

หากหน้าต่างทุกบานในห้องเป็นหน้าต่างบานติดตายควรปรับเปลี่ยนให้มีหน้าต่างที่เปิดออกได้อย่างน้อย 1 บาน หรือถ้าหากมีประตูภายในห้องอย่างน้อย 2 บานซึ่งสามารถใช้ได้สำหรับในกรณีฉุกเฉินแล้ว อาจไม่จำเป็นต้องมีหน้าต่างที่เปิดได้ในห้องปฏิบัติการก็ได้

4.1.10 มีการแสดงข้อมูลที่ตั้งและสถาปัตยกรรมที่สื่อสารถึงการเคลื่อนที่และลักษณะทางเดิน ได้แก่ ผังพื้นแสดงตำแหน่งและเส้นทางหนีไฟ และตำแหน่งที่ตั้งอุปกรณ์ฉุกเฉิน ให้เป็นไปตามเกณฑ์ดังต่อไปนี้

1) ตามกฎกระทรวงฉบับที่ 47 (พ.ศ. 2540) ข้อ 5. (2) ได้กำหนดให้ อาคารสูง อาคารขนาดใหญ่พิเศษ อาคารขนาดใหญ่ อาคารสาธารณะ และสำนักงาน (ดูรายละเอียดนิยามอาคารแต่ละประเภทจากกฎกระทรวงฉบับที่ 47 (พ.ศ. 2540) หน้า 3-179 ถึง 3-181 ในกฎหมายอาคาร อาษา เล่ม 1 โดยสมาคมสถาปนิกสยามฯ) ต้องจัดให้มีการติดตั้งแบบแปลนแผนผังของอาคารแต่ละชั้นแสดงตำแหน่งห้องต่างๆ ทุกห้อง ตำแหน่งที่ตั้งตู้ตั้งอุปกรณ์ดับเพลิงต่างๆ ประตูหรือทางหนีไฟของชั้นนั้นติดไว้ในตำแหน่งที่เห็นได้ชัดเจนที่บริเวณห้องโถงหรือหน้าลิฟท์ทุกแห่งทุกชั้นของอาคาร และที่บริเวณพื้นที่ชั้นล่างของอาคารต้องจัดให้มีแบบแปลนแผนผังของอาคารทุกชั้นเก็บรักษาไว้เพื่อให้สามารถตรวจสอบได้โดยสะดวก

2) ตามกฎกระทรวงกำหนดเงื่อนไขในการใช้ การเก็บรักษาและการมีไว้ครอบครอง ซึ่งสิ่งทำให้เกิดอัคคีภัยได้ง่าย และกิจการอันอาจทำให้เกิดอัคคีภัยได้ง่ายและการจัดการให้มีบุคคลและสิ่งจำเป็นในการป้องกันและระงับอัคคีภัย พ.ศ. 2548 หมวดที่ 2 ได้กำหนดรายละเอียดไว้ดังนี้

ได้กำหนดให้กิจการอันอาจทำให้เกิดอัคคีภัยได้ง่าย ได้แก่ กิจการที่ใช้ หรือเก็บรักษา หรือมีไว้ในครอบครองซึ่งสิ่งทำให้เกิดอัคคีภัยได้ง่าย หรือกิจการที่มีกระบวนการผลิตหรืออุปกรณ์การผลิตที่ก่อให้เกิดความร้อน หรือประกายไฟ หรือเปลวไฟ ที่อาจทำให้เกิดอัคคีภัยได้ง่าย รวมทั้งกิจการที่มีสภาพหรือมีการใช้อาจไม่ปลอดภัยจากอัคคีภัย โดยมีการประกอบกิจการใน

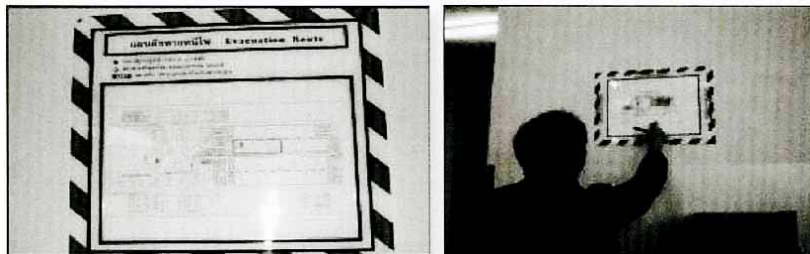
อาคารหรือส่วนหนึ่งส่วนใดของอาคาร ของสถานศึกษา เช่น โรงเรียน วิทยาลัย มหาวิทยาลัย หรือ สถานที่ผลิต เก็บ หรือ จำหน่ายสารเคมีและวัตถุอันตราย ตามกฎหมายว่าด้วยวัตถุอันตราย ต้องจัดให้มีสิ่งจำเป็นในการป้องกันและระงับอัคคีภัย สำหรับอาคารที่ประกอบกิจการที่สำคัญได้แก่ แบบแปลนแผนผังของอาคารแต่ละชั้น

ส่วนเนื้อหาอื่นๆ นอกเหนือจากที่กล่าวมาสามารถรายละเอียดเพิ่มเติมจากกฎกระทรวงกำหนดเงื่อนไขในการใช้ การเก็บรักษาและการมีไว้ในครอบครอง ซึ่งสิ่งทำให้เกิดอัคคีภัยได้ง่ายและกิจการอันอาจทำให้เกิดอัคคีภัยได้ง่ายและการจัด ให้มีบุคคลและสิ่งจำเป็นในการป้องกันและระงับอัคคีภัย พ.ศ. 2548

3) ตามคู่มือเทคนิคการตรวจสอบอาคารเพื่อความปลอดภัย (สำหรับการตรวจสอบอาคารตามกฎหมาย) โดย วิศวกรรมสถานแห่งประเทศไทย (วสท.) ได้มีการระบุรายละเอียดเกี่ยวกับป้ายแผนผังอาคารไว้ดังรูปที่ 4.1 แสดงตัวอย่างป้าย แผนผังของอาคาร และมีรายละเอียดเกี่ยวกับป้ายแผนผังของอาคารดังต่อไปนี้

3.1) ป้ายแผนผังของอาคารแต่ละชั้นใช้ในกรณีฉุกเฉินทั้งอพยพและบรรเทาเหตุ ต้องติดตั้งในตำแหน่งที่ ชัดเจนและเข้าถึงได้ง่ายบนพื้นที่ส่วนกลางและต้องมีรายละเอียดอย่างน้อยดังนี้ ให้แสดงแปลนห้องต่างๆ ในชั้นนั้นๆ บันไดทุก แห่ง ตำแหน่งอุปกรณ์แจ้งเหตุเพลิงไหม้ด้วยมือ และตำแหน่งอุปกรณ์ดับเพลิงพร้อมแสดงเส้นทางอพยพของชั้นนั้น

3.2) ป้ายแผนผังอาคารต้องมีขนาดใหญ่พอเหมาะกับรายละเอียดที่ต้องแสดง และสามารถอ่านได้ในระยะ ประมาณ 1 เมตร แต่ต้องมีขนาดไม่เล็กกว่า 0.25×0.25 เมตร มีสีพื้นของป้ายแตกต่างจากสีผนังบริเวณที่ติดตั้งและต่างจากสี รายละเอียดที่แสดงในป้ายให้ติดตั้งสูงจากพื้นถึงกึ่งกลางป้ายอย่างน้อย 1.20 เมตร แต่ไม่เกิน 1.60 เมตร

รูปที่ 4.1 ป้ายแผนผังของอาคาร

(ที่มา คู่มือเทคนิคการตรวจสอบอาคารเพื่อความปลอดภัย, 2551: หน้า 206)

นอกจากการแสดงป้ายแผนผังของอาคารที่มีรายละเอียดตามกฎหมาย และตามข้อแนะนำในคู่มือเทคนิคการ ตรวจสอบอาคารฯแล้ว ควรแสดงรายละเอียดตำแหน่งที่ตั้งอุปกรณ์ฉุกเฉิน สำหรับห้องปฏิบัติการเพิ่มเติมบนแผนผังอาคาร ดังกล่าวให้สมบูรณ์

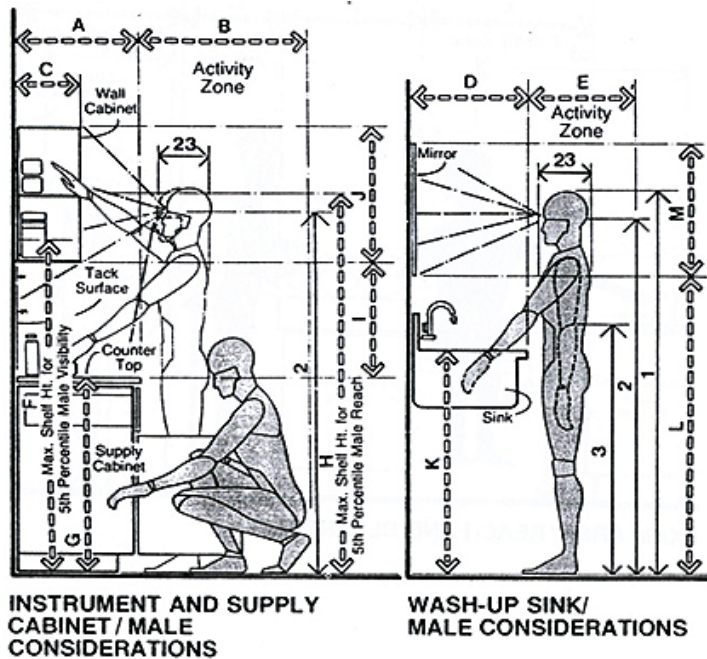
4.2 งานสถาปัตยกรรมภายใน: ครุภัณฑ์ เฟอร์นิเจอร์ เครื่องมือและอุปกรณ์

4.2.1. การกำหนดขนาดและระยะต่างๆ ของครุภัณฑ์ เฟอร์นิเจอร์ เครื่องมือและอุปกรณ์ สามารถกำหนดให้สอดคล้อง หลักการยศาสตร์ (ergonomics) ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

1) ขนาดพื้นที่ห้องปฏิบัติการตามจำนวนหน่วยย่อย (มอดูล) ภายในห้องปฏิบัติการมีการกำหนดระยะทางเดินที่ สอดคล้องกับครุภัณฑ์และอุปกรณ์ต่างๆ ดูรายละเอียดในข้อ 4.1.7 ภาคผนวก 4

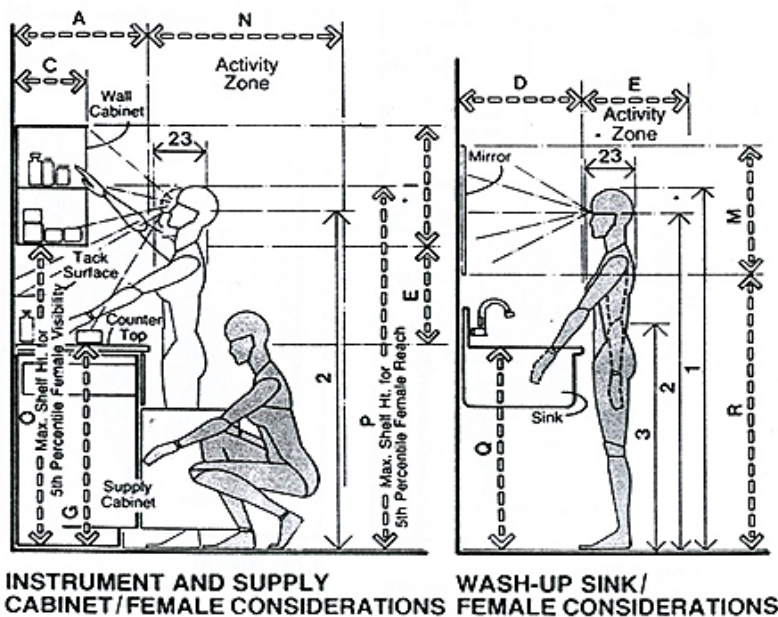
2) ขนาดและระยะของครุภัณฑ์และอุปกรณ์ต่างๆ ของ Human dimension & interior space กำหนดรายละเอียดไว้ดังนี้

2.1) ขนาดและสัดส่วนของเครื่องมือ โต๊ะปฏิบัติการติดผนัง ตู้เก็บอุปกรณ์ ตู้ลอย และอ่างล้างมือ มีระยะต่างๆ แบ่งตามเพศ ดังแสดงในรูปที่ 4.2 และ รูปที่ 4.3

	in	cm
A	18-22	45.7-55.9
B	36-40	91.4-101.6
C	12-18	30.5-45.7
D	18-21	45.7-53.3
E	18	45.7
F	60 max.	152.4 max.
G	35-36	88.9-91.4
H	72 max.	182.9 max.
I	21	53.3
J	18-24	45.7-61.0
K	37-43	94.0-109.2
L	54 max.	137.2 max.
M	24	61.0
N	30-36	76.2-91.4
O	56 max.	142.2 max.
P	69 max.	175.3 max.
Q	32-36	81.3-91.4
R	48 max.	121.9 max.

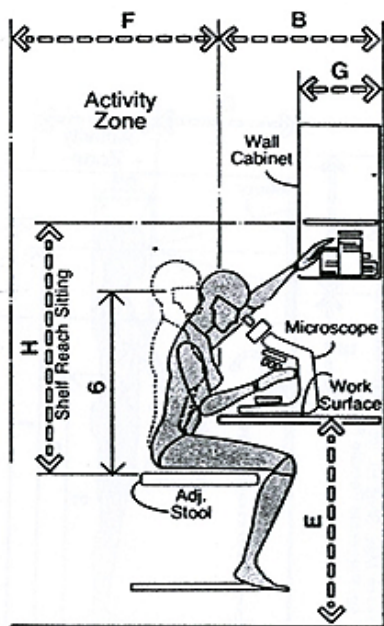
รูปที่ 4.2 ขนาดและระยะต่างๆ ของร่างกายมนุษย์ที่สัมพันธ์กับ ครุภัณฑ์ เครื่องมือและอุปกรณ์ต่างๆ ในห้องปฏิบัติการ สำหรับเพศชาย (ที่มา Human dimension & interior space, 1979: หน้า 236)

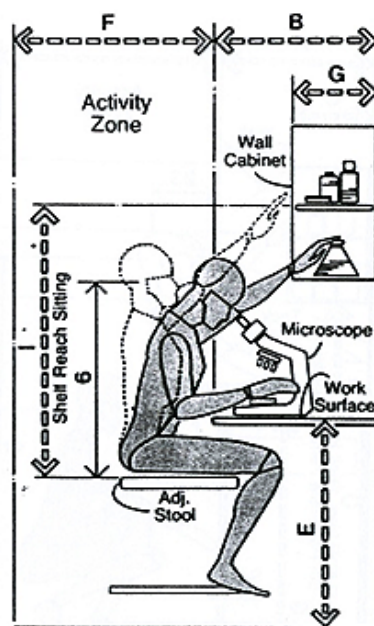
	in	cm
A	18-22	45.7-55.9
B	36-40	91.4-101.6
C	12-18	30.5-45.7
D	18-21	45.7-53.3
E	18	45.7
F	60 max.	152.4 max.
G	35-36	88.9-91.4
H	72 max.	182.9 max.
I	21	53.3
J	18-24	45.7-61.0
K	37-43	94.0-109.2
L	54 max.	137.2 max.
M	24	61.0
N	30-36	76.2-91.4
O	56 max.	142.2 max.
P	69 max.	175.3 max.
Q	32-36	81.3-91.4
R	48 max.	121.9 max.

รูปที่ 4.3 ขนาดและระยะต่างๆ ของร่างกายมนุษย์ที่สัมพันธ์กับ ครุภัณฑ์ เครื่องมือและอุปกรณ์ต่างๆ ในห้องปฏิบัติการสำหรับ เพศหญิง (ที่มา Human dimension & interior space, 1979: หน้า 236)

2.2) ขนาดและสัดส่วนของมนุษย์ (Human scale & proportion) ตามลักษณะของกิจกรรมที่เกิดขึ้นภายใน ห้องปฏิบัติการ มีรายละเอียดดังแสดงในรูปที่ 4.4 และ รูปที่ 4.5

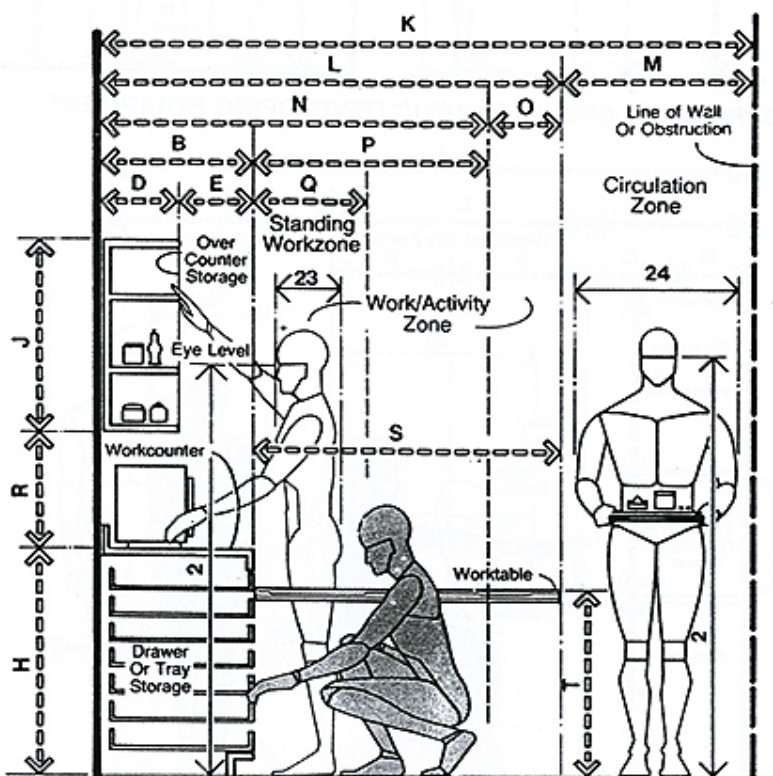
**LAB AREA/
FEMALE CONSIDERATIONS**

**LAB AREA/
MALE CONSIDERATIONS**

	in	cm
A	30	76.2
B	24	61.0
C	18	45.7
D	30-36	76.2-91.4
E	34-38	86.4-96.5
F	27	68.6
G	12-15	30.5-38.1
H	39 max.	99.1 max.
I	42 max.	106.7 max.

รูปที่ 4.4 ขนาดและระยะต่างๆ ของร่างกายมนุษย์ที่สัมพันธ์กับ ครุภัณฑ์ เครื่องมือและอุปกรณ์ ขณะนั่งทำกิจกรรมต่างๆ ภายในห้องปฏิบัติการ (ที่มา Human dimension & interior space, 1979: หน้า 235)

LABORATORY

	in	cm
A	104-118	264.2-299.7
B	18-22	45.7-55.9
C	86-96	218.4-243.8
D	10-12	25.4-30.5
E	8-10	20.3-25.4
F	18-24	45.7-61.0
G	68-72	172.7-182.9
H	36	91.4
I	12-16	30.5-40.6
J	16-28	40.6-71.1
K	94-102	238.8-259.1
L	64-72	162.6-182.9
M	30	76.2
N	52-60	132.1-152.4
O	12	30.5
P	34-38	86.4-96.5
Q	18	45.7
R	16-18	40.6-45.7
S	46-54	116.8-137.2
T	28-30	71.1-76.2

รูปที่ 4.5 ขนาดและระยะต่างๆ ของร่างกายมนุษย์ที่สัมพันธ์กับ ครุภัณฑ์ เครื่องมือและอุปกรณ์ ขณะยืน ก้มหรือเดิน เพื่อทำกิจกรรมต่างๆ ภายในห้องปฏิบัติการ (ที่มา Human dimension & interior space, 1979: หน้า 239)

4.2.2 ครุภัณฑ์ต่างๆ เช่น ตู้ดูดควัน ตู้ลามิเนตโพลี อยู่ในสภาพที่สามารถใช้งานได้และมีการดูแลและบำรุงรักษาอย่างสม่ำเสมอ ตามเกณฑ์ของ OSHA laboratory standard, GLP handbook ของ WHO และ OECD series on GLP and compliance monitoring ในบทที่ 2 เรื่อง Good laboratory practice training หัวข้อ Building and equipment หัวข้อ ย่อย equipment ได้นำเสนอรายละเอียดไว้ดังนี้

1) อุปกรณ์ (Equipment) เพื่อให้การปฏิบัติเป็นไปได้อย่างมีประสิทธิภาพ ต้องมีจำนวนอุปกรณ์ที่เพียงพอ โดยอุปกรณ์ต่างๆ ต้องมีความเหมาะสมกับลักษณะการใช้งานและมีการตรวจสอบความเที่ยงตรง (calibration) และมีการบำรุงรักษาอย่างสม่ำเสมอควรมีการบันทึกการซ่อมแซมและการบำรุงรักษาประจำปี รวมไปถึงการบันทึกซ่อมแซม เพื่อความน่าเชื่อถือของข้อมูลที่ได้จากการทดลองและลดจำนวนข้อมูลที่ผิดพลาดอันเกิดจากเครื่องมือที่ไม่ได้มาตรฐาน

1.1) ความเหมาะสม (Suitability) ความเหมาะสมของการใช้เครื่องมือจะได้รับการประเมินการปฏิบัติงาน โดยดูว่าเครื่องมือชิ้นนั้นๆ สามารถปฏิบัติงานได้อย่างเหมาะสมหรือไม่ โดยคำนึงถึงลักษณะการใช้งานของเครื่องมือ

1.2) การตรวจสอบความเที่ยงตรง (Calibration) เครื่องมือในห้องปฏิบัติการทุกประเภท ไม่ว่าจะเป็นเครื่องมือที่ใช้สำหรับการเก็บข้อมูล หรือเครื่องมืออุปกรณ์ที่ใช้สำหรับเก็บสารเคมีตั้งต้น ควรจะมีการควบคุมให้เป็นไปตามข้อกำหนดเบื้องต้นของอุปกรณ์นั้นๆ (อาทิ การกำหนดอุณหภูมิของตู้เย็นที่ใช้เก็บเนื้อเยื่อ) โดยควรมีการตรวจสอบอยู่อย่างสม่ำเสมอ เพื่อที่จะป้องกันไม่ให้เกิดความผิดพลาดในการดำเนินงานในห้องปฏิบัติการ

1.3) การบำรุงรักษา (Maintenance) การบำรุงรักษาอุปกรณ์อย่างสม่ำเสมอสามารถทำได้ 2 วิธี

1.3.1) การบำรุงรักษาเชิงป้องกัน (Preventive maintenance) เป็นการเปลี่ยนชิ้นส่วนของอุปกรณ์ตามระยะเวลาของชิ้นส่วนนั้นๆ เพื่อป้องกันความเสียหายที่อาจเกิดขึ้นกับอุปกรณ์ชิ้นใหญ่หากชิ้นส่วนของอุปกรณ์บางชิ้นเสียหาย

1.3.2) การซ่อมบำรุง เป็นการบำรุงรักษาในกรณีที่เกิดการเสียหายของเครื่องมือ ในกรณีที่ไม่สามารถบำรุงรักษาเชิงป้องกันได้ โดยทางห้องปฏิบัติการควรมีแผนรองรับในกรณีฉุกเฉิน อาทิ มีการเตรียมอุปกรณ์ชุดที่สอง หรือมีแผนในการติดต่อวิศวกรหรือช่างซ่อมแซม

ควรมีการสำรองชิ้นส่วนของอุปกรณ์ที่สำคัญ หรือชิ้นส่วนที่หาได้ยากไว้ในกรณีฉุกเฉิน โดยเฉพาะในกรณีของการทดลองบางประเภทที่ไม่สามารถยอมรับให้เกิดการผิดพลาดได้ โดยเฉพาะการควบคุมอุณหภูมิของสัตว์ทดลอง อาจมีการติดตั้งระบบสัญญาณเตือน ในกรณีที่อุปกรณ์หยุดทำงาน

2) การเก็บเอกสาร (Documentation) ควรมีการติดป้ายแสดงการบำรุงรักษาอุปกรณ์ การตรวจสอบความเที่ยงของอุปกรณ์ เพื่อที่บุคลากรภายในห้องปฏิบัติการจะได้ทราบถึงประวัติการซ่อมบำรุงรักษาอุปกรณ์และเครื่องมือต่างๆ และแจ้งขอการบำรุงรักษาได้ตามระยะเวลาที่กำหนด

ดูรายละเอียดเพิ่มเติมจากเรื่อง Equipment ใน GLP handbook หน้า 21-23

4.3 งานวิศวกรรมโครงสร้าง

4.3.1 การตรวจสอบสภาพความเสียหายของโครงสร้าง: ลักษณะรอยร้าวและสาเหตุเนื้อหาในส่วนนี้จะกล่าวถึงเฉพาะส่วนรอยร้าวหลักๆ ที่สามารถเห็นลักษณะรอยแตกได้ชัดเจน ดังต่อไปนี้

1) ตำแหน่งรอยร้าว : ตำแหน่งที่จะเกิดรอยร้าวมี 4 แห่ง คือ ผนัง คาน พื้น และเสา รอยร้าวแต่ละตำแหน่งดังกล่าวจะมีลักษณะแตกต่างกันไปขึ้นอยู่กับสาเหตุที่ทำให้เกิดรอยร้าว

2) การพิจารณารอยร้าว : เมื่อพบเห็นรอยร้าวมีข้อแนะนำเบื้องต้นดังนี้

2.1) ควรพิจารณาว่าส่วนใดของรอยร้าวเส้นนั้นที่แตกกว้างมากที่สุด ส่วนที่แตกกว้างมากที่สุดคือ ส่วนที่เริ่มแตกเป็นอันดับแรก แล้วจึงค่อยแตกลามยาวออกไป

2.2) ทุกครั้งที่พบเห็นรอยร้าวควรตรวจสอบว่าเป็นรอยแตกทะลุหรือไม่ หลักการก็คือ เมื่อพบเห็นรอยร้าวที่ตำแหน่งใดควรไปดูอีกด้านหนึ่งของโครงสร้างหรือผนังที่ตำแหน่งเดียวกันนั้นว่ามีรอยแตกตรงตำแหน่งเดียวกันหรือไม่ ถ้ามีแสดงว่ารอยแตกลักษณะนั้นเป็นรอยแตกทะลุผนังหรือโครงสร้างที่พบเห็นนั้น

3) ชนิดของรอยร้าว : รอยร้าวแบ่งได้เป็น 4 ชนิด เริ่มจากรอยร้าวจากฐานรากหลุดตัว ถัดมาได้แก่รอยร้าวอันเนื่องจากโครงสร้างรับน้ำหนักไม่ได้ ลำดับถัดไปคือรอยร้าวจากความเสื่อมสภาพ และท้ายสุดคือรอยร้าวจากฝีมือก่อสร้างและอุณหภูมิ ความรุนแรงของรอยร้าวทั้งสี่นั้น บ่งบอกสาเหตุความรุนแรงของปัญหาจากมากไปน้อยเรียงลำดับจากบนลงล่าง นั่นคือรอยร้าวที่เกิดจากฐานรากหลุดเมื่อพบเห็นควรเสนอแนะให้เจ้าของอาคารติดต่อผู้เชี่ยวชาญทำการตรวจสอบเชิงลึกและแก้ไขทันทีไม่ควรปล่อยทิ้งไว้นาน รอยร้าวเนื่องจากโครงสร้างรับน้ำหนักไม่ได้จัดเป็นปัญหาที่ควรรีบแก้ไขเช่นกัน แต่เมื่อพบเห็นสามารถแก้ไขเบื้องต้นได้ด้วยการปลดน้ำหนักบรรทุกออกก่อนเพื่อเป็นการลดอันตรายที่จะเกิดขึ้น แล้วจึงตามผู้เชี่ยวชาญเข้ามา

ตรวจสอบ ส่วนรอยร้าวในลำดับถัดลงมาซึ่งพอมีเวลาให้แก้ไข อย่างไรก็ตาม ควรทำการแก้ไขในทุกกรณีของรอยร้าว ทั้งนี้เพื่อเป็นการบำรุงรักษาอาคารให้มีสภาพที่ดีและมีความมั่นคงแข็งแรงใช้งานได้ตลอดไป

อ่านรายละเอียดเพิ่มเติม ภาคที่ 4 การตรวจสอบด้านความมั่นคงแข็งแรงของอาคาร หน้า 50–82 และภาคที่ 10 เคล็ดการตรวจสอบอาคารด้วยสายตา หน้า 333–350 ในคู่มือเทคนิคการตรวจสอบอาคารเพื่อความปลอดภัยของ วสท.

4.3.2 โครงสร้างอาคารมีความสามารถในการกันไฟและทนไฟ รวมถึงรองรับเหตุฉุกเฉินได้ (มีความสามารถในการต้านทานความเสียหายของอาคารเมื่อเกิดเหตุฉุกเฉินในช่วงเวลาหนึ่งที่สามารถอพยพคนออกจากอาคารได้) ให้เป็นไปตามมาตรฐานการป้องกันอัคคีภัย วสท. 3002–51 ในภาคที่ 2 หมวดที่ 3 เรื่องมาตรฐานโครงสร้างของอาคารเพื่อป้องกันอัคคีภัยได้ มีการกำหนดรายละเอียดเกี่ยวกับมาตรฐานโครงสร้างของอาคารเพื่อป้องกันอัคคีภัย ไว้ดังนี้

แนวทางในการกำหนดมาตรฐานโครงสร้างสำหรับอาคารนั้น จะพิจารณาจากปัจจัยที่สำคัญสองส่วน ได้แก่ ชนิดของการก่อสร้าง (construction type) และประเภทกิจกรรมการใช้งานของอาคาร โดยการก่อสร้างแต่ละประเภทจะมีข้อกำหนดเกี่ยวกับอัตราการทนไฟของส่วนต่างๆ ของโครงสร้างแตกต่างกัน และอาคารที่มีการใช้งานแต่ละประเภทจะมีพื้นที่และความสูงที่สุดที่ยอมให้สร้างต่างกัน ถ้าเป็นอาคารที่มีความเสี่ยงต่อการเกิดอัคคีภัยสูงและมีขนาดใหญ่ ก็อาจจะต้องเลือกประเภทของการก่อสร้างที่กำหนดให้มีอัตราการทนไฟของโครงสร้างสูง ในทางตรงกันข้ามถ้าเป็นอาคารที่มีความเสี่ยงต่อการเกิดอัคคีภัยต่ำและมีขนาดเล็ก ก็อาจเลือกใช้ประเภทของการก่อสร้างที่กำหนดให้มีอัตราการทนไฟของโครงสร้างต่ำกว่าได้

อ่านรายละเอียดเพิ่มเติม ภาคที่ 2 หมวดที่ 3 มาตรฐานโครงสร้างอาคารเพื่อป้องกันอัคคีภัย หมวด 4 การแบ่งส่วนอาคาร และหมวด 5 การควบคุมวัสดุในอาคาร ในมาตรฐานการป้องกันอัคคีภัย วสท. 3002–51 (E.I.T. 3002–51) หน้า 38–53 ในคู่มือเทคนิคการตรวจสอบอาคารเพื่อความปลอดภัยของ วสท.

4.3.3 การตรวจสอบสภาพของโครงสร้างอาคาร ตามคู่มือเทคนิคการตรวจสอบอาคารเพื่อความปลอดภัย (สำหรับการตรวจสอบอาคารตามกฎหมาย) ภาคที่ 4 การตรวจสอบด้านความมั่นคงแข็งแรงของอาคาร ได้มีการแนะนำแนวทาง ไว้ดังนี้

1) อายุการใช้งานของอาคาร : อาคารที่ก่อสร้างในยุคปัจจุบัน โดยเฉลี่ยแล้ววิศวกรมักจะถือว่า อาคารมีอายุใช้งานประมาณ 50 ปี อายุการใช้งานของอาคารมักถูกกำหนดด้วยคุณค่าทางเศรษฐกิจของอาคาร เมื่อหมดคุณค่าทางเศรษฐกิจแล้ว แม้โครงสร้างอาคารจะมีความคงทนถาวรต่อไปก็มักจะถูกรื้อถอนเพื่อให้สามารถใช้ที่ดินเพื่อประโยชน์อย่างอื่น

2) การตรวจสอบสภาพและบำรุงรักษาอาคาร : เป็นความจริงที่ว่าอาคารส่วนใหญ่มีความคงทนมาก แต่หากมีข้อบกพร่องหรือการแตกร้าวของตัวอาคาร อันเนื่องจากการก่อสร้างหรือการใช้งาน การซ่อมบำรุงเล็กๆ น้อยๆ จะช่วยยืดอายุอาคารและทำให้อาคารปลอดภัย หรือมีอัตราส่วนความปลอดภัยคงเดิมตลอดอายุการใช้งาน

สำหรับอาคารที่ไม่มีประวัติการแตกร้าวหรือทรุดเอียง ควรตรวจสอบโครงสร้างทั้งอาคารด้วยสายตา และเครื่องมือช่วยพื้นฐาน เช่น ลูกตวัด ไม้บรรทัดระดับน้ำ สายยางระดับน้ำ อย่างน้อยปีละครั้งว่ามีการทรุดตัว เอียงตัว หรือการแตกร้าวหรือไม่ หรือ มีคอนกรีตกะเทาะ เช่น จากการชนของเครื่องจักร จนอาจเป็นเหตุให้ความชื้น และอากาศเข้าไปทำให้เกิดสนิมในเหล็กเสริมหรือไม่ หรือมีน้ำรั่วซึม (จากน้ำฝน หรือน้ำจากห้องน้ำ หรือน้ำจากกระบวนการผลิต) ทำให้โครงสร้างพื้น-คาน-เสา ส่วนที่ไม่ได้ออกแบบไว้ให้เปียกน้ำตลอดเวลาหรือไม่

การซ่อมแซมเล็กๆ น้อยๆ อาทิ เช่น ใช้ปูนทรายปิดรอยกะเทาะของคอนกรีต การขจัดน้ำรั่วซึมเข้าในอาคารหรือการทาสีภายนอกอาคาร ก็เป็นการบำรุงรักษาช่วยยืดอายุอาคารให้อยู่ได้ยืนยาวตามที่ออกแบบไว้

ดูรายละเอียดเพิ่มเติมจาก คู่มือเทคนิคการตรวจสอบอาคารเพื่อความปลอดภัย (สำหรับการตรวจสอบอาคารตามกฎหมาย) ภาคที่ 4 การตรวจสอบด้านความมั่นคงแข็งแรงของอาคาร หน้า 50–82

4.4 งานวิศวกรรมไฟฟ้า

4.4.1 การติดตั้งแหล่งจ่ายกระแสไฟฟ้าที่นิยมติดตั้งใน 2 รูปแบบ คือ การติดตั้งที่ระดับพื้นห้องและการติดตั้งที่ระดับเหนือโต๊ะปฏิบัติการ มีรายละเอียดการติดตั้งดังนี้

1) การติดตั้งที่ระดับพื้นห้อง ควรอยู่สูงกว่าระดับพื้น ประมาณ 0.15 – 0.30 เมตร เพื่อให้สามารถทำความสะอาดพื้นห้องปฏิบัติการได้ง่ายและไม่ก่อให้เกิดอันตรายในการใช้งาน หากมีการทำความสะอาดบ่อย หรือ มีการฉีดน้ำเพื่อทำความสะอาด ควรเลือกชนิดที่มีฝาครอบกันน้ำเป็นต้น

2) การติดตั้งที่ระดับเหนือโต๊ะปฏิบัติการ มีทั้งแบบที่ติดตั้งอยู่สูงกว่าระดับโต๊ะปฏิบัติการที่บริเวณผนังห้องหรือบนรางสายไฟบนผนัง ส่วนด้านในของโต๊ะปฏิบัติการที่ชนกับผนัง หรือตั้งอยู่บนโต๊ะปฏิบัติการ (บนพื้นผิวด้านบน, (Top) หรือส่วนหนึ่งของโต๊ะปฏิบัติการ) ตามมาตรฐานผู้ผลิตและจำหน่ายโต๊ะปฏิบัติการ ในบริเวณอ่างน้ำ (sink) ควรหลีกเลี่ยงการติดตั้งแหล่งจ่ายกระแสไฟฟ้า หรือถ้าหากจำเป็นควรเลือกใช้ชนิดที่มีฝาครอบกันน้ำ เป็นต้น

4.4.2. มาตรฐานการติดตั้งระบบแสงสว่างฉุกเฉิน มีรายละเอียดดังนี้

1) ตามมาตรฐานการป้องกันอัคคีภัย วสท. 3002-51 ภาคที่ 4 หมวดที่ 7 ระบบไฟฟ้าแสงสว่างฉุกเฉินและโคมไฟป้ายทางออกฉุกเฉิน ได้กำหนดรายละเอียดไว้ดังนี้

1.1) ระบบไฟฟ้าแสงสว่างฉุกเฉินและโคมไฟป้ายทางออกฉุกเฉิน มีวัตถุประสงค์เพื่อใช้ในการส่องสว่างบนเส้นทางหนีไฟ และแสดงทิศทางการหนีไฟให้ผู้ใช้อาคารสามารถอพยพออกจากอาคารที่กำลังเกิดเพลิงไหม้ได้ด้วยตนเอง

1.2) ข้อกำหนดต่างๆ ของระบบไฟฟ้าแสงสว่างฉุกเฉินและโคมไฟป้ายทางออกฉุกเฉิน ของมาตรฐานการป้องกันอัคคีภัยนี้ ให้เป็นไปตาม วสท. - 2004 มาตรฐานระบบไฟฟ้าแสงสว่างฉุกเฉินและโคมไฟป้ายทางออกฉุกเฉิน ฉบับล่าสุดของวิศวกรรมสถานแห่งประเทศไทยฯ

2) ตามมาตรฐานระบบไฟฟ้าแสงสว่างฉุกเฉินและโคมไฟป้ายทางออกฉุกเฉิน วสท. 2004-51 ภาคที่ 2 ไฟฟ้า แสงสว่างฉุกเฉิน ได้กำหนดรายละเอียดการออกแบบการให้แสงสว่างฉุกเฉินไว้ดังนี้

2.1)ทั่วไป: การให้แสงสว่างฉุกเฉินใช้เมื่อแสงสว่างจากแหล่งจ่ายไฟฟ้าปกติล้มเหลว ดังนั้นต้องมีแหล่งจ่ายไฟอิสระที่ไม่ขึ้นกับแหล่งจ่ายไฟแสงสว่างปกติ

2.2) แหล่งจ่ายไฟฟ้าแสงสว่าง:

2.2.1) ในสภาวะปกติ แสงสว่างที่ทางออกควรมาจากแหล่งจ่ายไฟฟ้าที่มีความเชื่อถือได้สูง เช่นจากการไฟฟ้าฯ

2.2.2) ในสภาวะฉุกเฉิน ให้ใช้โคมที่จ่ายไฟฟ้าจากแบตเตอรี่ ซึ่งต้องเป็นชนิดที่มีความเชื่อถือได้สูง สามารถประจุกลับเข้าไปใหม่ได้เองโดยอัตโนมัติ ไม่อนุญาตให้ใช้เครื่องกำเนิดไฟฟ้าเป็นแหล่งจ่ายไฟให้กับโคมไฟฟ้าฉุกเฉิน และต้องใช้วงจรไฟฟ้าจากวงจรไฟฟ้าแสงสว่างของในพื้นที่นั้นๆ

2.3) การทำงานของแหล่งจ่ายไฟฟ้าฉุกเฉิน:

2.3.1) แหล่งจ่ายไฟฟ้าฉุกเฉินต้องสามารถทำงานได้เมื่อแหล่งจ่ายไฟฟ้าปกติล้มเหลว หรือ เมื่อเครื่องป้องกันกระแสเกินเปิดวงจร และแหล่งจ่ายไฟฟ้าฉุกเฉินต้องทำงานได้อย่างต่อเนื่องและทำงานได้อีกโดยอัตโนมัติ

2.3.2) การเปลี่ยนจากแหล่งจ่ายไฟฟ้าปกติมาเป็นแหล่งจ่ายไฟฟ้าฉุกเฉิน ต้องทำได้สมบูรณ์ภายในเวลา 5 วินาที

ดูรายละเอียดเพิ่มเติมได้จากมาตรฐานระบบไฟฟ้าแสงสว่างฉุกเฉินและโคมไฟป้ายทางออกฉุกเฉิน วสท. 2004-51 ภาคที่ 2 ไฟฟ้าแสงสว่างฉุกเฉิน หน้า 21-32

3) ตามคู่มือเทคนิคการตรวจสอบอาคารเพื่อความปลอดภัย ภาคที่ 7 เทคนิคการตรวจสอบระบบป้องกันและระบบอัคคีภัย ข้อ 7.4 การตรวจสอบระบบไฟฟ้าสำรองฉุกเฉิน ได้มีการเสนอรายละเอียดเกี่ยวกับระบบหลอดไฟฟ้าส่องสว่างฉุกเฉินดังนี้

3.1) หลอดไฟต้องสามารถติดสว่างสูงสุดได้ทันที (ควรเป็นหลอดที่ใช้ไส้หลอด)

3.2) ไม่ควรใช้หลอดที่ต้องมีสตาร์ทเตอร์ในการจุด

3.3) โคมไฟฟ้าแบบต่อพ่วงต้องติดตั้งในตำแหน่งที่เหมาะสม สามารถส่องสว่างครอบคลุมพื้นที่เส้นทางอพยพ และไม่ส่องแสงบาดตาผู้อพยพ

4) ตามกฎกระทรวงฉบับที่ 33 (พ.ศ. 2535) ฉบับที่ 39 (พ.ศ. 2537) ฉบับที่ 47 (พ.ศ. 2540) และฉบับที่ 55 (พ.ศ. 2543) ได้กำหนดรายละเอียดสำหรับอาคารประเภทต่างๆ ดังนี้

4.1) กฎกระทรวงฉบับที่ 33 (พ.ศ. 2535) ได้กำหนดให้อาคารสูง และอาคารขนาดใหญ่พิเศษ และกฎกระทรวงฉบับที่ 39 (พ.ศ. 2537) ฉบับที่ 47 (พ.ศ. 2540) และฉบับที่ 55 (พ.ศ. 2543) ได้กำหนดให้อาคารที่มีใช้อาคารสูง และอาคารขนาดใหญ่พิเศษ ให้อาคารทั้งหมดที่กล่าวมาต้องมีระบบแสงสว่างฉุกเฉิน ที่มีแสงสว่างจากระบบไฟฟ้าฉุกเฉินให้สามารถมองเห็นช่องทางหนีไฟได้ชัดเจนขณะเพลิงไหม้

4.4.3 อุปกรณ์สายไฟฟ้า เต้ารับ เต้าเสียบ ตรงตามมาตรฐานวิศวกรรมสถานแห่งประเทศไทย (วสท.) ถูกยึดอยู่กับพื้นผนังหรือเพดาน และติดตั้งแหล่งจ่ายกระแสไฟฟ้าในบริเวณที่เหมาะสม

1) ตามมาตรฐานการป้องกันอัคคีภัย วสท. 3002-51 ภาคที่ 4 หมวดที่ 6 ระบบไฟฟ้าสำรองฉุกเฉิน ได้กำหนดรายละเอียดไว้ดังนี้

1.1) ระบบไฟฟ้าสำรองฉุกเฉิน มีวัตถุประสงค์เพื่อใช้ในการจ่ายไฟฟ้าฉุกเฉินอย่างต่อเนื่อง สำหรับอาคารที่กำลังเกิดเพลิงไหม้ ซึ่งสาเหตุการดับของแหล่งจ่ายไฟฟ้าปกติอาจเกิดจากกระแสไฟฟ้าขัดข้อง หรือพนักงานดับเพลิงตัดกระแสไฟฟ้าเพื่อปฏิบัติหน้าที่

1.2) ข้อกำหนดต่างๆ ของระบบไฟฟ้าสำรองฉุกเฉินและจ่ายกระแสไฟฟ้าของมาตรฐานการป้องกันอัคคีภัยนี้ให้เป็นไปตาม วสท. – 2001 มาตรฐานการติดตั้งทางไฟฟ้าสำหรับประเทศไทย ฉบับล่าสุดของวิศวกรรมสถานแห่งประเทศไทย

2) ตามมาตรฐานการติดตั้งทางไฟฟ้าสำหรับประเทศไทย วสท. 2001-51 บทที่ 12 วงจรไฟฟ้าช่วยชีวิต ได้กำหนดรายละเอียดไว้ดังนี้

2.1) ข้อกำหนดทั่วไปกำหนดให้อาคารสูงหรืออาคารขนาดใหญ่พิเศษ เป็นอาคารหรือสถานที่ ที่มีผู้นอนอาศัยอยู่จำนวนมากและหนีภัยได้ยากเมื่อเกิดอัคคีภัยหรือภาวะฉุกเฉินอื่นๆ จำเป็นต้องตัดกระแสไฟฟ้าวงจรปิดเพื่อให้เกิดความปลอดภัยจากไฟฟ้ารั่ว การฉีดน้ำดับเพลิงชำรุด เนื่องจากถูกเพลิงเผาไหม้ หรือกดทับกระแสแตกต่างๆ แต่ในภาวะเช่นนี้ ระบบวงจรไฟฟ้าฉุกเฉินต่างๆ ตามข้อ 2.3 ยังจำเป็นต้องมีไฟฟ้าให้ทำงานอยู่ได้ตามที่กำหนดไว้ วงจรไฟฟ้าเหล่านี้จึงต้องออกแบบเป็นพิเศษให้สามารถทนต่อความร้อนจากอัคคีภัย มีความแข็งแรงทางกลเป็นพิเศษ คงสภาพความปลอดภัยต่อกระแสไฟฟ้ารั่วหรือลัดวงจรเพื่อให้สามารถช่วยชีวิตผู้คนที่ติดอยู่ในสถานที่นั้นๆ ได้ทันการณ์ วงจรไฟฟ้าดังกล่าวนี้เรียกว่า วงจรไฟฟ้าช่วยชีวิต

2.2) ข้อกำหนดทั่วไปกำหนดให้วงจรไฟฟ้าช่วยชีวิตให้มีการตรวจสอบและทดสอบความพร้อมทุกปี

2.3) ข้อกำหนดด้านขอบเขตได้ระบุข้อกำหนดสำหรับวงจรไฟฟ้าที่จำเป็นต้องใช้งานได้อย่างดีและต่อเนื่องในภาวะฉุกเฉินดังนี้

■ ระบบจ่ายไฟฟ้าฉุกเฉิน	■ ระบบสัญญาณเตือนอัคคีภัย
■ ระบบสื่อสารฉุกเฉิน	■ ระบบอัดอากาศสำหรับบันไดหนีไฟ
■ ระบบลิฟท์ผจญเพลิง	■ ระบบเครื่องสูบน้ำและระบบดับเพลิงอัตโนมัติ
■ ระบบดูดและระบายควันรวมทั้งระบบ	■ ระบบไฟฟ้าแสงสว่างฉุกเฉิน

ควบคุมการกระจายของไฟและควัน

2.4) ข้อกำหนดด้านขอบเขตได้ระบุข้อกำหนดสำหรับอาคารสถานที่ต่อไปนี้ อาคารสูงหรืออาคารขนาดใหญ่พิเศษ/อาคารหรือสถานที่ใดๆ ที่กฎหมายกำหนดให้ต้องมีระบบวงจรไฟฟ้าช่วยชีวิต ตามข้อ 2.3 ไม่ว่าทั้งหมดหรือบางส่วนหรือระบบใดระบบหนึ่ง/อาคารหรือสถานที่สลับซับซ้อน หรือที่มีผู้คนจำนวนมากอยู่ในอาคารนั้น ไม่ว่าเพื่อจะดำเนินกิจกรรมใดก็ตามหรืออาคารใดที่จำเป็นต้องติดตั้งระบบวงจรไฟฟ้าช่วยชีวิต ตาม ข้อ 2.3 ไม่ว่าทั้งหมดหรือบางส่วนหรือระบบใดระบบหนึ่ง/อาคารหรือสถานที่จัดเป็นบริเวณอันตรายจะต้องปฏิบัติตามข้อกำหนดการติดตั้งสำหรับบริเวณอันตรายตามแต่ละประเภทนั้นด้วย

2.5) การจ่ายไฟฟ้าฉุกเฉินสำหรับวงจรไฟฟ้าช่วยชีวิตจะต้องมีลักษณะคือ ต้องมีแหล่งไฟฟ้าจ่ายไฟฟ้าฉุกเฉินอาจเป็นเครื่องกำเนิดไฟฟ้า แบตเตอรี่ หรืออื่นใดที่สามารถจ่ายไฟให้ระบบวงจรไฟฟ้าช่วยชีวิตอย่างเหมาะสม และในระยะเวลาอันพอเพียงที่จะครอบคลุมความต้องการของระบบวงจรไฟฟ้าช่วยชีวิตส่วนที่ต้องมีไฟฟ้าใช้ที่นานที่สุดได้ด้วย และการมีไฟฟ้าจ่ายให้ระบบวงจรไฟฟ้าช่วยชีวิตนี้จะต้องไม่ถูกระบบจากเหตุใดๆ ที่ทำให้ไม่มีไฟฟ้าจ่ายให้ได้ เช่น การปลดหรือการงดจ่ายไฟฟ้าของการไฟฟ้าฯ หรือเกิดเพลิงไหม้ เป็นต้น

รายละเอียดเพิ่มเติมได้จากมาตรฐานการติดตั้งทางไฟฟ้าสำหรับประเทศไทย พ.ศ. 2545 วสท. 2001-51 บทที่ 12 วงจรไฟฟ้าช่วยชีวิต หน้า 12-1 ถึง 12-8

3) ตามคู่มือเทคนิคการตรวจสอบอาคาร เพื่อความปลอดภัย ภาคที่ 7 เทคนิคการตรวจสอบระบบป้องกันและระบบอัคคีภัย ข้อ 7.4 การตรวจสอบระบบไฟฟ้าสำรองฉุกเฉิน ได้มีการเสนอรายละเอียดเกี่ยวกับการตรวจสอบระบบไฟฟ้าสำรองฉุกเฉินดังนี้ ระบบการจ่ายไฟฟ้าสำรองฉุกเฉินสำหรับแสงสว่างเพื่อการอพยพ พาหนะที่จ่ายไฟฟ้าให้กับโคมไฟส่องสว่างเส้นทาง และป้ายบอกเส้นทางเพื่อการหนีภัย แบ่งเป็นการจ่ายไฟฟ้าสำรองฉุกเฉินจากแบตเตอรี่สำรองไฟ และจากเครื่องกำเนิดไฟฟ้าสำรองฉุกเฉิน แสงสว่างในเส้นทางหนีไฟต้องส่องสว่างตลอดเวลาทั้งในสภาวะปกติและสภาวะไฟฟ้าดับ โดยแสงสว่างเฉลี่ยที่พื้นเมื่อใช้ไฟฟ้าจากไฟฟ้าสำรองฉุกเฉินต้องส่องสว่างเฉลี่ยไม่น้อยกว่า 10 ลักซ์ โดยไม่มีจุดใดต่ำกว่า 1 ลักซ์ สามารถส่องสว่างต่อเนื่องเป็นเวลาไม่น้อยกว่า 2 ชั่วโมง

รายละเอียดเพิ่มเติมได้จากคู่มือเทคนิคการตรวจสอบอาคารเพื่อความปลอดภัย (สำหรับการตรวจสอบอาคารตามกฎหมาย) ภาคที่ 7 เทคนิคการตรวจสอบระบบป้องกัน และระบบอัคคีภัย ข้อ 7.4 การตรวจสอบระบบไฟฟ้าสำรองฉุกเฉิน หน้า 226-233

4) ตามกฎกระทรวงฉบับที่ 33 (พ.ศ. 2535) ฉบับที่ 39 (พ.ศ. 2537) ฉบับที่ 47 (พ.ศ. 2540) และฉบับที่ 55 (พ.ศ. 2543) ได้กำหนดรายละเอียดสำหรับอาคารประเภทต่างๆ ดังนี้

4.1) กฎกระทรวงฉบับที่ 33 (พ.ศ. 2535) ได้กำหนดให้อาคารสูง และอาคารขนาดใหญ่พิเศษต้องมีระบบไฟฟ้าสำรองฉุกเฉิน ให้มีระบบจ่ายพลังงานไฟฟ้าสำรองสำหรับกรณีฉุกเฉินและสามารถทำงานได้โดยอัตโนมัติเมื่อระบบจ่ายไฟฟ้าปกติหยุดทำงาน โดยสามารถจ่ายพลังงานไฟฟ้าได้เพียงพอสำหรับใช้งานดังต่อไปนี้

4.1.1) จ่ายพลังงานไฟฟ้าเป็นเวลาไม่น้อยกว่า 2 ชั่วโมงสำหรับเครื่องหมายแสดงทางฉุกเฉิน ทางเดิน ห้องโถง บันได และระบบสัญญาณเตือนเพลิงไหม้

4.1.2) จ่ายพลังงานไฟฟ้าตลอดเวลาที่ใช้งานสำหรับลิฟต์ดับเพลิง เครื่องสูบน้ำดับเพลิง ห้องช่วยชีวิต ฉุกเฉิน ระบบสื่อสารเพื่อความปลอดภัยของสาธารณะและกระบวนการผลิตทางอุตสาหกรรมที่จะก่อให้เกิดอันตรายต่อชีวิต หรือสุขภาพอนามัยเมื่อกระแสไฟฟ้าขัดข้อง

4.2) กฎกระทรวงฉบับที่ 39 (พ.ศ. 2535) ฉบับที่ 47 (พ.ศ. 2540) และฉบับที่ 55 (พ.ศ. 2543) มิได้มีการกำหนดรายละเอียดเกี่ยวกับระบบไฟฟ้าสำรองไว้ สำหรับอาคารทั่วไปที่มีใช้อาคารสูง หรืออาคารขนาดใหญ่พิเศษ เพียงแต่มีการกำหนดให้ต้องมีแสงสว่างจากระบบไฟฟ้าฉุกเฉินเพียงพอที่จะมองเห็นช่องทางหนีไฟได้ชัดเจนขณะเพลิงไหม้เท่านั้น

4.5 งานวิศวกรรมระบบระบายอากาศและปรับอากาศ

4.5.1 มาตรฐานระบบระบายอากาศ มีรายละเอียดดังนี้

- 1) ตามมาตรฐานระบบระบายอากาศ และระบบปรับอากาศ วสท. 3003-50 ประกอบด้วยข้อกำหนดต่างๆ ไว้ดังนี้
 - 1.1) ข้อกำหนดทั่วไป
 - 1.1.1) ระบบปรับอากาศและระบายอากาศต้องได้รับการออกแบบและติดตั้งตามหลักปฏิบัติทางวิศวกรรมที่ดี (good engineering practice)
 - 1.1.2) งานไฟฟ้าสำหรับระบบปรับอากาศและระบายอากาศต้องปฏิบัติตามมาตรฐานการจัดตั้งทางไฟฟ้าสำหรับประเทศไทย ตามมาตรฐาน วสท. 2001
 - 1.2) ระบบระบายอากาศสำหรับพื้นที่ทั่วไป
 - 1.2.1) อัตราการระบายอากาศของอาคาร ต้องมีอัตราไม่น้อยกว่าที่กำหนดในมาตรฐานการระบายอากาศ เพื่อคุณภาพอากาศภายในอาคารที่ยอมรับได้ ของวิศวกรรมสถานแห่งประเทศไทยฯ (มาตรฐาน วสท. 3010)
 - 1.2.2) อาคารที่มีสิ่งปนเปื้อนต้องได้รับการทำความสะอาดก่อนที่จะนำมาหมุนเวียนใช้ใหม่
 - 1.2.3) ต้องจัดให้มีระบบระบายอากาศเฉพาะที่ (local exhaust system) เพื่อกำจัดความชื้น กลิ่น คาร์บอนไดออกไซด์ ละอองน้ำ ความร้อน ฝุ่น หรือสารอื่น ที่มีปริมาณมากจนก่อให้เกิดการระคายเคือง หรือการเจ็บป่วยกับผู้ใช้อาคาร
 - 1.2.4) สารอันตราย เช่น สารพิษ สารกัดกร่อน สารที่เป็นกรด หรือ สารร้อน ซึ่งเกิดจากกระบวนการอุตสาหกรรม ต้องถูกดูดจับ (capture) และระบายทิ้งสู่ภายนอกอาคาร
 - 1.2.5) สารอันตราย ต้องถูกจำกัดให้อยู่ในพื้นที่ที่กำหนดขึ้นโดยวิธีรักษาความดันในบริเวณดังกล่าวให้มีความดันต่ำกว่าบริเวณโดยรอบ และวิธีการปิดล้อม บริเวณดังกล่าวไม่ให้มีอากาศรั่วไหล จนกว่าสารอันตรายจะถูกระบายออกไปภายนอกอาคาร
 - 1.2.6) อาคารที่มีสารอันตราย ต้องได้รับการบำบัดให้มีคุณภาพตามกฎหมายก่อนทั้งออกสู่ภายนอกอาคาร
 - 1.2.7) พื้นที่สำหรับใช้เพื่อเก็บของ (storage occupancies) ต้องจัดให้มีการระบายอากาศด้วยวิธีกล โดยมีอัตราไม่น้อยกว่า 2 เท่าของปริมาตรห้องต่อชั่วโมง ในขณะที่มีคนใช้งาน หรือมีช่องเปิดออกสู่ภายนอกไม่น้อยกว่า 10% ของพื้นที่
 - 1.2.8) ตำแหน่งช่องนำอากาศเข้าโดยวิธีกล ต้องห่างจากที่เกิดอากาศเสียและช่องระบายอากาศทิ้งไม่น้อยกว่า 5.00 เมตร และอยู่สูงไม่น้อยกว่า 3.00 เมตร

2) ตามมาตรฐานระบบปรับอากาศและระบายอากาศ วสท. 3003-50 ในบทที่ 8 เรื่อง การระบายอากาศสำหรับบริเวณที่มีสารเคมีและสารอันตราย หัวข้อ 8.3 ระบบระบายอากาศสำหรับห้องปฏิบัติการได้มีการกำหนดรายละเอียด ระบบระบายอากาศสำหรับห้องปฏิบัติการไว้ดังนี้

2.1) ขอบเขต

2.1.1) ระบบระบายอากาศเสียของห้องปฏิบัติการ, ระบบครอบดูดลม/ตู้ดูดควันสำหรับห้องปฏิบัติการ (laboratory hood), อุปกรณ์ระบายอากาศเฉพาะที่ และระบบอื่นๆ สำหรับระบายอากาศเสียในพื้นที่ห้องปฏิบัติการ ซึ่งได้แก่ แก๊สติดไฟ, ไอระเหย หรืออนุภาคต่างๆ ที่ถูกปล่อยออกมา

2.1.2) ระบบจ่ายอากาศในห้องปฏิบัติการซึ่งจะต้องจัดเตรียมไว้ตามแต่ละประเภท, การตรวจสอบและบำรุงรักษา ทั้งในระบบระบายอากาศและครอบดูดลม/ตู้ดูดควันสำหรับห้องปฏิบัติการ

2.2) ความต้องการทั่วไป

2.2.1) ระบบส่งจ่าย (supply systems)

- ต้องออกแบบระบบระบายอากาศในห้องปฏิบัติการให้ไอสารเคมีที่เกิดขึ้นไม่ถูกนำกลับมาหมุนเวียนอีก และสารเคมีที่ปล่อยออกมาต้องกักเก็บหรือถูกกำจัดออกเพื่อป้องกันอันตรายจากการลุกติดไฟ
- บริเวณที่นำอากาศบริสุทธิ์เข้าจะต้องหลีกเลี่ยงการนำอากาศที่มีสารเคมีหรือสารติดไฟจากส่วนอื่นๆ เข้ามาในพื้นที่ห้องปฏิบัติการ

- ห้องปฏิบัติการที่มีสารเคมีจะต้องมีการระบายอากาศอย่างต่อเนื่อง
- ความดันอากาศภายในห้องปฏิบัติการจะต้องมีค่าน้อยกว่าภายนอก

ข้อยกเว้น

(1) หากห้องดังกล่าวต้องการให้เป็นลักษณะห้องสะอาด ซึ่งไม่สามารถทำให้ความดันภายในห้องมีค่าน้อยกว่าภายนอกได้ จะต้องมีการจัดเตรียมระบบเพื่อป้องกันอากาศภายในห้องรั่วสู่บรรยากาศภายนอก

(2) ระดับความดันที่เหมาะสมระหว่างส่วนโถงทางเดินและส่วนที่ไม่ใช่ห้องปฏิบัติการ อาจเปลี่ยนแปลงได้ชั่วคราว หากมีการเปิดประตู มีการเปลี่ยนตำแหน่งหัวดูดอากาศ หรือ กิจกรรมอื่นๆ ในระยะเวลาอันสั้น

- ตำแหน่งของหัวจ่ายลมจะต้องอยู่ในตำแหน่งที่ไม่มีผลกระทบต่oprสิทธิภาพของครอบดูดลม/ตู้ดูดควันสำหรับห้องปฏิบัติการ ระบบระบายอากาศ อุปกรณ์ตรวจจับเพลิงไหม้หรือระบบดับเพลิง

2.2.2) การระบายอากาศเสีย (exhaust air discharge)

- อากาศเสียที่ออกจากห้องปฏิบัติการหรืออากาศเสียอื่นๆ จะต้องไม่ถูกนำกลับมาหมุนเวียนใช้อีก
- อากาศเสียจากห้องปฏิบัติการที่ต้องระบายผ่านพื้นที่อื่นที่ไม่ใช่ห้องปฏิบัติการต้องส่งผ่านออกไปภายนอกอาคารโดยใช้ท่อลม

- อากาศจากพื้นที่ที่มีสารเคมีปนเปื้อนจะต้องมีการระบายทิ้งอย่างต่อเนื่องและต้องรักษาความดันในห้องให้มีค่าน้อยกว่าภายนอกอยู่เสมอ

- ในระบบระบายอากาศเสียส่วนที่มีความดันสูง เช่น พัดลม, คอยล์, ท่อลมอ่อน หรือท่อลม จะต้องมีการอุดรอยรั่วเป็นอย่างดี

- ความเร็วของท่อดูดและปริมาณลมจะต้องเพียงพอต่อการลำเลียงสิ่งปนเปื้อนเหล่านั้นได้ตลอด แนวท่อ
- ห้ามนำครอบดูดลม/ตู้ดูดควันทั่วไปมาใช้แทนครอบดูดลม/ตู้ดูดควันสำหรับห้องปฏิบัติการ
- ห้ามนำตู้นิรภัยทางชีวภาพ มาใช้แทนครอบดูดลม/ตู้ดูดควันสำหรับห้องปฏิบัติการ
- ห้ามนำ laminar flow cabinet มาใช้แทนครอบดูดลม/ตู้ดูดควันสำหรับห้องปฏิบัติการ
- อากาศเสียจากห้องปฏิบัติการหรืออากาศเสียอื่นๆ จะต้องถูกระบายทิ้งเหนือระดับหลังคาโดยระดับความสูงและความเร็วจะต้องเพียงพอที่จะป้องกันการไหลย้อนกลับเข้ามาและส่งผลถึงบุคคลโดยทั่วไป

- ความเร็วอากาศต้องมีความเร็วพอที่จะป้องกันการสะสมตัวของของเหลว หรือการเกาะตัวของวัสดุในระบบระบายอากาศเสีย

2.2.3) การเติมอากาศจากภายนอก

อากาศจากภายนอกที่เติมเข้าห้องเพื่อชดเชยการระบายอากาศควรผ่านการลดความชื้นให้มีปริมาณไอน้ำในอากาศหรืออุณหภูมิหยดน้ำค้างต่ำกว่าสภาวะภายในห้อง ก่อนผสมกับลมกลับหรือก่อนจ่ายเข้าไปในห้องโดยตรง

2.3) วัสดุอุปกรณ์และการติดตั้ง

2.3.1) ท่อลมและอุปกรณ์ระบายอากาศเฉพาะที่ (duct construction for hoods and local exhaust systems) กำหนดให้ท่อลมจากช่องดูดต่างๆ ต้องทำจากวัสดุไม่ติดไฟ (ดูรายละเอียดเพิ่มเติมได้จากมาตรฐานระบบปรับอากาศและระบายอากาศ วสท. 3003-50 ในบทที่ 8 เรื่อง การระบายอากาศสำหรับบริเวณที่มีสารเคมีและสารอันตราย หน้า 63 ถึง 64)

2.3.2) อุปกรณ์ระบายอากาศ, การควบคุม, ความเร็ว และการระบายทิ้ง

- พัดลมที่เลือกใช้จะต้องพิจารณาถึงการติดไฟ, การเสียหายต่างๆ และการกักความร้อน
- พัดลมซึ่งใช้กับวัสดุที่มีการกักความร้อนหรือติดไฟได้อนุญาตให้เคลือบด้วยวัสดุหรือทำจากวัสดุที่สามารถต้านทานการกักความร้อนซึ่งมีดัชนีการลามไฟไม่เกินกว่า 25 ได้
- พัดลมจะต้องติดตั้งในตำแหน่งที่สามารถเข้าทำการบำรุงรักษาได้อย่างสะดวก
- หากมีวัสดุหรือแก๊สที่สามารถติดไฟได้ไหลผ่านพัดลมอุปกรณ์ส่วนหมุนต่างๆ ต้องไม่เป็นเหล็กหรือไม่มีส่วนที่ทำให้เกิดประกายไฟและความร้อน
- มอเตอร์และอุปกรณ์ควบคุมต่างๆ จะต้องติดตั้งภายนอกของบริเวณที่มีสารไวไฟ ไอ หรือวัสดุติดไฟ
- จะต้องจัดทำลูกศรแสดงทิศการหมุนของพัดลม

2.3.3) ตำแหน่งการติดตั้งครอบดูดลม ตู้ดูดควันสำหรับห้องปฏิบัติการ

- ครอบคลุม ตัวดูดควันสำหรับห้องปฏิบัติการต้องอยู่ในตำแหน่งที่มีลักษณะการไหลเวียนอากาศมีความปั่นป่วนน้อยที่สุด
- ครอบคลุม ตัวดูดควันสำหรับปฏิบัติการต้องไม่อยู่ในตำแหน่งที่ใกล้กับทางเข้า-ออก หรือสถานที่ที่มีความพลุกพล่าน
- สถานที่ทำงานส่วนบุคคลที่ใช้เวลาส่วนใหญ่ทำงานในแต่ละวัน เช่น โต๊ะทำงาน ต้องไม่อยู่ใกล้บริเวณที่เป็นครอบคลุม ตัวดูดควันสำหรับห้องปฏิบัติการ

2.3.4) ระบบป้องกันอัคคีภัยสำหรับครอบคลุม ตัวดูดควันสำหรับห้องปฏิบัติการ

- ระบบดับเพลิงอัตโนมัติไม่จำเป็นสำหรับครอบคลุม ตัวดูดควันสำหรับห้องปฏิบัติการ หรือระบบระบายอากาศเสีย

2.3.5) การตรวจสอบ, การทดสอบและการบำรุงรักษา

- จะต้องมีการตรวจสอบสภาพครอบคลุม ตัวดูดควันสำหรับห้องปฏิบัติการ อย่างน้อยปีละ 1 ครั้ง

ดูรายละเอียดเพิ่มเติมได้จากมาตรฐานระบบปรับอากาศและระบายอากาศ วสท. 3003-50 ในบทที่ 8 เรื่องการระบายอากาศสำหรับบริเวณที่มีสารเคมีและสารอันตราย หน้า 64 ถึง 67

3) ตามกฎกระทรวงฉบับที่ 33 (พ.ศ. 2535) ฉบับที่ 39 (พ.ศ. 2537) และ ฉบับที่ 50 (พ.ศ. 2540) ได้กำหนดรายละเอียดไว้ดังนี้

3.1) กฎกระทรวงฉบับที่ 33 (พ.ศ. 2535) และ 50 (พ.ศ. 2540) หมวด 2 ระบบระบายอากาศ ระบบไฟฟ้าและระบบป้องกันเพลิงไหม้

ข้อ 9 (1) ได้กำหนดการระบายอากาศโดยวิธีธรรมชาติ ให้ใช้เฉพาะกับห้องในอาคารที่มีผนังด้านนอกอาคารอย่างน้อยหนึ่งด้าน โดยจัดให้มีช่องเปิดสู่ภายนอกอาคารได้ เช่น ประตู หน้าต่าง หรือบานเกล็ด ซึ่งต้องเปิดไว้ระหว่างใช้สอยห้องนั้นๆ และพื้นที่ของช่องเปิดนี้ต้องเปิดได้ไม่น้อยกว่า 10% ของพื้นที่ของห้องนั้น และ (2) การระบายอากาศโดยวิธีกล ให้ใช้กับห้องในอาคารลักษณะใดก็ได้โดยจัดให้มีกลอุปรณ์ขับเคลื่อนอากาศ ซึ่งต้องทำงานตลอดเวลาระหว่างที่ใช้สอยห้องนั้น เพื่อให้เกิดการนำอากาศภายนอกเข้ามาตามอัตราในตารางที่ 4.3 ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 4.3 การระบายอากาศ

ลำดับ	สถานที่	อัตราการระบายอากาศไม่น้อยกว่าจำนวนเท่าของปริมาตรของห้องใน 1 ชั่วโมง
1	สำนักงาน	7

ดูรายละเอียดเพิ่มเติมจากกฎกระทรวงฉบับที่ 55 (พ.ศ. 2543) ข้อ 21 ในกฎหมายอาคาร อาษา, 2548 หน้า 3-120 (ส่วนสถานที่อื่นๆ ที่มีได้ระบุไว้ในตาราง ให้ใช้อัตราการระบายอากาศของสถานที่ที่มีลักษณะใกล้เคียงกับอัตราที่กำหนดไว้ในตาราง)

ตำแหน่งของช่องนำอากาศภายนอกเข้าโดยวิธีกล ต้องห่างจากที่เกิดอากาศเสียและช่องระบายอากาศทิ้งไม่น้อยกว่า 5.00 เมตร สูงจากพื้นดินไม่น้อยกว่า 1.50 เมตร

การนำอากาศภายนอกเข้าและการระบายอากาศทิ้งโดยวิธีกล ต้องไม่ก่อให้เกิดความเดือดร้อนรำคาญแก่ประชาชนผู้อยู่อาศัยใกล้เคียง

ข้อ 10 การระบายอากาศในอาคารสูงหรืออาคารขนาดใหญ่พิเศษที่มีการปรับภาวะอากาศด้วยระบบการปรับภาวะอากาศ ต้องมีการนำอากาศภายนอกเข้ามาในพื้นที่ปรับภาวะอากาศหรือดูดอากาศจากภายในพื้นที่ปรับภาวะอากาศออกไปไม่น้อยกว่าอัตราในตารางที่ 4.4 ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 4.4 การระบายอากาศในกรณีที่มีระบบปรับอากาศ

ลำดับ	สถานที่	ลูกบาศก์เมตร/ชั่วโมง/ตารางเมตร
3	สำนักงาน	2
7	ห้องปฏิบัติการ	2
11	ห้องเรียน	4

ดูรายละเอียดเพิ่มเติมจากกฎกระทรวงฉบับที่ 55 (พ.ศ. 2543) ข้อ 21 ในกฎหมายอาคาร อาษา, 2548 หน้า 3-121 (สถานที่อื่นๆ ที่มีได้ระบุไว้ในตารางให้ใช้อัตราการระบายอากาศของสถานที่ที่มีลักษณะใกล้เคียงกัน)

3.2) กฎกระทรวงฉบับที่ 39 (พ.ศ. 2537) ได้กำหนดรายละเอียดเกี่ยวกับอัตราการระบายอากาศด้วยวิธีกล และการระบายอากาศในกรณีที่มีระบบปรับอากาศ สำหรับอาคารอื่นที่มีใช้อาคารสูงหรืออาคารขนาดใหญ่พิเศษตามที่ปรากฏในหมวดที่ 3 ระบบการจัดแสงสว่างและการระบายอากาศไว้ดังนี้

ข้อ 12 ระบบการระบายอากาศในอาคารจะจัดให้มีการระบายอากาศโดยวิธีธรรมชาติหรือโดยวิธีกลก็ได้

ข้อ 13 ในกรณีที่จัดให้มีการระบายอากาศโดยวิธีธรรมชาติ ห้องในอาคารทุกชนิดทุกประเภทต้องมีประตูหน้าต่างหรือช่องระบายอากาศด้านติดกับอากาศภายนอกเป็นพื้นที่รวมกันไม่น้อยกว่าร้อยละสิบของพื้นที่ของห้องนั้น ทั้งนี้ไม่นับรวมพื้นที่ประตู หน้าต่าง และช่องระบายอากาศที่ติดต่อกับห้องอื่นหรือช่องทางเดินภายในอาคาร

ข้อ 14 ในกรณีที่ไม้อาจจัดให้มีการระบายอากาศโดยวิธีธรรมชาติตามข้อ 13 ได้ ให้จัดให้มีการระบายอากาศโดยวิธีกลซึ่งใช้กลอุปกรณ์ขับเคลื่อนอากาศ กลอุปกรณ์นี้ต้องทำงานตลอดเวลาระหว่างที่ใช้สอยพื้นที่นั้น และการระบายอากาศต้องมีการนำอากาศภายนอกเข้ามาในพื้นที่ไม่น้อยกว่าอัตราที่กำหนดไว้ในตารางอัตราการระบายอากาศด้วยวิธีกลท้ายกฎกระทรวงนี้ ส่วนสถานที่อื่นที่มีได้ระบุไว้ในตารางตามวรรคหนึ่ง ให้ใช้อัตราการระบายอากาศของสถานที่ที่มีลักษณะใกล้เคียงกับอัตราที่กำหนดไว้ในตารางดังกล่าว

ข้อ 15 ในกรณีที่จัดให้มีการระบายอากาศด้วยระบบการปรับอากาศต้องมีการนำอากาศภายนอกเข้ามาในพื้นที่ปรับอากาศหรือดูดอากาศจากภายในพื้นที่ปรับอากาศออกไปไม่น้อยกว่าอัตราที่กำหนดไว้ในตารางอัตราการระบายอากาศในกรณีที่มีระบบการปรับอากาศ ท้ายกฎกระทรวงนี้ ส่วนสถานที่อื่นที่มีได้ระบุไว้ในตารางตามวรรคหนึ่ง ให้ใช้อัตราการระบายอากาศของสถานที่ที่มีลักษณะใกล้เคียงกับอัตราที่กำหนดไว้ในตารางดังกล่าว

ข้อ 16 ตำแหน่งของช่องนำอากาศภายนอกเข้าโดยวิธีกล ต้องห่างจากที่เกิดอากาศเสียและช่องระบายอากาศทั้งไม่น้อยกว่า 5 เมตร และสูงจากพื้นดินไม่น้อยกว่า 1.50 เมตร การนำอากาศภายนอกเข้าและการระบายอากาศทั้งโดยวิธีกลต้องไม่ก่อให้เกิดความเดือดร้อนรำคาญแก่ประชาชนผู้อยู่อาศัยใกล้เคียง

ตารางที่ 4.5 ตารางแนบท้ายกฎกระทรวง : อัตราการระบายอากาศด้วยวิธีกล

ลำดับ	สถานที่ (ประเภทการใช้)	อัตราการระบายอากาศ ไม่น้อยกว่าจำนวนเท่าของปริมาตรของห้องใน 1 ชั่วโมง
1	สำนักงาน	7

ดูรายละเอียดเพิ่มเติมจากกฎกระทรวงฉบับที่ 39 (พ.ศ.2537) ในกฎหมายอาคาร อาษา, 2548 หน้า 3-155

ตารางที่ 4.6 ตารางแนบท้ายกฎกระทรวง : อัตราการระบายอากาศในกรณีที่มีระบบการปรับอากาศ

ลำดับ	สถานที่ (ประเภทการใช้)	ลูกบาศก์เมตร/ชั่วโมง/ตารางเมตร
1	สำนักงาน	2
2	ห้องปฏิบัติการ	2
3	ห้องเรียน	4

ดูรายละเอียดเพิ่มเติมจากกฎกระทรวงฉบับที่ 39 (พ.ศ.2537) ในกฎหมายอาคาร อาษา, 2548 หน้า 3-156

โดยสรุปและเมื่อพิจารณาจากกฎกระทรวงทั้ง 3 ฉบับ พบว่า อัตราการระบายอากาศด้วยวิธีกลของอาคารห้องปฏิบัติการ (ซึ่งไม่ได้ระบุไว้ในตารางแต่มีลักษณะสถานที่ใกล้เคียงกับอาคารประเภทสำนักงาน) ควรจะมีอัตราการระบายอากาศไม่น้อยกว่าจำนวนเท่าของปริมาตรของห้องใน 1 ชั่วโมงอยู่ที่ 7 เท่า ส่วนอัตราการระบายอากาศในกรณีที่มีระบบการปรับอากาศของห้องปฏิบัติการอยู่ที่ 2 ลูกบาศก์เมตร/ชั่วโมง/ตารางเมตร

นอกจากนี้ยังสามารถศึกษาเรื่องตรวจสอบคุณภาพอากาศอย่างละเอียดและการควบคุมปัญหาคุณภาพอากาศในอาคารเกี่ยวกับการปนเปื้อนทางเคมีได้ อ่านเพิ่มเติมได้ในมาตรฐานการตรวจสอบคุณภาพอากาศภายในอาคารสมาคมวิศวกรรมปรับอากาศแห่งประเทศไทย (ส.ว.ป.ท.) 04-2549 หน้า 14-23 และดูรายละเอียดประกอบกับข้อ 4.6.2 การติดตั้งระบบปรับอากาศของห้องปฏิบัติการ

4.5.2 มาตรฐานระบบปรับอากาศ มีรายละเอียดดังนี้

1) มาตรฐานระบบปรับอากาศและระบายอากาศ วสท. 3003-50 ได้กำหนดรายละเอียดต่างๆ ไว้ดังนี้

1.1) ข้อกำหนดทั่วไป

1.1.1) ระบบปรับอากาศและระบายอากาศต้องได้รับการออกแบบและติดตั้งตามหลักปฏิบัติทางวิศวกรรมที่ดี (good engineering practice)

1.1.2) งานไฟฟ้าสำหรับระบบปรับอากาศและระบายอากาศต้องปฏิบัติตามมาตรฐานการติดตั้งทางไฟฟ้าสำหรับประเทศไทย (มาตรฐาน วสท. 2001)

1.2) การเข้าถึง (Access)

1.2.1) ทั่วไป อุปกรณ์และเครื่องใช้ทางกลทุกชนิดจะต้องเข้าถึงได้ เพื่อตรวจสอบบริการ ซ่อมแซม และเปลี่ยน โดยไม่ต้องรื้อถอนโครงสร้างถาวร หากไม่ได้ระบุเป็นอย่างอื่นต้องมีการจัดเตรียมพื้นที่และช่องว่างสำหรับทำงานไม่น้อยกว่า 0.75 เมตร ในการบริการอุปกรณ์ หรือเครื่องใช้ อุปกรณ์ควบคุม มาตรวัดแผงกรองอากาศ พัดลม มอเตอร์ และหัวเผา จะต้องเข้าถึงได้ และต้องแสดงข้อแนะนำในการใช้งานให้เห็นได้อย่างชัดเจนอยู่ใกล้เคียงกับเครื่องใช้นั้น

1.2.2) เครื่องทำความเย็น จะต้องจัดเตรียมช่องทางที่เข้าถึงได้ มีความกว้างไม่น้อยกว่า 0.60 เมตร และสูงไม่น้อยกว่า 2.00 เมตร สำหรับเครื่องทำความเย็นแต่ละเครื่องที่ติดตั้งไว้ภายในอาคารยกเว้นท่อน้ำ ท่อลม และอุปกรณ์ในลักษณะที่ไม่จำเป็นต้องได้รับการบริการหรือการปรับแก้

ข้อยกเว้น: ช่องเปิดบริการไปยังเครื่องทำความเย็นที่อยู่เหนือฝ้าเพดานจะต้องมีขนาดความกว้างอย่างน้อย 0.60 เมตร และยาวอย่างน้อย 0.60 เมตร และต้องมีขนาดใหญ่เพียงพอในการเปลี่ยนเครื่องทำความเย็นได้

1.2.3) การติดตั้งเหนือฝ้าเพดาน หากช่องเปิดบริการอยู่ห่างจากพื้นที่ทำงานมากกว่า 1.00 เมตร จะต้องจัดเตรียมพื้นที่ที่มีความมั่นคงแข็งแรงและต่อเนื่องซึ่งมีความกว้างไม่น้อยกว่า 0.60 เมตร จากช่องเปิดบริการไปยังพื้นที่ทำงานที่จำเป็น

1.2.4) แผงกรองอากาศ วาล์วควบคุม และเครื่องส่งลมเย็น จะต้องจัดเตรียมช่องทางที่ไม่มีสิ่งกีดขวางที่มีความกว้างไม่น้อยกว่า 0.60 เมตรและความสูงไม่น้อยกว่า 0.75 เมตร เพื่อเข้าบำรุงรักษา แผงกรองอากาศ วาล์วควบคุมและเครื่องส่งลมเย็น

ข้อยกเว้น: ช่องเปิดที่เปิดถึงอุปกรณ์โดยตรง อาจลดขนาดลงเหลือ 0.30 เมตร โดยที่ยังคงสามารถบำรุงรักษาอุปกรณ์นั้นได้

ดูรายละเอียดเพิ่มเติมจาก มาตรฐานระบบปรับอากาศและระบายอากาศ วสท. 3003-50 หน้า 3 ถึง 5

1.3) การปรับอากาศ

สภาวะการออกแบบ (design condition) สำหรับการปรับอากาศเพื่อความสบาย ต้องเลือกสภาวะการออกแบบภายในอาคารให้เกิดการอนุรักษ์พลังงานมากที่สุดเท่าที่เป็นไปได้ ในกรณีไม่มีความต้องการเป็นกรณีพิเศษอื่นๆ การคำนวณภาระการทำความเย็นแนะนำให้ใช้อุณหภูมิและความชื้นสัมพัทธ์ตามที่แสดงในตารางที่ 4.7

ตารางที่ 4.7 ค่าแนะนำสภาวะการออกแบบภายในอาคาร

ลักษณะการใช้งาน	อุณหภูมิกระเปาะแห้ง (องศาเซลเซียส)	ความชื้นสัมพัทธ์ (เปอร์เซ็นต์)
สำนักงาน โรงเรียน	24	55

(ที่มา มาตรฐานระบบปรับอากาศและระบายอากาศ วสท. 3003-50 หน้า 7)

ดูรายละเอียดเพิ่มเติมจาก มาตรฐานระบบปรับอากาศและระบายอากาศ วสท. 3003-50 หน้า 7

1.4) การติดตั้งระบบปรับอากาศและระบายอากาศเพื่อความปลอดภัยด้านอัคคีภัย

ความต้องการทั่วไปสำหรับอุปกรณ์

1.4.1) ต้องจัดวางตำแหน่งอุปกรณ์ให้สามารถเข้าถึงได้เพื่อการตรวจสอบบำรุงรักษา และซ่อมแซม

1.4.2) ต้องเลือกใช้และติดตั้งอุปกรณ์ตามที่ผู้ผลิตแนะนำ

1.4.3) การติดตั้งอุปกรณ์ต้องมีการป้องกันเพื่อไม่ให้เกิดอันตรายกับบุคคลที่เข้าใกล้อุปกรณ์

1.4.4) ต้องมีการป้องกันช่องสำหรับดูดลมของอุปกรณ์เช่น การมีตะแกรงโลหะเพื่อป้องกันอุบัติเหตุจากบุคคลหรือป้องกันวัสดุที่ไม่ต้องการเข้าไปในระบบได้

ดูรายละเอียดเพิ่มเติมจาก เรื่องการติดตั้งระบบปรับอากาศและระบายอากาศเพื่อความปลอดภัยด้านอัคคีภัยในมาตรฐานระบบปรับอากาศและระบายอากาศ วสท. 3003-50 หน้า 15-26

2) ตามมาตรฐานการตรวจสอบคุณภาพอากาศภายในอาคาร ส.ว.ป.ท. 04-2549 ได้กำหนดรายละเอียดต่างๆ ไว้เกี่ยวกับแนวทางการตรวจสอบและประเมินระบบปรับอากาศและระบายอากาศไว้ดังนี้

2.1) การตรวจสอบอย่างละเอียด

อุณหภูมิความชื้นสัมพัทธ์ และคาร์บอนไดออกไซด์

การตรวจวัดค่าตัวแปรต่างๆ เช่น อุณหภูมิ ความชื้นสัมพัทธ์และระดับแก๊สคาร์บอนไดออกไซด์จะกระทำในขั้นตอนนี้ของการตรวจสอบ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง หากมีการร้องทุกข์เกี่ยวกับสภาวะสุขสบายหรือมีการบ่งชี้ใดๆ ในเรื่องของอากาศภายในที่นำเข้ามาอย่างไม่เพียงพอ สำหรับข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับอุณหภูมิ ความชื้น และแก๊สคาร์บอนไดออกไซด์สามารถดูได้ในภาคผนวก จ ในอาคาร ส.ว.ป.ท.04-2549

2.1.1) เพื่อลดปัญหาการร้องทุกข์ของพนักงานเกี่ยวกับความไม่สุขสบายให้เหลือน้อยที่สุด อุณหภูมิภายในห้องควรจะต้องไว้ ระหว่าง 23-26 องศาเซลเซียส คนส่วนใหญ่จะรู้สึกสุขสบายมากที่สุดที่อุณหภูมิ 23 ± 1 องศาเซลเซียส ทั้งนี้ค่าตัวเลขอุณหภูมิดังกล่าวตั้งอยู่บนพื้นฐานของการสมมติค่าความชื้นสัมพัทธ์ที่ 50%

2.1.2) ถ้าความชื้นสัมพัทธ์ในบริเวณที่มีคนอยู่มากกว่า 60% อาจเกิดการเจริญเติบโตของเชื้อราขึ้นได้ ความชื้นสัมพัทธ์ในอาคารที่มีระบบปรับอากาศไม่ควรจะมากกว่า 60% และความชื้นที่ต่ำกว่า 20-30% จะทำให้รู้สึกแห้งไม่สบายกาย เช่น เกิดอาการเคืองตา เป็นต้น

2.1.3) โดยทั่วไป ความเข้มข้นของแก๊สคาร์บอนไดออกไซด์ภายนอกจะอยู่ที่ประมาณ 300-400 ส่วนต่อล้านส่วน (ppm) ผู้ตรวจสอบจะต้องพิจารณาการเปรียบเทียบระหว่างความเข้มข้นของแก๊สคาร์บอนไดออกไซด์ภายในกับภายนอก ทั้งนี้ พึงตระหนักไว้ว่าการวัดความเข้มข้นของแก๊สคาร์บอนไดออกไซด์แต่เพียงอย่างเดียวไม่เพียงพอต่อการสรุปถึงปัญหาที่เกิดขึ้นว่ามาจากการระบายอากาศของอาคาร อย่างไรก็ตาม ข้อมูลดังกล่าวมักจะมีส่วนสำคัญในการพิจารณาร่วมกับสิ่งที่ได้ค้นพบอื่นๆ จากการตรวจสอบ ความเข้มข้นของแก๊สคาร์บอนไดออกไซด์ภายในที่มากกว่า 800 -1,000 ส่วนต่อล้านส่วน มักจะถูกใช้เป็นตัวบ่งชี้ถึงความไม่เพียงพอของการระบายอากาศภายนอก มาตรฐาน ASHRAE 62.1-2004: Ventilation for acceptable indoor air quality ระบุความแตกต่างของความเข้มข้นของแก๊สคาร์บอนไดออกไซด์ระหว่างภายในกับภายนอกอาคาร ไม่มากกว่า 700 ส่วนต่อล้านส่วน ซึ่งตัวเลขดังกล่าวดูเหมือนว่าจะสามารถผ่านข้อกำหนดความสุขสบายในเรื่องกลิ่นที่สัมพันธ์กับผลทางชีวภาพของมนุษย์

2.2) การประเมินระบบปรับอากาศและระบายอากาศ

ระบบปรับอากาศและระบายอากาศจะต้องถูกประเมินเพื่อหาปริมาณอากาศภายนอกที่แท้จริงที่นำเข้าสู่อาคารโดยเฉพาะอย่างยิ่งในบริเวณที่มีปัญหา ตัวระบบจะต้องนำปริมาณอากาศภายนอกอย่างน้อยที่สุดตามจำนวนคนที่อยู่ภายในอาคารที่แท้จริง ซึ่งเป็นไปตามมาตรฐานของอาคาร มาตรฐานงานเครื่องกลหรือมาตรฐานการระบายอากาศที่ใช้อยู่ในเวลาที่อาคารถูกสร้างขึ้นหรือถูกปรับปรุงหรือถูกเปลี่ยนแปลงรูปแบบแล้วแต่ว่าแบบไหนจะมาแล้วสุด ปริมาณอากาศภายนอกที่จ่ายเข้าไปในบริเวณที่ทำงานโดยทั่วๆ ไป จะอยู่ที่อย่างน้อยประมาณ 8.5 ลิตรต่อวินาทีต่อคน โดยจ่ายเข้าไปอย่างต่อเนื่องภายในบริเวณที่มีคนอยู่ตลอดเวลา

2.3) การปนเปื้อนทางเคมี

สารปนเปื้อนทุกชนิดควรจะได้รับจากการกำจัดตั้งแต่ต้นทางหรือแหล่งกำเนิดหากเป็นไปได้ เช่น ที่เครื่องถ่ายเอกสารห้องถ่ายเอกสารควรจะมีการระบายอากาศออกสู่ภายนอกและให้สภาพในห้องมีสภาพของความดันอากาศที่เป็นลบเมื่อเทียบกับพื้นที่บริเวณรอบๆ วัสดุที่มีการปลดปล่อยสารปนเปื้อนน้อยควรจะถูกนำมาใช้ต่อเมื่อจำเป็น หรือหากสามารถนำไปบำบัดหรือขจัดสารปนเปื้อนออกเสียก่อนการนำไปใช้ก็ควรที่จะทำ การกำหนดพื้นที่ใช้สอยต่างๆ ในตัวอาคารให้เป็นพื้นที่ห้ามสูบบุหรี่ก็เป็นสิ่งหนึ่งที่สามารถกระทำได้ตามนโยบายของฝ่ายบริหาร การจัดพื้นที่สูบบุหรี่ภายนอกและการติดป้ายประกาศควรจะให้แน่ใจว่าจะไม่มีควันบุหรี่ไหลกลับเข้ามาในอาคารหรืออาคารใกล้เคียง

การรักษาความสะอาดและการดูแลรักษา สารเคมี ยาฆ่าแมลงและสารเคมีอันตรายอื่นๆ ควรจะทำตามคำแนะนำของผู้ผลิต การล้างทำความสะอาดคอยล์เย็นด้วยสารทำความสะอาดชนิดระเหยได้ควรจะทำต่อเมื่อมีการปิดระบบระบายอากาศแล้ว และเปิดระบบระบายอากาศเมื่อพื้นที่นั้นไม่มีคนอยู่ การรมควันตลอดทั้งอาคารควรจะทำต่อเมื่อตัวอาคารนั้นไม่มีคนอยู่ และควรเปิดระบบระบายอากาศล่วงหน้า 2 ชั่วโมง ก่อนที่จะเปิดให้คนเข้ามาในอาคาร หากจำเป็นอาจจะต้องเปิดล่วงหน้ามากกว่า 2 ชั่วโมง ถ้าหากได้รับคำแนะนำจากบริษัทที่เข้ามาทำการรมควันอาคาร ผู้ที่อยู่ในอาคารควร

ได้รับการแจ้งล่วงหน้าอย่างน้อย 24 ชั่วโมง ก่อนจะทำการรื้อถอนในอาคารซึ่งอาจจะส่งผลให้มีอากาศปนเปื้อนหลุดเข้าไปในพื้นที่ทำงานของคนเหล่านั้น

อุปกรณ์ที่ใช้ในการกรองอากาศก่อนเข้าอาคารควรมีประสิทธิภาพที่ดีในการดักกรองเอาฝุ่นผงและอนุภาคต่างๆ ไว้ ทั้งนี้จะสังเกตความเสื่อมประสิทธิภาพของตัวกรองได้จากอาการที่ตัวกรองเกิดการฉีกขาด การติดตั้งตัวกรองไม่ถูกวิธี หรือพบเห็นฝุ่นจำนวนมากหลุดออกมาจากตัวกรองหรือภายในท่อลมหรือกล่องลม ตัวกรองที่ใช้ในระบบระบายอากาศในอาคาร ควรจะได้รับการตรวจสอบและเปลี่ยนเป็นประจำ อย่างน้อยทุกๆ 6 เดือน ในระหว่างที่มีการเปลี่ยนตัวกรองอากาศ ควรจะทำการปิดระบบระบายอากาศก่อน

3) ตามคู่มือเทคนิคการตรวจสอบอาคารเพื่อความปลอดภัย ภาคที่ 6 เทคนิคการตรวจสอบระบบสุขอนามัยและสิ่งแวดล้อม และประกาศคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ มีข้อกำหนดเกี่ยวกับมาตรฐานคุณภาพอากาศในบรรยากาศในประเทศไทย ดังที่แสดงในตารางที่ 4.8 และในปี 2550 ได้มีการกำหนดมาตรฐานค่าสารอินทรีย์ระเหยง่าย (volatile organic compounds) ในบรรยากาศโดยทั่วไปในเวลา 1 ปี ดังแสดงในตารางที่ 4.9 ดังนี้

ตารางที่ 4.8 มาตรฐานคุณภาพอากาศในบรรยากาศโดยทั่วไป

สารมลพิษ	ค่าเฉลี่ยความเข้มข้น ในเวลา	ค่ามาตรฐาน		วิธีการตรวจวัด
1. แก๊สคาร์บอนมอนอกไซด์ (CO)	1 ชั่วโมง	ไม่เกิน 30 ppm	34.2 มิลลิกรัมต่อลูกบาศก์เมตร	Non-dispersive
	8 ชั่วโมง	ไม่เกิน 9 ppm	10.26 มิลลิกรัมต่อลูกบาศก์เมตร	Infrared detection
2. แก๊สไนโตรเจนไดออกไซด์ (NO ₂)	1 ชั่วโมง	ไม่เกิน 0.17 ppm	0.32 มิลลิกรัมต่อลูกบาศก์เมตร	Chemiluminescence
	1 ปี	ไม่เกิน 0.03 ppm	0.057 มิลลิกรัมต่อลูกบาศก์เมตร	
3. แก๊สโอโซน (O ₃)	1 ชั่วโมง	ไม่เกิน 0.10 ppm	0.20 มิลลิกรัมต่อลูกบาศก์เมตร	Chemiluminescence
	8 ชั่วโมง	ไม่เกิน 0.07 ppm	0.14 มิลลิกรัมต่อลูกบาศก์เมตร	
4. แก๊สซัลเฟอร์ไดออกไซด์ (SO ₂)	1 ปี	ไม่เกิน 0.04 ppm	0.10 มิลลิกรัมต่อลูกบาศก์เมตร	- UV-Fluorescence
	24 ชั่วโมง	ไม่เกิน 0.12 ppm	0.30 มิลลิกรัมต่อลูกบาศก์เมตร	- Pararosaniline
	1 ชั่วโมง	ไม่เกิน 0.3 ppm	0.78 มิลลิกรัมต่อลูกบาศก์เมตร	
5. ตะกั่ว (Pb)	1 เดือน	ไม่เกิน 1.15 ไมโครกรัมต่อลูกบาศก์เมตร		Atomic absorption Spectrometer
6. ฝุ่นละอองขนาดไม่เกิน 2.5 ไมครอน	24 ชั่วโมง	ไม่เกิน 0.05 มิลลิกรัมต่อลูกบาศก์เมตร		- Gravimetric (high volume)
	1 ปี	ไม่เกิน 0.025 มิลลิกรัมต่อลูกบาศก์เมตร		
7. ฝุ่นละอองขนาดไม่เกิน 10 ไมครอน (PM ₁₀)	24 ชั่วโมง	ไม่เกิน 0.12 มิลลิกรัมต่อลูกบาศก์เมตร		- Beta ray
	1 ปี	ไม่เกิน 0.05 มิลลิกรัมต่อลูกบาศก์เมตร		- Dichotomous - Tapered Element Oscillating Microbalance (TEOM)
8. ฝุ่นละอองขนาดไม่เกิน 100 ไมครอน	24 ชั่วโมง	ไม่เกิน 0.33 มิลลิกรัมต่อลูกบาศก์เมตร		Gravimetric
	1 ปี	ไม่เกิน 0.10 มิลลิกรัมต่อลูกบาศก์เมตร		(high volume)

- ที่มา
1. คู่มือเทคนิคการตรวจสอบอาคารเพื่อความปลอดภัย, 2551: หน้า 146
 2. ประกาศคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ ฉบับที่ 33 (พ.ศ. 2552) เรื่อง กำหนดมาตรฐานค่าก๊าซไนโตรเจนไดออกไซด์ ในบรรยากาศทั่วไป
 3. ประกาศคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ ฉบับที่ 36 (พ.ศ. 2553) เรื่อง กำหนดมาตรฐานฝุ่นละอองขนาดไม่เกิน 2.5 ไมครอนในบรรยากาศทั่วไป

ตารางที่ 4.9 กำหนดมาตรฐานค่าสารอินทรีย์ระเหยง่าย (Volatile organic compounds) ในบรรยากาศ พ.ศ. 2550

สาร	ค่าเฉลี่ยในเวลา 1 ปี ไม่โครกรัมต่อ ลูกบาศก์เมตร	วิธีการตรวจวัด
1. เบนซีน (benzene)	1.7	1. ให้นำผลการตรวจวิเคราะห์ตัวอย่างอากาศ แบบต่อเนื่องตลอด 24 ชั่วโมงของทุกๆ เดือน อย่าง น้อยเดือนละหนึ่งครั้งมาหาค่ามัธยฐานเลขคณิต (arithmetic mean) 2. กรณีตัวอย่างอากาศที่เก็บมาตรวจวิเคราะห์ตาม ข้อ 1 ไม่สามารถตรวจวิเคราะห์ได้ให้เก็บตัวอย่างมา วิเคราะห์ใหม่ภายใน 30 วัน นับแต่วันที่เก็บตัวอย่าง ที่ไม่สามารถตรวจวิเคราะห์ได้
2. ไวนิลคลอไรด์ (vinyl chloride)	10	
3. 1,2-ไดคลอโรอีเทน (1,2 dichloroethane)	0.4	
4. ไตรคลอโรเอทิลีน (trichloroethylene)	23	
5. ไดคลอโรมีเทน (dichloromethane)	22	
6. 1,2-ไดคลอโรโพรเพน (1,2-dichloropropane)	4	
7. เตตระคลอโรเอทิลีน (tetrachloroethylene)	200	
8. คลอโรฟอร์ม (chloroform)	0.43	
9. 1,3-บิวทาไดเอน (1,3-butadiene)	0.33	

(ที่มา คู่มือเทคนิคการตรวจสอบอาคารเพื่อความปลอดภัย, 2551: หน้า 148)

ดูรายละเอียดเพิ่มเติมจาก มาตรฐานการตรวจสอบคุณภาพอากาศภายในอาคาร ส.ว.ป.ท. 04-2549

4.6 งานระบบฉุกเฉินและระบบติดต่อสื่อสาร

4.6.1 ข้อกำหนดด้านการออกแบบและมาตรฐานระบบแจ้งเหตุเพลิงไหม้ มีรายละเอียดดังนี้

1) ตามมาตรฐานระบบแจ้งเหตุเพลิงไหม้ วสท. 2002-49 และกฎกระทรวงฉบับที่ 47 พบว่ามีการระบุรายละเอียดเกี่ยวกับข้อกำหนดด้านการออกแบบและมาตรฐานระบบแจ้งเหตุเพลิงไหม้ไว้ดังนี้

การออกแบบระบบแจ้งเหตุเพลิงไหม้ตามมาตรฐานนี้ ใช้สำหรับประเภทอาคารดังต่อไปนี้ อาคารขนาดเล็ก อาคารสูง อาคารขนาดใหญ่ อาคารขนาดใหญ่พิเศษ และอาคารสาธารณะ

หมายเหตุ: อาคารที่ไม่รวมอยู่ในมาตรฐานนี้ได้แก่ อาคารที่เก็บสารไวไฟหรือสารเคมี รวมทั้งอาคารที่เก็บวัตถุระเบิด อาคารดังกล่าวต้องใช้มาตรฐานสากลที่เกี่ยวข้องกับเรื่องนี้โดยเฉพาะ

ดูรายละเอียดนิยามของอาคารประเภทต่างๆ เพิ่มเติมจากกฎกระทรวงฉบับที่ 33 (พ.ศ. 2535), ฉบับที่ 39 (พ.ศ. 2537) ฉบับที่ 47 (พ.ศ. 2540) และฉบับที่ 55 (พ.ศ. 2543) ออกตามความในพระราชบัญญัติ อาคาร พ.ศ. 2522 และตามนิยามของมาตรฐานระบบแจ้งเหตุเพลิงไหม้ของ วสท. 2002-49, 2543: หน้า 1 – 8

2) ตามมาตรฐานระบบแจ้งเหตุเพลิงไหม้ของ วสท. 2002-49 ได้มีการกำหนดให้อาคารแต่ละประเภทมีระบบแจ้งเหตุเพลิงไหม้ขั้นพื้นฐาน ดังต่อไปนี้

2.1) อาคารขนาดเล็ก: ระบบแจ้งเหตุเพลิงไหม้ ต้องประกอบด้วยอุปกรณ์สำคัญเป็นอย่างต่ำ ดังต่อไปนี้

- แผงควบคุมระบบแจ้งเหตุเพลิงไหม้
- อุปกรณ์ตรวจจับเพลิงไหม้อัตโนมัติ
- อุปกรณ์แจ้งเหตุด้วยมือ
- อุปกรณ์แจ้งเหตุเตือนภัย

ข้อยกเว้น ไม่ต้องมีอุปกรณ์ตรวจจับเพลิงไหม้อัตโนมัติสำหรับอาคารขนาดเล็กที่เป็นอาคารชั้นเดียว และโปร่งโล่งที่สามารถมองเห็นได้ทั่วทุกพื้นที่ในอาคาร

2.2) อาคารสูง อาคารขนาดใหญ่ อาคารขนาดใหญ่พิเศษ: ระบบแจ้งเหตุเพลิงไหม้ ต้องประกอบด้วยอุปกรณ์สำคัญเป็นอย่างต่ำ ดังต่อไปนี้

- แผงควบคุมระบบแจ้งเหตุเพลิงไหม้
- อุปกรณ์ตรวจจับเพลิงไหม้อัตโนมัติ
- อุปกรณ์แจ้งเหตุด้วยมือ
- อุปกรณ์แจ้งเหตุเตือนภัย
- อุปกรณ์โทรศัพท์ฉุกเฉิน
- อุปกรณ์ประกาศเรียกฉุกเฉิน

- แผงแสดงผลเพลิงไหม้ที่ศูนย์สั่งการดับเพลิง

2.3) การเลือกอุปกรณ์ตรวจจับสำหรับพื้นที่ซึ่งต้องพิจารณาพิเศษ ให้เป็นไปตามมาตรฐาน วสท. 2002-49 โดยกำหนดอุปกรณ์ที่แนะนำให้ใช้ดังรายการต่อไปนี้

- พื้นที่ที่มีเครื่องฆ่าเชื้อโรคด้วยไอน้ำ -- > อุปกรณ์ตรวจจับความร้อน
- ห้องเก็บสารไวไฟชนิดเหลว -- > อุปกรณ์ตรวจจับความร้อน หรืออุปกรณ์ตรวจจับควัน หรือเปลวเพลิง
- ท่อลมระบบปรับอากาศ -- > อุปกรณ์ตรวจจับควัน
- ห้องหม้อน้ำ หรือห้องเตาหลอม -- > อุปกรณ์ตรวจจับความร้อน

4.6.2 มาตรฐานเส้นทางหนีไฟ มีรายละเอียดดังนี้

1) ตามมาตรฐานการป้องกันอัคคีภัย วสท. 3002-51 ภาคที่ 3 มาตรฐานเส้นทางหนีไฟ สามารถสรุปโดยย่อที่เกี่ยวข้องกับเส้นทางหนีไฟได้ดังนี้

1.1) ลักษณะทั่วไปทางหนีไฟ (Fire Exit): ทางหนีไฟต้องถูกกั้นแยกออกจากส่วนอื่นของอาคาร ตามหลักเกณฑ์ดังนี้

1.1.1) ถ้าทางหนีไฟเชื่อมต่อกันไม่เกิน 3 ชั้น ให้กั้นแยกทางหนีไฟออกจากส่วนอื่นของอาคาร โดยการปิดล้อมทางหนีไฟทุกด้านด้วยอัคคีกรกหนไฟไม่น้อยกว่า 1 ชั่วโมง

1.1.2) ถ้าทางหนีไฟเชื่อมต่อกันตั้งแต่ 4 ชั้น ให้กั้นแยกทางหนีไฟออกจากส่วนอื่นของอาคาร โดยการปิดล้อมทางหนีไฟทุกด้านด้วยอัคคีกรกหนไฟไม่น้อยกว่า 2 ชั่วโมง ซึ่งรวมถึงส่วนประกอบของโครงสร้างที่รองรับทางหนีไฟด้วย

1.1.3) ช่องเปิดต่างๆ ต้องป้องกันด้วยประตูหนไฟ (fire doors) โดยต้องติดตั้งอุปกรณ์ดึงหรือผลักบานประตูให้กลับมาอยู่ในตำแหน่งปิดอย่างสนิทได้เองโดยอัตโนมัติด้วย

1.1.4) การปิดล้อมทางหนีไฟต้องทำอย่างต่อเนื่องจนกระทั่งถึงทางปล่อยออก

1.1.5) ห้ามใช้ส่วนปิดล้อมทางหนีไฟเพื่อจุดประสงค์อื่นที่อาจจะทำให้เกิดการกีดขวางในระหว่างการอพยพหนีไฟ

1.2) ระยะความสูงของเส้นทางหนีไฟ

1.2.1) สำหรับอาคารที่จะก่อสร้างใหม่ ระยะความสูงของเส้นทางหนีไฟต้องไม่น้อยกว่า 2.2 เมตร โดยวัดตามแนวตั้งจากระดับผิวบนสุดของพื้น (finished floor) ในกรณีที่มีคานหรืออุปกรณ์ใดติดตั้งลงมาจากเพดาน ระยะความสูงต้องไม่น้อยกว่า 2.0 เมตร

1.2.2) สำหรับอาคารเดิม ระยะความสูงของเส้นทางหนีไฟต้องไม่น้อยกว่า 2.1 เมตร โดยวัดตามแนวตั้งจากระดับผิวบนสุดของพื้น (finished floor) ในกรณีที่มีคานหรืออุปกรณ์ใดติดตั้งลงมาจากเพดาน ระยะความสูงต้องไม่น้อยกว่า 2.0 เมตร

1.2.3) ระยะความสูงของบันไดจะต้องไม่น้อยกว่า 2.0 เมตร โดยวัดตามแนวตั้งจากระดับลูกนอนของขั้นบันได

1.3) ผิวทางเดินในเส้นทางหนีไฟ

1.3.1) ผิวทางเดินบนเส้นทางหนีไฟต้องมีการป้องกันการลื่นตลอดเส้นทาง

1.3.2) ผิวทางเดินบนเส้นทางหนีไฟต้องราบเรียบ กรณีระดับผิวต่างกันเกิน 6 มิลลิเมตร แต่ไม่เกิน 13 มิลลิเมตร ต้องปรับระดับด้วยความลาดเอียง 1 ต่อ 2 กรณีต่างระดับมากกว่า 13 มิลลิเมตร ให้อ้างอิงมาตรฐาน วสท. 3002-51 ข้อ 3.1.7

1.4) การเปลี่ยนระดับในเส้นทางหนีไฟ

1.4.1) กรณีมีการเปลี่ยนระดับบนเส้นทางหนีไฟ ต้องใช้ทางลาดเอียงหรือบันได หรือวิธีอื่นๆ ตามรายละเอียดที่กำหนดในมาตรฐานนี้

1.4.2) ถ้าใช้บันได ลูกนอนจะต้องมีความลึกไม่น้อยกว่า 0.28 เมตร

1.4.3) ถ้ามีการเปลี่ยนระดับในเส้นทางหนีไฟเกิน 0.75 เมตร ด้านที่เปิดโล่งต้องทำราวกันตก

1.5) ความน่าเชื่อถือของเส้นทางหนีไฟ

1.5.1) ต้องไม่ทำการประดับตกแต่ง หรือมีวัตถุอื่นใด จนทำให้เกิดการกีดขวางในทางหนีไฟ ทางไปสู่ทางหนีไฟ ทางปล่อยออก หรือทำให้บดบังการมองเห็นภายในเส้นทางเหล่านั้น

1.5.2) ห้ามไม่ให้ติดตั้งกระบอกบนบานประตูทางหนีไฟ รวมทั้งห้ามไม่ให้ติดตั้งกระบอกในทางหนีไฟหรือบริเวณใกล้เคียงทางหนีไฟที่อาจจะทำให้เกิดความสับสนในการอพยพหนีไฟ

1.6) การติดตั้งระบบหัวกระจายน้ำดับเพลิง

ถ้าข้อกำหนดใดในหมวดนี้กล่าวถึงระบบหัวกระจายน้ำดับเพลิงแล้ว หมายถึง ระบบหัวกระจายน้ำดับเพลิงที่ได้รับการออกแบบ ติดตั้ง ทดสอบ และบำรุงรักษา ตามที่กำหนดในมาตรฐานนี้ ในหมวดของระบบหัวกระจายน้ำดับเพลิง

1.7) ชีตความสามารถของเส้นทางหนีไฟ

1.7.1) ความกว้างของเส้นทางหนีไฟ ต้องกว้างสุทธิไม่น้อยกว่า 900 มิลลิเมตร โดยวัดที่จุดที่แคบที่สุดในเส้นทางหนีไฟ ยกเว้นส่วนที่ยื่นเข้ามาด้านละไม่เกิน 110 มิลลิเมตร และสูงไม่เกิน 950 มิลลิเมตร (ดูรายละเอียดในมาตรฐานการป้องกันอัคคีภัย วสท. 3002-51 หน้า 76)

1.7.2) ห้องหรือพื้นที่กักการชุมนุมคน เส้นทางออกและประตูทางเข้าออกหลักที่มีแห่งเดียว ต้องรองรับจำนวนคนได้ไม่น้อยกว่า 2/3 ของจำนวนคนทั้งหมดในห้องหรือพื้นที่นั้น

1.8) ข้อกำหนดเกี่ยวกับจำนวนเส้นทางหนีไฟ

1.8.1) จำนวนเส้นทางหนีไฟจากชั้นของอาคาร ชั้นลอย หรือระเบียง ต้องมีอย่างน้อย 2 เส้นทาง ยกเว้นแต่ข้อกำหนดใดในมาตรฐานนี้ยินยอมให้มีเส้นทางหนีไฟทางเดียว

1.8.2) ถ้าในพื้นที่ใดของอาคารมีความจุคนมากกว่า 500 คน แต่ไม่เกิน 1,000 คน ต้องมีเส้นทางหนีไฟ 3 เส้นทาง ถ้าความจุคนมากกว่า 1,000 คน ต้องมีเส้นทางหนีไฟ 4 เส้นทาง

1.8.3) ให้ใช้ความจุของคนที่แต่ละชั้นเท่านั้นในการกำหนดจำนวนเส้นทางหนีไฟของชั้นนั้นๆ และจำนวนเส้นทางหนีไฟต้องไม่ลดลงตลอดทิศทางการหนีไฟ

ดูรายละเอียดอื่นๆ จากมาตรฐานเส้นทางหนีไฟ หมวดที่ 1 ถึงหมวดที่ 7 หน้า 67 ถึง 120 ในมาตรฐานการป้องกันอัคคีภัย วสท. 3002-51

2) ตามกฎกระทรวงฉบับที่ 33 (พ.ศ. 2535) ฉบับที่ 47 (พ.ศ. 2540) และฉบับที่ 50 (พ.ศ. 2540) ไม่ได้มีการกำหนดรายละเอียดเกี่ยวกับเส้นทางหนีไฟไว้ชัดเจนมีเพียงแต่การกำหนดรายละเอียด ป้ายบอกขึ้น และป้ายบอกทางหนีไฟเท่านั้น

4.6.3 ป้ายบอกทางหนีไฟ มีรายละเอียดดังนี้

1) ตามมาตรฐานการป้องกันอัคคีภัย วสท. 3002-51 ภาคที่ 3 หมวดที่ 7 ส่วนประกอบของเส้นทางหนีไฟ มาตรฐานระบบไฟฟ้าแสงสว่างฉุกเฉินและโคมไฟป้ายทางออกฉุกเฉิน ภาคที่ 3 โคมไฟป้ายทางออกฉุกเฉินและตามคู่มือเทคนิคการตรวจสอบอาคารเพื่อความปลอดภัย ได้นำเสนอรายละเอียดรูปแบบป้ายโดยสรุปไว้ดังนี้

1.1) รูปแบบป้าย: ป้ายต้องมีรูปแบบที่ได้มาตรฐาน ทั้งในรูปแบบอักษรหรือสัญลักษณ์ ขนาดและสีตามที่ปรากฏในรูปที่ 4.6 และมีรายละเอียดต่างๆ ดังนี้

1.1.1) ต้องใช้ตัวอักษรที่อ่านง่ายและชัดเจน ขนาดตัวอักษร หรือสัญลักษณ์ไม่เล็กกว่า 100 มิลลิเมตร และห่างจากขอบ 25 มิลลิเมตร โดยใช้คำว่า เช่น FIRE EXIT หรือ ทางหนีไฟ

1.1.2) ตัวอักษรต้องห่างกันอย่างน้อย 10 มิลลิเมตร ความหนาอักษรไม่น้อยกว่า 12 มิลลิเมตร ความกว้างตัวอักษรทั่วไป 50 – 60 มิลลิเมตร

1.1.3) สีของป้ายให้ใช้อักษรหรือสัญลักษณ์สีขาวบนพื้นสีเขียว พื้นสีเขียวต้องมีอย่างน้อย 50% ของพื้นที่ป้าย

สิ่งที่ต้องการแสดง	เครื่องหมาย	ลักษณะ	การใช้งาน
ทางหนีไฟ		พื้นสีเขียว ประตูสีขาว รูปคนวิ่งสีเขียว	ใช้แสดงตำแหน่งของทางหนีไฟ เช่น ประตูหนีไฟ
ทางหนีไฟ		พื้นสีเขียว ประตูสีขาว รูปคนวิ่งสีเขียว	ใช้แสดงตำแหน่งของทางหนีไฟ สู่ประตูหนีไฟ
ทางหนีไฟ		พื้นสีเขียว	ใช้แสดงประกอบ ลูกศรสีขาว ทิศ
ไม่ใช่ทางหนีไฟ		พื้นสีเขียว ประตูสีขาว รูปคนวิ่งสีเขียว วงกลมและเส้นเฉียงสีแดง	ใช้แสดงว่าไม่ใช่ประตู ทางหนีไฟ

≥ 25 มม.

≥ 25 มม.

ระยะห่างอักษร
10 มม.

ทางหนีไฟ

ความหนาอักษร
≥ 12 มม.

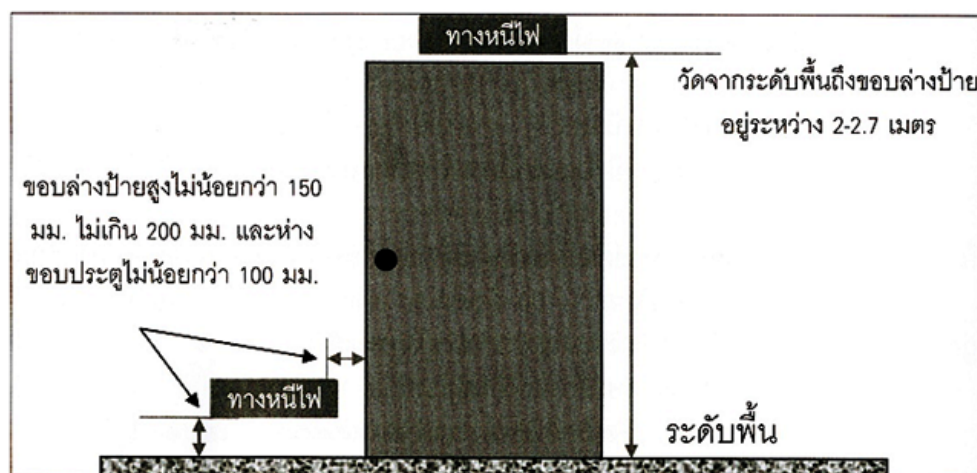
≥ 100 มม.

ความกว้างอักษร
50-60 มม.

รูปที่ 4.6 ขนาดอักษรหรือสัญลักษณ์ที่แสดงทางหนีไฟที่ได้มาตรฐาน
(ที่มา คู่มือเทคนิคการตรวจสอบอาคารเพื่อความปลอดภัย, 2551: หน้า 199)

- 1.2) ตำแหน่งติดตั้งควรดำเนินการติดตั้งตามรูปแบบที่ปรากฏในรูปที่ 4.7 โดยมีรายละเอียดดังนี้
 - 1.2.1) ต้องติดตั้งเหนือประตูทางออกจากห้องที่มีคนเกิน 50 คน
 - 1.2.2) ต้องติดตั้งเหนือประตูที่อยู่บนทางเดินไปสู่ทางหนีไฟทุกบาน
 - 1.2.3) ป้ายทางออกบน สูงจากพื้นระหว่าง 2.0–2.7 เมตร
 - 1.2.4) ป้ายทางออกล่าง ขอบล่างสูง 15 เซนติเมตร ไม่เกิน 20 เซนติเมตร
 - 1.2.5) ขอบป้ายทางขอบประตูไม่น้อยกว่า 10 เซนติเมตร (ติดตั้งเสริม)

ดูรายละเอียดเพิ่มเติมจาก ภาคที่ 3 โคมไฟป้ายทางออกฉุกเฉินมาตรฐาน วสท. 2004–51 หน้า 35–56

รูปที่ 4.7 ตำแหน่งการติดตั้งป้ายบอกทางหนีไฟ
(ที่มา คู่มือเทคนิคการตรวจสอบอาคารเพื่อความปลอดภัย, 2551: หน้า 200)

2) ตามกฎกระทรวงฉบับที่ 39 (พ.ศ. 2537) กฎกระทรวงฉบับที่ 47 (พ.ศ. 2540) และกฎกระทรวงฉบับที่ 55 (พ.ศ. 2543) ออกตามความในพระราชบัญญัติอาคาร พ.ศ. 2522 กำหนดรายละเอียดสำหรับอาคารทั่วไปที่มีใช้อาคารสูงหรืออาคารขนาดใหญ่พิเศษไว้ดังนี้

เครื่องหมายและไฟป้ายบอกทางออกฉุกเฉิน สำหรับอาคารทั่วไปที่มีใช้อาคารสูงหรืออาคารขนาดใหญ่พิเศษ

2.1) ต้องมีป้ายเรืองแสงหรือเครื่องหมายไฟแสงสว่างด้วยไฟสำรองฉุกเฉินบอกทางออกสู่บันไดหนีไฟ ติดตั้งเป็นระยะตามทางเดินบริเวณหน้าทางออกสู่บันไดหนีไฟ และทางออกจากบันไดหนีไฟสู่ภายนอกอาคารหรือชั้นที่มีทางหนีไฟได้ปลอดภัยต่อเนื่องโดยป้ายดังกล่าวต้องแสดงข้อความหนีไฟเป็นอักษรมีขนาดสูงไม่น้อยกว่า 0.15 เมตร หรือเครื่องหมายที่มีแสงสว่างและแสดงว่าเป็นทางหนีไฟให้ชัดเจน

2.2) ติดตั้งระบบไฟส่องสว่างสำรองเพื่อให้มีแสงสว่างสามารถมองเห็นช่องทางเดินได้ขณะเพลิงไหม้และมีป้ายบอกชั้นและป้ายบอกทางหนีไฟที่ด้านในและด้านนอกของประตูหนีไฟทุกชั้น ด้วยตัวอักษรที่สามารถมองเห็นได้ชัดเจน โดยตัวอักษรต้องมีขนาดไม่เล็กกว่า 0.10 เมตร

2.3) เครื่องหมายและไฟป้ายบอกทางออกฉุกเฉิน สำหรับอาคารสูงและอาคารขนาดใหญ่พิเศษ ต้องมีป้ายบอกชั้นและป้ายบอกทางหนีไฟที่ด้านในและด้านนอกของประตูหนีไฟทุกชั้น ด้วยตัวอักษรที่มีขนาดไม่เล็กกว่า 0.10 เมตร พร้อมระบบไฟส่องสว่างสำรองเพื่อให้สามารถมองเห็นช่องทางเดินได้ขณะเพลิงไหม้

4.6.4 มาตรฐานเครื่องดับเพลิงแบบเคลื่อนที่ (Portable fire extinguisher)

1) ตามมาตรฐานการป้องกันอัคคีภัย วสท. 3002-51 ภาคที่ 5 มาตรฐานระบบดับเพลิง หมวดที่ 3 เครื่องดับเพลิงแบบเคลื่อนที่และการติดตั้งได้มีการกำหนดรายละเอียด ไว้ดังนี้

ประเภทของเพลิงและประเภทของการใช้งาน (ตารางที่ 4.10)

1.1) ประเภทของเพลิง: ประเภทของเพลิงแบ่งออกเป็น 5 ประเภทดังนี้

1.1.1) ประเภท ก. (Class A) หมายถึง เพลิงที่เกิดขึ้นจากวัสดุติดไฟปกติ เช่น ไม้ ผ้า กระดาษ ยาง และพลาสติก

1.1.2) ประเภท ข. (Class B) หมายถึง เพลิงที่เกิดขึ้นจากของเหลวติดไฟปกติ เช่น น้ำมัน จารบี น้ำมันผสมสีน้ำมัน น้ำมันชักเงา น้ำมันดิน และแก๊สติดไฟต่างๆ

1.1.3) ประเภท ค. (Class C) หมายถึง เพลิงที่เกิดขึ้นจากอุปกรณ์ไฟฟ้า เช่น ไฟฟ้าลัดวงจร

1.1.4) ประเภท ง. (Class D) หมายถึง เพลิงที่เกิดขึ้นจากโลหะที่ติดไฟได้ เช่น แมกนีเซียม

เซอร์โคเนียม โซเดียม ลิเทียม และโปแตสเซียม

1.1.5) ประเภท จ. (Class K) หมายถึง เพลิงที่เกิดขึ้นจากไขมันพืชหรือสัตว์

ตารางที่ 4.10 การเลือกใช้ชนิดของเครื่องดับเพลิงประเภทต่างๆ

ชนิดของสารดับเพลิง	ประเภทของเพลิง				
	ประเภท ก.	ประเภท ข.	ประเภท ค.	ประเภท ง.	ประเภท จ.
ผงเคมีแห้งแบบอเนกประสงค์	✓	✓	✓		
ผงเคมีแห้งชนิดอื่นๆ (Sodium bicarbonate & Potassium bicarbonate)		✓	✓		✓
คาร์บอนไดออกไซด์ (CO ₂)		✓	✓		
โฟม (Foam)	✓	✓			
สารสะอาดดับเพลิง (Clean agent fire extinguishing systems)	✓	✓	✓		
น้ำยาเคมีดับเพลิง (Wet chemical)					✓
หมอกน้ำ (Water mist)	✓		✓		

(ที่มา มาตรฐานการป้องกันอัคคีภัย วสท. 3002-51, 2551: หน้า 147)

1.2) ประเภทการใช้งาน: การใช้งานของเครื่องดับเพลิงแบบเคลื่อนที่ จะต้องเลือกขนาดและสารดับเพลิงให้เหมาะสมกับประเภทของเพลิงที่เกิดขึ้น

1.2.1) การติดตั้งเครื่องดับเพลิง จะต้องติดตั้งอยู่ในบริเวณที่สามารถมองเห็นได้ชัดเจนและสามารถหยิบฉวยเพื่อนำไปใช้ในการดับเพลิงได้โดยสะดวก เครื่องดับเพลิงจะต้องติดตั้งไม่สูงกว่า 1.40 เมตร จากระดับพื้นจนถึงหัวของเครื่องดับเพลิง

1.2.2) เครื่องดับเพลิงแบบเคลื่อนที่ปกติจะมีขนาดบรรจุประมาณ 4.5 กิโลกรัม และไม่ควรจะเกิน 18.14 กิโลกรัม เพราะจะหนักเกินไป ยกเว้นชนิดที่มีล้อเซ็น

1.2.3) การกำหนดความสามารถ (rating) ของเครื่องดับเพลิงแบบเคลื่อนที่ ให้ใช้ตามมาตรฐานของ UL หรือสถาบันที่เชื่อถือหรือตามมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม มอก. 332-เครื่องดับเพลิงยกหัว ชนิดผงเคมีแห้ง ฉบับล่าสุด

รายละเอียดเพิ่มเติมดูจากมาตรฐานการป้องกันอัคคีภัย วสท. 3002-51 หน้า 146-150

2) ตามกฎกระทรวงฉบับที่ 33 (พ.ศ. 2535) ฉบับที่ 39 (พ.ศ. 2537) ฉบับที่ 47 (พ.ศ. 2540) และฉบับที่ 55 (พ.ศ. 2543) ได้กำหนดรายละเอียดสำหรับอาคารประเภทต่างๆ ดังนี้

2.1) กฎกระทรวงฉบับที่ 33 (พ.ศ. 2535) ได้กำหนดให้อาคารสูงและอาคารขนาดใหญ่พิเศษต้องมีการติดตั้งอุปกรณ์ดับเพลิงดังนี้

ระบบการติดตั้งอุปกรณ์ดับเพลิง: ต้องติดตั้งเครื่องดับเพลิงแบบเคลื่อนที่โดยให้มี 1 เครื่องต่อพื้นที่ไม่เกิน 1,000 ตารางเมตร ทุกระยะไม่เกิน 45 เมตร แต่ไม่น้อยกว่าชั้นละ 1 เครื่อง การติดตั้งเครื่องดับเพลิงแบบเคลื่อนที่ที่ต้องติดตั้งให้ส่วนบนสุดของตัวเครื่องสูงจากระดับพื้นอาคารไม่เกิน 1.50 เมตร ในจุดที่สามารถนำมาใช้ได้สะดวก และต้องอยู่ในสภาพที่ใช้งานได้ตลอดเวลา

2.2) กฎกระทรวงฉบับที่ 39 (พ.ศ. 2537) ฉบับที่ 47 (พ.ศ. 2540) และฉบับที่ 55 (พ.ศ. 2543) กำหนดให้อาคารทั่วไปที่มีใช้อาคารสูงหรืออาคารขนาดใหญ่พิเศษ ต้องมีการติดตั้งอุปกรณ์ดับเพลิงดังนี้

ระบบการติดตั้งอุปกรณ์ดับเพลิง: ติดตั้งเครื่องดับเพลิงแบบเคลื่อนที่โดยให้มี 1 เครื่องต่อพื้นที่ ไม่เกิน 1,000 ตารางเมตร ทุกระยะไม่เกิน 45 เมตร แต่ไม่น้อยกว่าชั้นละ 1 เครื่อง การติดตั้งเครื่องดับเพลิงแบบเคลื่อนที่นี้ ต้องติดตั้งให้ส่วนบนสุดของตัวเครื่องสูงจากระดับพื้นอาคารไม่เกิน 1.50 เมตร

3) การตรวจสอบสภาพความสามารถในการใช้งานของถังดับเพลิงตามคู่มือเทคนิคการตรวจสอบอาคารเพื่อความปลอดภัยของ วสท. ได้กำหนดเกี่ยวกับถังดับเพลิงไว้ดังนี้

3.1) การติดตั้ง

3.1.1) ระยะห่างของถังดับเพลิงต้องไม่เกิน 45 เมตร

3.1.2) ระยะการเข้าถึงถังดับเพลิงต้องไม่เกิน 23 เมตร

3.1.3) ความสูงจากระดับพื้นถึงส่วนสูงสุดของถังดับเพลิงต้องไม่เกิน 1.40 เมตร

3.1.4) ความเหมาะสมต่อการยกหัวเคลื่อนย้าย ขนาดบรรจุที่ 10-20 ปอนด์

3.1.5) ชนิดของเครื่องดับเพลิงต้องเหมาะสมกับวัสดุที่ติดไฟในแต่ละพื้นที่

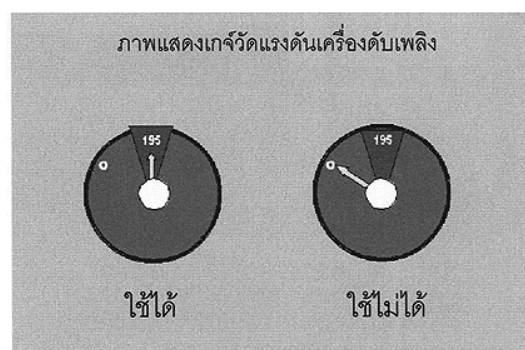
3.1.6) มีป้ายสัญลักษณ์

3.2) การตรวจสอบ

3.2.1) ตรวจสอบเกี่ยวกับการตรวจสอบของบริษัทผู้ผลิตหรือบริษัทผู้ให้บริการ

3.2.2) ตรวจสอบมาตรวัดแรงดันต้องอยู่ในตำแหน่งพร้อมใช้งานดังแสดงในรูปที่ 4.8

3.2.3) ตรวจสอบน้ำหนักสุทธิของถังดับเพลิงต้องพร้อมใช้งาน ใช้ในกรณีเครื่องดับเพลิงเป็นชนิดที่ไม่มีมาตรวัดแรงดัน เช่น เครื่องดับเพลิงชนิดแก๊สคาร์บอนไดออกไซด์ (CO₂)

รูปที่ 4.8 มาตรวัดแรงดันของแก๊สภายในถังดับเพลิงเพื่อใช้ขั้วดันสารเคมีออกจากถังบรรจุ

(ที่มา คู่มือเทคนิคการตรวจสอบอาคารเพื่อความปลอดภัย, 2551: หน้า 255)

4) ตามคู่มือป้องกัน-ระงับ-รับมืออัคคีภัย ของสำนักบริหารระบบกายภาพ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ได้เสนอแนะวิธีการตรวจสอบสภาพถังดับเพลิงไว้ดังรูปที่ 4.9 ดังนี้

การตรวจสอบถังดับเพลิง

- ตรวจสอบสภาพภายนอกถังดับเพลิง ด้วยการสังเกต

- ตัวถังไม่เสียหาย ไม่บุบ ไม่บวม
- ไม่มีรอยร้าว
- ก้าน สลัก สายฉีดยุติ อยู่ในสภาพสมบูรณ์

- ตรวจสอบสภาพภายใน ด้วยการสังเกตและตรวจวัด

- จับถังคว่ำลง ถ้าได้ยินเสียงสารภายในไหล แสดงว่ายังใช้ได้
- ตรวจดูมาตรวัดค่าความดันของสารที่ข้างถังว่าอยู่ในระดับพร้อมใช้ หากเข็มมาตรวัดเอียงไปทางซ้าย(RECHARGE) หมายความว่าความดันต่ำ ควรนำไปอัดความดันเพิ่ม
- ถังดับเพลิงชนิดก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์ ไม่มีมาตรวัดความดัน ซึ่งน้ำหนักเทียบกับค่าน้ำหนักที่ระบุไว้ที่ถัง ถ้าน้ำหนักลดลงเกิน 20 % ให้นำไปอัดก๊าซเพิ่ม

- ถังดับเพลิงที่ความดันต่ำ หรือก๊าซลดลง อย่าติดตั้งไว้ให้คนเข้าใจผิดว่ายังใช้ได้

รูปที่ 4.9 การตรวจสอบถังดับเพลิง

(ที่มา คู่มือการป้องกัน - ระงับ - รับมืออัคคีภัย. สำนักบริหารระบบกายภาพ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2553: หน้า 26)

4.6.5 มาตรฐานระบบดับเพลิงด้วยน้ำชนิดมีตู้สายฉีดน้ำดับเพลิง (Fire hose cabinet) มีรายละเอียดดังนี้

1) มาตรฐานการป้องกันอัคคีภัย วสท. 3002-51 ภาคที่ 5 มาตรฐานระบบดับเพลิง หมวด 6 ระบบท่อเย็นและสายฉีดน้ำดับเพลิง ได้กำหนดรายละเอียดไว้ดังนี้

1.1) ประเภทของการใช้งาน ระบบท่อเย็นและสายฉีดน้ำดับเพลิง แบ่งตามประเภทของการใช้งานได้เป็น 3 ประเภท ดังนี้

1.1.1) ประเภทที่ 1: ติดตั้งวาล์วสายฉีดน้ำดับเพลิงขนาด 65 มิลลิเมตร สำหรับพนักงานดับเพลิงหรือผู้ที่ได้ผ่านการฝึกการใช้สายฉีดน้ำดับเพลิงขนาดใหญ่เท่านั้น

1.1.2) ประเภทที่ 2: ติดตั้งชุดสายฉีดน้ำดับเพลิงขนาด 25 มิลลิเมตร หรือ 40 มิลลิเมตร สำหรับผู้ใช้อาคารเพื่อใช้ในการดับเพลิงขนาดเล็ก

1.1.3) ประเภทที่ 3: ติดตั้งชุดสายฉีดน้ำดับเพลิงขนาด 25 มิลลิเมตร หรือ 40 มิลลิเมตร สำหรับผู้ใช้อาคารและวาล์วสายฉีดน้ำดับเพลิงขนาด 65 มิลลิเมตร สำหรับพนักงานดับเพลิงหรือผู้ที่ได้รับการฝึกในการใช้สายฉีดน้ำดับเพลิงขนาดใหญ่

1.2) การจัดเตรียมระบบท่อเย็น ให้จัดเตรียมระบบท่อเย็นประเภทต่างๆ สำหรับอาคารหรือพื้นที่ตามที่ปรากฏในตารางที่ 4.11

ตารางที่ 4.11 ตารางระบบท่อเย็นประเภทต่างๆ

อาคารหรือพื้นที่ที่ครอบครอง	อาคารที่ไม่มีระบบ หัวกระจายน้ำดับเพลิง		อาคารที่มีระบบ หัวกระจายน้ำดับเพลิง	
	ท่อเย็น ประเภท	ความต้องการสาย ฉีดน้ำดับเพลิง	ท่อเย็นประเภท	ความต้องการสาย ฉีดน้ำดับเพลิง
1. อาคารสูงเกิน 23 เมตร			3	ต้องติดตั้ง
2. อาคารที่มีพื้นที่มากกว่า 4,000 ตารางเมตร	3	ต้องติดตั้ง	3	ต้องติดตั้ง
3. อาคารตั้งแต่ 4 ชั้นขึ้นไป และไม่ใช่อาคารสูง	2	ต้องติดตั้ง	2	ต้องติดตั้ง

(ที่มา มาตรฐานการป้องกันอัคคีภัย วสท. 3002-51, 2551 : หน้า 168)

1.3) สายฉีดน้ำดับเพลิงและอุปกรณ์

1.3.1) สายฉีดน้ำดับเพลิง (Fire hose): อาคารที่ติดตั้งท่อเย็นประเภทที่ 2 และ 3 จะต้องจัดให้มีสายฉีดน้ำดับเพลิงขนาด 25 มิลลิเมตร ยาว 30 เมตร หรือขนาด 40 มิลลิเมตร ยาว 30 เมตร

1.3.2) อุปกรณ์เก็บสายฉีดน้ำดับเพลิง (Hose reel or hose rack)

- สำหรับสายฉีดน้ำดับเพลิงขนาด 25 มิลลิเมตร จะต้องม้วนอยู่ในขนาด 40 มิลลิเมตร จะต้องจัดให้มีที่แขวนเก็บสายฉีดน้ำดับเพลิงหรืออุปกรณ์ดังกล่าว ทั้งหมดจัดวางให้สะดวกต่อการใช้ในตู้ดับเพลิง

- ต้องจัดให้มีป้ายแสดงถึงการใช้สายฉีดน้ำดับเพลิงและอุปกรณ์ โดยแสดงเป็นรูปภาพและตัวอักษร ที่มีขนาดเหมาะสมเห็นได้ชัดและเข้าใจง่าย

ดูรายละเอียดเพิ่มเติมจากมาตรฐานการป้องกันอัคคีภัย วสท. 3002-51 ภาคที่ 5 มาตรฐานระบบดับเพลิงหมวด 6 ระบบท่อเย็นและสายดับเพลิงหน้า 167-181

2) ตามคู่มือเทคนิคการตรวจสอบอาคารเพื่อความปลอดภัย (สำหรับตรวจสอบอาคารตามกฎหมาย) ภาคที่ 7 เทคนิคการตรวจสอบระบบป้องกันและระงับอัคคีภัย ได้กำหนดรายละเอียดเกี่ยวกับตู้สายฉีดน้ำดับเพลิง (fire hose cabinet) ไว้ตามที่แสดงในรูปที่ 4.10 และมีรายละเอียดดังนี้

2.1) ต้องมีระยะห่างระหว่างตู้ไม่เกิน 64 เมตร

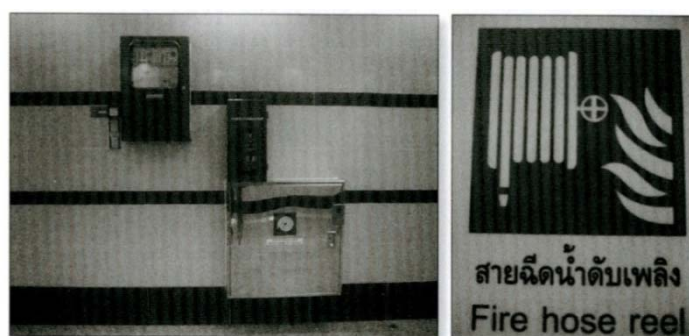
2.2) มีสายส่งน้ำดับเพลิง (fire hose)

2.3) มีวาล์วควบคุม เปิด-ปิดด้วยมือหรืออัตโนมัติ

2.4) มีหัวฉีดน้ำดับเพลิงแบบปรับการฉีดน้ำเป็นลำ เป็นฝอย และเป็นม่านได้ (jet-spray-steam)

2.5) มีป้ายสัญลักษณ์

ดูรายละเอียดเพิ่มเติมจากคู่มือเทคนิคการตรวจสอบอาคารเพื่อความปลอดภัย (สำหรับการตรวจสอบอาคารตามกฎหมาย) ภาคที่ 7 เทคนิคการตรวจสอบระบบป้องกันและระงับอัคคีภัย หน้า 257-266

รูปที่ 4.10 การติดตั้งตู้สายฉีดน้ำดับเพลิง

(ที่มา คู่มือเทคนิคการตรวจสอบอาคารเพื่อความปลอดภัย, 2551: หน้า 257)

3) ตามกฎกระทรวงฉบับที่ 33 (พ.ศ. 2535) ฉบับที่ 39 (พ.ศ. 2537) ฉบับที่ 47 (พ.ศ. 2540) และฉบับที่ 55 (พ.ศ. 2543) ได้กำหนดรายละเอียดสำหรับอาคารประเภทต่างๆ ดังนี้

3.1) กฎกระทรวงฉบับที่ 33 (พ.ศ. 2535) ได้กำหนดให้อาคารสูงและอาคารขนาดใหญ่พิเศษต้องมีการติดตั้งระบบดับเพลิงด้วยน้ำชนิดมีตู้สายฉีดน้ำดับเพลิง (fire host cabinet, FHC) ดังนี้

ระบบการจ่ายน้ำดับเพลิง เครื่องสูบน้ำดับเพลิง และหัวฉีดน้ำดับเพลิง

3.1.1) ทุกชั้นของอาคารต้องมีตู้สายฉีดน้ำดับเพลิง (FHC) ที่ประกอบด้วยหัวต่อสายฉีดน้ำดับเพลิงพร้อมสายฉีดน้ำดับเพลิงขนาดเส้นผ่านศูนย์กลาง 25 มิลลิเมตร และหัวต่อสายฉีดน้ำดับเพลิงชนิดหัวต่อสวมเร็วขนาดเส้นผ่านศูนย์กลาง 65 มิลลิเมตร พร้อมทั้งฝาครอบและโซ่ร้อยติดไว้ทุกระยะไม่เกิน 64.00 เมตร และเมื่อใช้สายฉีดน้ำดับเพลิงยาวไม่เกิน 30.00 เมตรต่อจากตู้หัวฉีดน้ำดับเพลิงแล้วสามารถนำไปใช้ดับเพลิงในพื้นที่ทั้งหมดในชั้น

3.1.2) อาคารสูงต้องมีที่เก็บน้ำสำรองเพื่อใช้เฉพาะในการดับเพลิงและให้มีประตูน้ำปิด-เปิด และประตุน้ำกันน้ำไหลกลับอัตโนมัติด้วย

3.1.3) หัวรับน้ำดับเพลิงที่ติดตั้งภายนอกอาคารต้องเป็นชนิดข้อต่อสวมเร็วขนาดเส้นผ่านศูนย์กลาง 65 มิลลิเมตร สามารถรับน้ำจากระบบดับเพลิงที่มีข้อต่อสวมเร็วแบบมีเขี้ยวขนาดเส้นผ่านศูนย์กลาง 65 มิลลิเมตร ที่หัวรับน้ำดับเพลิงต้องมีฝาปิด-เปิดที่มีโซ่ร้อยติดไว้ด้วย ระบบท่อยื่นทุกชุดต้องมีหัวรับน้ำดับเพลิงนอกอาคาร 1 หัวและอยู่ใกล้หัวต่อดับเพลิงสาธารณะมากที่สุดพร้อมป้ายข้อความเขียนด้วยสีสะท้อนแสงว่า “หัวรับน้ำดับเพลิง”

3.1.4) ปริมาณการส่งจ่ายน้ำสำรองต้องสามารถส่งจ่ายน้ำสำรองได้เป็นเวลาไม่น้อยกว่า 30 นาที

3.2) กฎกระทรวงฉบับที่ 39 (พ.ศ. 2537) ฉบับที่ 47 (พ.ศ. 2540) และฉบับที่ 55 (พ.ศ. 2543) ได้กำหนดให้อาคารสูงต้องมีระบบดับเพลิงด้วยน้ำชนิดสายส่งท่อน้ำดับเพลิง ดังนี้

ระบบการจ่ายน้ำดับเพลิง เครื่องสูบน้ำดับเพลิง และหัวฉีดน้ำดับเพลิง

3.2.1) อาคารขนาดใหญ่ต้องจัดให้มีระบบท่อยื่น สายฉีดน้ำพร้อมอุปกรณ์หัวรับน้ำดับเพลิงชนิดข้อต่อสวมเร็วขนาดเส้นผ่านศูนย์กลาง 65 มิลลิเมตร เพื่อดับเพลิงได้ทุกส่วนของอาคาร

3.2.2) ส่วนอาคารทั่วไปที่มีใช้อาคารสูง อาคารขนาดใหญ่ หรืออาคารขนาดใหญ่พิเศษ มิได้มีการกำหนดรายละเอียดไว้

4.6.6 มาตรฐานระบบดับเพลิงด้วยน้ำชนิดระบบหัวกระจายน้ำดับเพลิง (Sprinkler System) มีรายละเอียดดังนี้

1) มาตรฐานการป้องกันอัคคีภัย วสท. 3002-51 ภาคที่ 5 มาตรฐานระบบดับเพลิง หมวด 7 ระบบหัวกระจายน้ำดับเพลิง ได้กำหนดรายละเอียดไว้ดังนี้

วัสดุและอุปกรณ์ที่ใช้ติดตั้ง จะต้องได้รับการรับรองจากสถาบันที่เชื่อถือได้

1.1) หัวกระจายน้ำดับเพลิง

1.1.1) หัวกระจายน้ำดับเพลิงที่นำมาใช้ในการติดตั้ง จะต้องเป็นของใหม่ ที่ไม่เคยผ่านการใช้งานมาก่อน และเป็นชนิดที่ได้รับการรับรองจากสถาบันที่เชื่อถือได้เท่านั้น

1.1.2) หัวกระจายน้ำดับเพลิงจะต้องเลือกชนิด และติดตั้งให้ถูกต้องตามคำแนะนำของผู้ผลิต

1.1.3) หัวกระจายน้ำดับเพลิงจะต้องเลือกอุณหภูมิทำงาน (temperature rating) ให้เหมาะสมกับพื้นที่ที่ติดตั้งตามโต๊ะดูรายละเอียดในตาราง 5.7.2 อุณหภูมิทำงาน ระดับอุณหภูมิ และรหัสสีของหัวกระจายน้ำดับเพลิง ในมาตรฐานการป้องกันอัคคีภัย วสท. 3002-51 หน้า 190

1.1.4) หัวกระจายน้ำดับเพลิงที่ติดตั้งในบริเวณที่หามีโอกาสถูกทำให้เสียหาย จะต้องมียูปรณ์ป้องกันติดตั้งที่หัวด้วย (sprinkler guard)

1.2) การติดตั้งระบบหัวกระจายน้ำดับเพลิง

1.2.1) หัวกระจายน้ำดับเพลิงจะต้องติดตั้งทั่วทั้งอาคาร

1.2.2) หัวกระจายน้ำดับเพลิงจะต้องติดตั้งในตำแหน่งที่ระยะเวลาในการทำงาน (activation time) และการกระจายน้ำ (distribution) สามารถดับเพลิงได้ผลดี

1.2.3) วาล์วและอุปกรณ์ที่จำเป็นของระบบจะต้องเข้าถึงได้สะดวกเพื่อการใช้งาน ตรวจสอบ ทดสอบ และบำรุงรักษาได้สะดวก

ดูรายละเอียดเพิ่มเติมจากมาตรฐานการป้องกันอัคคีภัย วสท. 3002-51 ภาคที่ 5 หมวดที่ 7 ระบบหัวกระจายน้ำดับเพลิง หน้า 182-215

2) ตามกฎกระทรวงฉบับที่ 33 (พ.ศ. 2535) ฉบับที่ 39 (พ.ศ. 2537) ฉบับที่ 47 (พ.ศ. 2540) และฉบับที่ 55 (พ.ศ. 2543) ได้กำหนดรายละเอียดสำหรับอาคารประเภทต่างๆ ดังนี้

2.1) กฎกระทรวงฉบับที่ 33 (พ.ศ. 2535) ได้กำหนดให้อาคารสูงและอาคารขนาดใหญ่พิเศษ ต้องมีระบบดับเพลิงอัตโนมัติ ดังนี้ ระบบดับเพลิงอัตโนมัติ ต้องมีระบบดับเพลิงอัตโนมัติ เช่น sprinkler system หรือระบบอื่นที่เทียบเท่าที่สามารถทำงานได้ทันทีเมื่อมีเพลิงไหม้ โดยครอบคลุมพื้นที่ทั้งหมดทุกชั้น

2.2) กฎกระทรวงฉบับที่ 39 (พ.ศ. 2537) ฉบับที่ 47 (พ.ศ. 2540) และฉบับที่ 55 (พ.ศ. 2543) มิได้มีการกำหนดข้อกำหนดไว้ สำหรับอาคารทั่วไปที่มีใช้อาคารสูงหรืออาคารขนาดใหญ่พิเศษ

ภาคผนวก 5

ระบบการป้องกันและแก้ไขภัยอันตราย

5.1 ตัวอย่างการประเมินความเสี่ยง

การประเมินความเสี่ยงนั้น มักนิยมใช้แบบเมทริกซ์ โดยมีตัวแปร 2-3 ตัว เมื่อสามารถตั้งตัวแปรที่ต้องการประเมินความเสี่ยงได้แล้ว จากนั้นตั้งค่าระดับจากต่ำไปสูงซึ่งความละเอียดของการตั้งค่าระดับขึ้นกับบริบทของหน่วยงานแต่ละที่ ส่วนใหญ่ควรอยู่ในช่วง 3-5 ระดับ ในที่นี้ขอยกตัวอย่างการประเมินความเสี่ยงโดยมีตัวแปร 2 ตัว คือ “ความเป็นไปได้ที่จะเกิดเหตุการณ์นั้น” (ตารางที่ 5.1) และ “ผลกระทบต่อสุขภาพ ความปลอดภัย และสิ่งแวดล้อม” (ตารางที่ 5.2) ดังนี้

1) การนิยามความเป็นไปได้ที่จะเกิดขึ้น

“ความเป็นไปได้ที่จะเกิดเหตุการณ์นั้น” ตั้งค่าเป็น 5 ระดับ โดยตั้งชื่อเป็น A-D ซึ่งมีการนิยามและอธิบายค่าไว้ เช่น ระดับ A หมายถึง ความเป็นไปได้ที่จะเกิดเหตุการณ์นั้น เกือบเป็นประจำ ซึ่งหมายถึง มีความถี่ในการเกิดสูงมาก เป็นต้น

ตารางที่ 5.1 ตัวอย่างการนิยามระดับของความเป็นไปได้ที่จะเกิดขึ้น

ระดับ	ความหมายของระดับ	คำอธิบาย	ความถี่ที่คาดว่าจะเกิดขึ้น
A	เกือบเป็นประจำ (almost certain)	เหตุการณ์จะเกิดขึ้นได้ตลอดเวลา	1-2 ครั้งต่อสัปดาห์
B	เป็นไปได้มาก (likely)	เหตุการณ์เกิดขึ้นหลายครั้งหรือมากกว่าในการทำงาน	1-2 ครั้งต่อเดือน
C	เป็นไปได้ปานกลาง (possible)	เหตุการณ์อาจเกิดขึ้นในการทำงาน	1-2 ครั้งต่อปี
D	ไม่ค่อยเกิดขึ้น (unlikely)	เหตุการณ์เกิดขึ้นที่ใดที่หนึ่ง บางครั้งบางครั้ง	1-2 ครั้งต่อ 5 ปีหรือมากกว่า
E	เกิดขึ้นได้ยาก (rare)	เคยได้ยินว่าเหตุการณ์เกิดขึ้นมาก่อนที่โหล่นสักแห่ง	ไม่เคยเกิดขึ้นเลยในระยะ 10 ปี หรือมากกว่า

ที่มา ดัดแปลงจาก General risk assessment form ของ University of Melbourne [ออนไลน์] เข้าถึงได้จาก

<http://safety.unimelb.edu.au/docs/RiskAssess2Variable.pdf> สืบค้นเมื่อวันที่ 6 สิงหาคม 2556

2) การนิยามชนิดของผลกระทบต่อสุขภาพความปลอดภัย และสิ่งแวดล้อม

“ผลกระทบต่อสุขภาพความปลอดภัย และสิ่งแวดล้อม” ในตารางที่ 5.2 ตั้งค่าเป็น 5 ระดับ เช่นเดียวกัน แต่ใช้ตัวเลขโรมัน (I-V) แทนแต่ละระดับ

ตารางที่ 5.2 ตัวอย่างการนิยามระดับความรุนแรงที่มีผลกระทบต่อสุขภาพความปลอดภัย และสิ่งแวดล้อม

ระดับความรุนแรง	ชนิดผลลัพธ์ที่ตามมา	
	สุขภาพและความปลอดภัย	สิ่งแวดล้อม
V มากที่สุด (มหันตภัย)	มีผู้เสียชีวิตจำนวนมาก หรือเกิดอันตรายต่อคนมากกว่า 50 คน	มีผลทำให้เกิดความเสื่อมโทรมของสิ่งแวดล้อมและระบบนิเวศ ระยะยาวและรุนแรงมาก น่าวิตกมาก
IV มาก	มีผู้เสียชีวิต และ/หรือเกิดสภาวะทุพพลภาพรุนแรงและถาวร (>30%) เท่ากับหรือมากกว่า 1 คน	

ตารางที่ 5.2 ตัวอย่างการนิยามระดับความรุนแรงที่มีผลต่อสุขภาพความปลอดภัย และสิ่งแวดล้อม (ต่อ)

ระดับความรุนแรง	ชนิดผลลัพธ์ที่ตามมา	
	สุขภาพและความปลอดภัย	สิ่งแวดล้อม
III ปานกลาง	เกิดสภาวะทุพพลภาพปานกลาง หรือเกิดความบกพร่อง (<30%) เท่ากับหรือมากกว่า 1 คน	มีผลต่อสิ่งแวดล้อม ระยะเวลาปานกลางและรุนแรง
II น้อย	เกิดสภาวะทุพพลภาพที่รักษาได้ และต้องการการรักษาตัวในโรงพยาบาล	มีผลต่อสิ่งแวดล้อม ระยะเวลาสั้นถึงปานกลาง และไม่กระทบต่อระบบนิเวศ
I น้อยมาก	มีผลกระทบเล็กน้อย ไม่จำเป็นต้องได้รับการรักษาที่โรงพยาบาล	มีผลน้อยมากต่อสิ่งมีชีวิตในสิ่งแวดล้อม

ที่มา ดัดแปลงจาก General risk assessment form ของ University of Melbourne [ออนไลน์] เข้าถึงได้จาก <http://safety.unimelb.edu.au/docs/RiskAssess2Variable.pdf> สืบค้นเมื่อวันที่ 6 สิงหาคม 2556

- 3) การคำนวณความเสี่ยง/การประเมินความเสี่ยง (Risking rating) เป็นการนำตัวแปรที่กำหนดระดับและนิยามไว้ข้างต้น มาวางเป็นเมทริกซ์ดังตารางที่ 5.3 จากนั้นตั้งค่าระดับความเสี่ยง ก็จะสามารถประเมินความเสี่ยงของสิ่งที่จะเกิดขึ้นบนตัวแปรของความถี่และผลต่อสุขภาพ ตั้งแต่ ต่ำ ปานกลาง สูง และสูงมาก

ตารางที่ 5.3 ตัวอย่างการคำนวณความเสี่ยง (Risking rating)

ระดับความเป็นไปได้ที่จะเกิดขึ้น	ระดับความรุนแรงที่มีผลต่อสุขภาพ ความปลอดภัยและสิ่งแวดล้อม				
	I	II	III	IV	V
A	ปานกลาง	สูง	สูง	สูงมาก	สูงมาก
B	ปานกลาง	ปานกลาง	สูง	สูง	สูงมาก
C	ต่ำ	ปานกลาง	สูง	สูง	สูง
D	ต่ำ	ต่ำ	ปานกลาง	ปานกลาง	สูง
E	ต่ำ	ต่ำ	ปานกลาง	ปานกลาง	สูง

ที่มา ดัดแปลงจาก General risk assessment form ของ University of Melbourne [ออนไลน์] เข้าถึงได้จาก <http://safety.unimelb.edu.au/docs/RiskAssess2Variable.pdf> สืบค้นเมื่อวันที่ 6 สิงหาคม 2556

ในการเก็บข้อมูลความเสี่ยงสามารถทำเป็นรูปแบบตารางเพื่อบันทึกผลการประเมินความเสี่ยงได้ ดังตัวอย่างในตารางที่ 5.4 สำหรับการออกแบบแบบฟอร์มที่ใช้ในการประเมินความเสี่ยงนั้น สามารถทำแยกแบบฟอร์ม หรือ สามารถรวมหลายองค์ประกอบของการจัดการความเสี่ยงในแบบฟอร์มเดียวกันได้ (ตัวอย่างแบบฟอร์มการประเมินความเสี่ยงแบบรวม ดังแสดงในแผนภาพที่ 5.1)

ตารางที่ 5.4 ตัวอย่างการเก็บข้อมูลความเสี่ยง

(1) เหตุการณ์ ที่ก่อให้เกิดอันตราย	(2) ระดับความเสี่ยง			(3) ตัวบ่งชี้ ความเป็นอันตราย	(4) วิธีการจัดการ ความเสี่ยง	(5) คำอธิบายวิธีการ จัดการความเสี่ยง
	A-E	I-V	ระดับ			
1. การตกหล่นของขวด สารเคมี	B	III	สูง	ชั้นวางไม่แข็งแรงและ เปื่อยเน่า	กำจัดทิ้ง	เปลี่ยนชั้นวางใหม่
2. การเกิดไฟไหม้ในตู้ ควีน	C	IV	สูง	ใช้เครื่องกลั่น แอลกอฮอล์ ติดต่อกันจนทำให้เกิด ความร้อนและเกิดไฟไหม้	ตั้งกฎการทำงาน	ห้ามใช้เครื่องมือในตู้ควีน ติดต่อกันเป็นเวลานาน และต้องมีผู้รับผิดชอบ ดูแลเป็นระยะ
3. การสูดดมสารพิษเช่น Benzamidine	A	II	สูง	Benzamidine เป็น สารพิษที่ไวปฏิกิริยากับ อากาศ	ใช้ PPE	ใช้อุปกรณ์ป้องกันระบบ ทางเดินหายใจแบบเต็ม รูป และทำงานในตู้ควีน
					เฝ้าติดตาม	ตรวจสอบสุขภาพประจำปี
...	...	...	...	...	...	...

หมายเหตุ (4) และ (5) เป็นการจัดการความเสี่ยง

ระดับ	ความหมายของระดับ	คำอธิบาย	ความถี่ที่คาดว่าจะเกิดขึ้น	ระดับความรุนแรง	ชนิดผลลัพธ์ที่ตามมา		ระดับความเป็นไปได้ที่จะเกิดขึ้น	ระดับความรุนแรงที่มีผลต่อสุขภาพ ความปลอดภัยและสิ่งแวดล้อม				
					สุขภาพและความปลอดภัย	สิ่งแวดล้อม		I	II	III	IV	V
A	เกือบเป็นประจำ (almost certain)	เหตุการณ์จะเกิดขึ้นได้ตลอดเวลา	1-2 ครั้งต่อสัปดาห์	V มากที่สุด (มากที่สุด)	มีผู้เสียชีวิตจำนวนมาก หรือเกิดอันตรายต่อคน มากกว่า 50 คน	มีผลทำให้เกิดความเสื่อมโทรมของสิ่งแวดล้อมและระบบนิเวศ ระยะยาวและรุนแรงมาก นวัตกรรมมาก		ปานกลาง	สูง	สูง	สูงมาก	สูงมาก
B	เป็นไปได้มาก (likely)	เหตุการณ์เกิดขึ้นหลายครั้งหรือมากกว่าในการทำงาน	1-2 ครั้งต่อเดือน	IV มาก	มีผู้เสียชีวิต และ/หรือเกิดสภาวะทุพพลภาพรุนแรงและถาวร (>30%) เท่ากับหรือมากกว่า 1 คน			ปานกลาง	ปานกลาง	สูง	สูง	สูงมาก
C	เป็นไปได้ปานกลาง (possible)	เหตุการณ์อาจเกิดขึ้นในการทำงาน	1-2 ครั้งต่อปี	III ปานกลาง	เกิดสภาวะทุพพลภาพปานกลาง หรือเกิดความบกพร่อง (<30%) เท่ากับหรือมากกว่า 1 คน	มีผลต่อสิ่งแวดล้อม ระยะเวลาดำเนินการและรุนแรง		ต่ำ	ปานกลาง	สูง	สูง	สูง
D	ไม่ค่อยเกิดขึ้น (unlikely)	เหตุการณ์เกิดขึ้นที่ใดที่หนึ่ง บางครั้งบางครั้ง	1-2 ครั้งต่อ 5 ปีหรือมากกว่า	II น้อย	เกิดสภาวะทุพพลภาพที่รักษาได้ และต้องการการรักษาตัวในโรงพยาบาล	มีผลต่อสิ่งแวดล้อม ระยะเวลาดำเนินการถึงปานกลางและไม่กระทบต่อระบบนิเวศ		ต่ำ	ต่ำ	ปานกลาง	ปานกลาง	สูง
E	เกิดขึ้นได้ยาก (rare)	เคยได้ยินว่าเหตุการณ์เกิดขึ้นมาก่อนที่โชนลักแห่ง	ไม่เคยเกิดขึ้นเลยในระยะ 10 ปี หรือมากกว่า	I น้อยมาก	มีผลกระทบเล็กน้อย ไม่จำเป็นต้องได้รับการรักษาที่โรงพยาบาล	มีผลน้อยมาก ต่อสิ่งมีชีวิตในสิ่งแวดล้อม		ต่ำ	ต่ำ	ปานกลาง	ปานกลาง	สูง
(1) เหตุการณ์ที่ก่อให้เกิดอันตราย				(2) ระดับความเสี่ยง			(3) ตัวบ่งชี้ความเป็นอันตราย	(4) วิธีการจัดการความเสี่ยง (หัวข้อ 5.1.3)		(5) คำอธิบายวิธีการจัดการความเสี่ยง		
				A-E	I-V	ระดับ						
1. การตกหล่นของขวดสารเคมี				B	III	สูง	ชั้นวางไม่แข็งแรงและเปราะบาง	กำจัดทิ้ง		เปลี่ยนชั้นวางใหม่		
2. การเกิดไฟไหม้ในตู้ควัน				C	IV	สูง	ใช้เครื่องกลั่น แอลกอฮอล์ ติดต่อกันจนทำให้เกิดความร้อนและเกิดไฟไหม้	ตั้งกฎการทำงาน		ห้ามใช้เครื่องมือในตู้ควันติดต่อกันเป็นเวลานานและต้องมีผู้รับผิดชอบดูแลเป็นระยะ		
3. การสูดดมสารพิษเช่น Benzamidine				A	II	สูง	Benzamidine เป็นสารพิษที่ไวปฏิกิริยากับอากาศ	ใช้ PPE		ใช้อุปกรณ์ป้องกันระบบทางเดินหายใจแบบเต็มรูป และทำงานในตู้ควัน		
								เฝ้าติดตาม		ตรวจสอบสุขภาพประจำปี		

แผนภาพที่ 5.1 ตัวอย่างแบบฟอร์มการบริหารความเสี่ยง

5.2 ตัวอย่างแบบฟอร์มรายงานการบริหารความเสี่ยงการรายงานการบริหารความเสี่ยงควรครอบคลุมทั้งระดับบุคคล โครงการและห้องปฏิบัติการ เพื่อเป็นประโยชน์ต่อหัวหน้าห้องปฏิบัติการและผู้บริหารในการนำไปสอน อบรม แลกเปลี่ยนเรียนรู้ ประเมินผลภาพรวมและทบทวนการบริหารจัดการ และการวางแผนจัดสรรงบประมาณเพื่อการบริหารความเสี่ยงต่อไป

ตารางรายงานการบริหารความเสี่ยงระดับ ☐ บุคคล ☐ โครงการ ☐ ห้องปฏิบัติการ					
ชื่อหน่วยงาน/ห้องปฏิบัติการ เรื่อง					
ผู้รวบรวมรายงาน					
ช่วงเวลาที่รวบรวม					
ลำดับที่	ชื่อ-สกุล/โครงการ/ห้องปฏิบัติการ	ระดับความเสี่ยง	เหตุการณ์เสี่ยง	วิธีการจัดการความเสี่ยง	งบประมาณที่ใช้
ข้อคิดเห็นและเสนอแนะในภาพรวม					
หมายเหตุ ระดับความเสี่ยง เป็นข้อมูล ที่ได้จากแบบฟอร์มการบริหารความเสี่ยง โดยเลือกรายงานระดับความเสี่ยงในระดับที่เห็นสมควร					

ตารางรายงานการบริหารความเสี่ยงระดับ ☒ บุคคล ☐ โครงการ ☐ ห้องปฏิบัติการ					
ชื่อหน่วยงาน/ห้องปฏิบัติการAEC..... เรื่องการทำงานกับสารเคมี.....					
ผู้รวบรวมรายงานนายสุภาพ พลอดภัย.....					
ช่วงเวลาที่รวบรวมเดือน กุมภาพันธ์ 2558.....					
ลำดับที่	ชื่อ-สกุล/ชื่อโครงการ/ชื่อห้องปฏิบัติการ	ระดับความเสี่ยง	เหตุการณ์เสี่ยง	วิธีการจัดการความเสี่ยง	งบประมาณที่ใช้
1	นาย ก.	สูง	ทำงานกับสารปรอท มากกว่า 8 ชั่วโมงต่อวัน	ตรวจสอบสุขภาพ, ใช้ PPE ที่เหมาะสม	X,xxx
2	นาย ข.	สูง	สกัดสารประกอบด้วยคลอโรฟอร์มทุกวัน	ตรวจสอบสุขภาพ, ใช้ PPE ที่เหมาะสม	X,xxx
3	นาย ค.	สูง	สูดดมสารพิษกลุ่ม benzamidine	ตรวจสอบสุขภาพ, ใช้ PPE ที่เหมาะสม	X,xxx
4	นาย ง.	สูง	กลั่นแอลกอฮอล์ใหม่ในตู้ดูดควันบ่อย	ตั้งกฎการทำงานใหม่, ใช้ PPE ที่เหมาะสม	X,xxx
5	นาย จ.	สูง	การตกหล่นของขวดสารเคมีจากชั้นวาง	เปลี่ยนชั้นวางใหม่	X,xxx
ข้อคิดเห็นและเสนอแนะในภาพรวมมีการประชาสัมพันธ์แจ้งเตือนความเสี่ยงให้หน่วยงานทราบ เพื่อจะได้ระมัดระวังเมื่อเข้ามาในห้องปฏิบัติการ และรณรงค์ให้ผู้ปฏิบัติงานใช้ PPE ที่เหมาะสมอย่างเคร่งครัด					
หมายเหตุ ระดับความเสี่ยง เป็นข้อมูล ที่ได้จากแบบฟอร์มการบริหารความเสี่ยง โดยเลือกรายงานระดับความเสี่ยงในระดับที่เห็นสมควร					

แผนภาพที่ 5.2 ตัวอย่างแบบฟอร์มรายงานการบริหารความเสี่ยง

5.2 มาตรฐานที่ล้างตาและอ่างล้างตาฉุกเฉิน

ที่ล้างตา (รูปที่ 5.1) ในห้องปฏิบัติการควรเป็นน้ำสะอาด หรือสารละลายน้ำเกลือที่ใช้กันทั่วไปในการชะล้างตา มาตรฐานที่ล้างตาและอ่างล้างตาฉุกเฉิน (ANSI Z358.1-2004: American National Standard Institute) มีข้อกำหนดทั่วไปว่า ที่ล้างตาฉุกเฉินมีคุณภาพและลักษณะตรงตามมาตรฐานที่ยอมรับได้ สามารถเข้าถึงได้โดยง่าย มีประสิทธิภาพในการชะล้างสารอันตรายออกจากตาได้ ต้องมีสัญญาณเสียงหรือไฟกระพริบขณะใช้งาน ต้องมีการทดสอบการใช้งานอย่างสม่ำเสมอ และต้องมีการจัดทำคู่มือวิธีการใช้/อบรมให้แก่ผู้ปฏิบัติงาน

มาตรฐานที่ล้างตาและอ่างล้างตาฉุกเฉิน ANSI Z358.1-2004 กำหนดไว้ว่า

- ความเร็วของน้ำต้องไม่เกิดอันตรายกับตาของผู้ใช้น้ำและจ่ายให้กับตาทั้งสองข้างอย่างต่อเนื่องที่อัตราการไหลไม่น้อยกว่า 1.5 ลิตร/นาที หรือ 0.4 แกลลอน/นาทีด้วยแรงดัน 40 ปอนด์/ตารางนิ้ว เป็นเวลาอย่างน้อย 15 นาที
- น้ำต้องไหลภายใน 1 วินาทีหลังจากเปิดวาล์วและยังคงเกิดอยู่โดยไม่ต้องใช้มือของผู้ใช้งานบังคับจนกว่าจะปิดโดยตั้งใจจะต้องสะอาดปราศจากสิ่งปนเปื้อนที่มองเห็นได้เช่น สิ่งสกปรก ความขุ่น สนิมเป็นต้น ถ้าเป็นชนิดบรรจุในตู้จะต้องมีการเปลี่ยนน้ำตามคำแนะนำของผู้ผลิตหากไม่มีคำแนะนำจากผู้ผลิต ให้เปลี่ยนน้ำทุก 1 เดือน
- ที่ล้างตาฉุกเฉินต้องสามารถเข้าถึงได้โดยง่ายและรวดเร็ว มีระยะไม่เกิน 16 เมตรหรือ 55 ฟุตจากจุดเสี่ยงและสามารถไปถึงได้ ภายใน 10 วินาทีเส้นทางที่ไปต้องโล่งไม่มีสิ่งกีดขวาง มีแสงสว่างพอเพียง อย่างไรก็ตามหากพื้นที่นั้นมี การใช้สารเคมีอันตรายสูงเช่น กรดแก่ ด่างแก่หรือสารอื่นที่มีผลกระทบรุนแรงควรติดตั้งที่ล้างตาฉุกเฉินให้ติดกับพื้นที่นั้นหรือให้ใกล้ที่สุดเท่าที่จะทำได้
- จุดติดตั้งจะต้องอยู่ในพื้นที่ระดับเดียวกันกับพื้นที่ที่มีความเสี่ยงเช่น ทางที่จะไปถึงไม่ควรจะต้องลงหรือขึ้นไปชั้นอื่นหรือไม่เป็นทางลาดขึ้น-ลง
- อุณหภูมิของน้ำควรรักษาให้คงที่ และควรอยู่ระหว่าง 15°-35°C ในกรณีที่เคมีทำให้เกิดการไหม้ที่ผิวหนัง (Chemical burn) ควรให้น้ำมีอุณหภูมิอยู่ที่ 15°C และหากปฏิกิริยาเคมีเกิดขึ้นหรือถูกแรงที่อุณหภูมิใดอุณหภูมิหนึ่งควรศึกษาจากSDS หรือผู้จำหน่ายเพื่อขอข้อมูลอุณหภูมิน้ำที่จะใช้กับที่ล้างตาฉุกเฉิน
- ตำแหน่งการติดตั้งหัวฉีดน้ำล้างตาอยู่ในระยะ 33 นิ้ว (83.3 เซนติเมตร) - 53 นิ้ว (134.6 เซนติเมตร) จากพื้นและห่างจากผนังหรือสิ่งกีดขวางที่อยู่ใกล้ที่สุดอย่างน้อย 6 นิ้ว (15.3 เซนติเมตร)

รูปที่ 5.1 ตัวอย่างป้ายบอกจุดติดตั้งที่ล้างตา ชุดล้างตาแบบติดผนังและอ่างล้างตาฉุกเฉิน

(ที่มา เข้าถึงได้จาก http://ca.wikipedia.org/wiki/Fitxer:Sign_eyewash.svg,

http://en.wikipedia.org/wiki/File:2008-07-02_Eye_wash_station.jpg,

http://www.plumbingsupply.com/eyewash_heaters.html. สืบค้นเมื่อวันที่ 12 มีนาคม 2555)

5.3 มาตรฐานชุดฝักบัวฉุกเฉิน

ชุดฝักบัวฉุกเฉิน (Emergency shower, รูปที่ 5.2) ตามมาตรฐาน ANSI Z358.1-2004 กำหนดไว้ว่า

- น้ำที่ถูกปล่อยออกมาต้องมีความแรงที่ไม่ทำอันตรายต่อผู้ใช้ โดยต้องปล่อยน้ำได้อย่างน้อย 75.7 ลิตร/นาที หรือ 20 แกลลอน/นาที ที่แรงดัน 30 ปอนด์/ตารางนิ้ว เป็นเวลาไม่น้อยกว่า 15 นาที
- อุปกรณ์สำหรับการควบคุมปิด/เปิด ต้องเข้าถึงได้ง่าย สามารถปล่อยน้ำได้ภายใน 1 วินาทีหรือน้อยกว่า
- น้ำมีอัตราการไหลอย่างสม่ำเสมอโดยไม่ต้องใช้มือบังคับ
- ต้องมีป้าย ณ บริเวณจุดติดตั้งชัดเจน
- ฝักบัวฉุกเฉินต้องสามารถเข้าถึงได้โดยง่ายและรวดเร็ว มีระยะไม่เกิน 16 เมตร (55 ฟุต) จากจุดเสี่ยง และต้องไปถึงได้ใน 10 วินาที เส้นทางต้องโล่งไม่มีสิ่งกีดขวาง (เป็นเส้นทางตรงที่สุดเท่าที่จะทำได้ และมีแสงสว่างเพียงพอ) หากมีการใช้สารเคมีที่มีอันตรายมาก ควรติดตั้งฝักบัวฉุกเฉินให้ติดกับพื้นพื้นนั้น หรือใกล้ที่สุดเท่าที่จะทำได้
- บริเวณที่ติดตั้งอยู่บนพื้นระดับเดียวกันกับพื้นที่ที่มีความเสี่ยง ไม่ใช่ทางลาดลง
- อุณหภูมิของน้ำควรรักษาให้คงที่อยู่ระหว่าง 15 – 35 องศาเซลเซียส ในกรณีที่สารเคมีที่ใช้ทำให้เกิดแผลไหม้ที่ผิวหนัง ควรให้น้ำมีอุณหภูมิอยู่ที่ 15 องศาเซลเซียส ดังนั้นจึงควรศึกษาข้อมูลจาก SDS ของสารเคมีก่อน
- ตำแหน่งที่ติดตั้งฝักบัวฉุกเฉิน ควรอยู่ในระยะ 82 – 96 นิ้ว (208.3 – 243.8 เซนติเมตร) จากระดับพื้น นอกจากนี้ ที่ระดับสูงจากพื้น 60 นิ้ว (152.4 เซนติเมตร) ละอองน้ำจากฝักบัวต้องแผ่กว้างเป็นวงที่มีเส้นผ่าศูนย์กลางอย่างน้อย 20 นิ้ว (50.8 เซนติเมตร) และคันชักเปิดวาล์วเข้าถึงได้ง่าย และไม่ควรงสูงเกิน 69 นิ้ว (173.3 เซนติเมตร) จากระดับพื้น (อาจปรับให้เหมาะสมตามส่วนสูงของผู้ปฏิบัติงาน)

รูปที่ 5.2 ตัวอย่างป้ายบอกจุดติดตั้งชุดฝักบัวฉุกเฉิน ชุดฝักบัวฉุกเฉิน และลักษณะการใช้งาน

(ที่มาเข้าถึงได้จาก <https://www.clarionsafety.com/Learning-Center/Topics/Emergency-Shower-Signs.aspx> ,http://www.bigsafety.com.au/category9_1.htm. สืบค้นเมื่อวันที่ 12 มีนาคม 2555)

5.4 อุปกรณ์ป้องกันส่วนบุคคล

อุปกรณ์ป้องกันส่วนบุคคล หมายถึง ถุงมือ, อุปกรณ์กรองอากาศ, อุปกรณ์ป้องกันตา และเสื้อผ้าที่ป้องกันร่างกาย การใช้ PPE ขึ้นกับชนิดหรือประเภทของการปฏิบัติงาน และธรรมชาติ/ปริมาณของสารเคมีที่ใช้ โดยต้องมีการประเมินความเสี่ยงของการปฏิบัติงานเป็นข้อมูลในการเลือกใช้อุปกรณ์ให้เหมาะสม

PPE ครอบคลุมสิ่งต่อไปนี้

- อุปกรณ์ป้องกันหน้า (Face protection) หรือ ที่กำบังใบหน้า (Face shield, รูปที่ 5.3)

ใช้เมื่อทำงานกับรังสีหรือสารเคมีอันตรายที่อาจกระเด็น ซึ่งสามารถใช้ร่วมกันกับแว่นตาได้

รูปที่ 5.3 หน้ากากป้องกันใบหน้า (Face shield)

- อุปกรณ์ป้องกันตา (Eye protection)

ใช้ป้องกันตา อาจใช้ร่วมกับอุปกรณ์ป้องกันหน้า ลักษณะของแว่นตาที่ใช้ในห้องปฏิบัติการมี 2 ประเภท คือ

- แว่นตากันฝุ่น/ลม/ไอระเหย (Goggles) เป็นแว่นตาที่ป้องกันตาและพื้นที่บริเวณรอบดวงตาจากอนุภาค ของเหลวติดเชื้อหรือสารเคมี/ไอสารเคมี (รูปที่ 5.4)
- แว่นตานิรภัย (Safety glasses) จะคล้ายกับแว่นตาคติที่มีเลนส์ซึ่งทนต่อการกระแทกและมีกรอบแว่นตาที่แข็งแรงกว่าแว่นตาทั่วไป แว่นตานิรภัยมักมีการขึ้นด้วยอักษรเครื่องหมาย "Z87" ตรงกรอบแว่นตาหรือบนเลนส์ ควรสวมใส่เพื่อป้องกันดวงตาจากอนุภาค แก้ว เศษเหล็ก และสารเคมี (รูปที่ 5.5)

รูปที่ 5.5 Safety glasses

- อุปกรณ์ป้องกันมือ (Hand protection)

ถุงมือ (Gloves) ใช้ป้องกันมือจากสิ่งต่อไปนี้

- สารเคมี สิ่งปนเปื้อนและเชื้อโรค (เช่น ถุงมือลาเท็กซ์/ถุงมือไนล่อน/ถุงมือไนไตรล์)
- ไฟฟ้า (เช่น ถุงมือป้องกันไฟฟ้าสถิต)
- อุณหภูมิที่สูง/ร้อนมาก (เช่น ถุงมือที่ใช้สำหรับตุ๋น)
- อันตรายทางเครื่องมือ/เครื่องกล สิ่งของมีคมซึ่งอาจทำให้เกิดบาดแผลได้

การเลือกถุงมือที่เหมาะสมเป็นเรื่องสำคัญ (ตารางที่ 5.5) ปัจจุบันพบว่า โรคผิวหนังอักเสบเป็นโรคที่เกิดขึ้นมากถึง 40-45% ของโรคที่เกี่ยวข้องกับการทำงานในห้องปฏิบัติการวิจัยที่มีสารเคมีอันตราย สารเคมีหลายชนิดทำให้ผิวหนังระคายเคืองหรือผิวหนังไหม้ และยังสามารถดูดซึมผ่านผิวหนังได้ด้วย เช่น สารไดเมทิลซัลฟอกไซด์ (dimethyl sulfoxide, DMSO) ไนโตรเบนซีน (nitrobenzene) และตัวทำละลายหลายๆ ชนิด สามารถถูกดูดซึมผ่านผิวหนังเข้าสู่กระแสโลหิตได้

ถุงมือแต่ละชนิดมีสมบัติและอายุการใช้งานแตกต่างกัน ดังนั้นจึงต้องพิจารณาเลือกใช้ให้ถูกต้อง เพื่อให้เกิดความปลอดภัยสูงสุด

ตารางที่ 5.5 ตัวอย่างชนิดของถุงมือและการใช้งาน

วัสดุที่ใช้ทำถุงมือ	การใช้งานทั่วไป
 บิวทิล (Butyl)	มีความทนทานสูงมากที่สุดต่อการซึมผ่านของแก๊สและไอน้ำ จึงมักใช้ในการทำงานกับสารกลุ่มเอสเทอร์และคีโตน
 นีโอพรีน (Neoprene)	มีความทนทานต่อการฉีกและขีดข่วนปานกลาง แต่ทนแรงดึงและความร้อนได้ดี มักใช้งานกับกรด สารกัดกร่อน และน้ำมัน
 ไนไทรล์ (Nitrile)	ถุงมือที่ใช้ทำงานทั่วไปได้ดีมาก สามารถป้องกันสารเคมีกลุ่มตัวทำละลาย น้ำมัน ผลิตภัณฑ์ปิโตรเลียมและสารกัดกร่อนบางชนิด และยังทนทานต่อการฉีกขาด การแทงทะลุและการขีดข่วน

ตารางที่ 5.5 ตัวอย่างชนิดของถุงมือและการทำงาน (ต่อ)

วัสดุที่ใช้ทำถุงมือ	การใช้งานทั่วไป
 พอลิไวนิลคลอไรด์ (Polyvinyl chloride, PVC)	ทนทานต่อรอยขีดข่วนได้ดีมาก และสามารถป้องกันมือจากไขมัน กรด และสารกลุ่มปิโตรเลียมไฮโดรคาร์บอน
 พอลิไวนิลแอลกอฮอล์ (Polyvinyl alcohol, PVA)	สามารถป้องกันการซึมผ่านของแก๊สได้ดีมาก สามารถป้องกันตัวทำละลายชนิดอะโรมาติก (aromatic) และคลอรีเนต (chlorinate) ได้ดีมาก แต่ไม่สามารถใช้กับน้ำหรือสารที่ละลายในน้ำ
 ไวทอน (Viton)	มีความทนทานต่อตัวทำละลายชนิดอะโรมาติกและคลอรีเนต ได้ดีเยี่ยม มีความทนทานมากต่อการฉีกขาดหรือการขีดข่วน
 ซิลเวอร์ชีลด์ (Silver shield)	ทนต่อสารเคมีที่มีพิษและสารอันตรายหลายชนิด จัดเป็นถุงมือที่ทนทานต่อสารเคมีระดับสูงที่สุด
 ยางธรรมชาติ	มีความยืดหยุ่นและทนต่อกรด สารกัดกร่อน เกลือ สารลดแรงตึงผิว และแอลกอฮอล์ แต่มีข้อจำกัด เช่น ไม่สามารถใช้กับ chlorinated solvents ได้ และสารบางอย่างสามารถซึมผ่านถุงมือได้ เช่น dimethylmercury

- อุปกรณ์ป้องกันเท้า (Foot protection)

รองเท้าที่ใช้สวมใส่ในห้องปฏิบัติการ ต้องเป็นรองเท้าที่ปิดหน้าเท้าและส้นเท้า (รูปที่ 5.6) และควรสวมใส่ตลอดเวลา รองเท้าที่ทำจากวัสดุบางชนิดสามารถทนต่อการกัดกร่อนของสารเคมี ตัวทำละลาย หรือป้องกันการซึมผ่านของน้ำได้ เช่น รองเท้ายางที่สวมหุ้มรองเท้าธรรมดา และรองเท้าบูท สำหรับรองเท้าหนังสามารถดูดซับสารเคมีได้จึงไม่ควรสวมอีกถ้าปนเปื้อนสารเคมีอันตราย

รูปที่ 5.6 ตัวอย่างรองเท้าที่ปิดนิ้วเท้า

- อุปกรณ์ป้องกันร่างกาย (Body protection)

ผู้ปฏิบัติงานควรสวมเสื้อคลุมปฏิบัติการ (lab coat) ตลอดเวลาที่อยู่ในห้องปฏิบัติการเสื้อคลุมปฏิบัติการควรมีความทนทานต่อสารเคมีและการฉีกขาดมากกว่าเสื้อผ้าโดยทั่วไปนอกจากนี้ ผ้ากันเปื้อนที่ทำด้วยพลาสติกหรือยางก็สามารถป้องกันของเหลวที่มีฤทธิ์กัดกร่อนหรือระคายเคืองได้

“เสื้อผ้าที่หลวมไม่พอดีตัว ใหญ่เกินไปหรือรัดมากเกินไป เสื้อผ้าที่มีรอยฉีกขาดอาจทำให้เกิดอันตรายในห้องปฏิบัติการได้ และควรติดกระดุมเสื้อคลุมปฏิบัติการตลอดเวลา”

- อุปกรณ์ป้องกันการได้ยิน (Hearing protection) (รูปที่ 5.7)

ใช้เมื่อทำงานกับเครื่องมือหรืออุปกรณ์ที่มีคลื่นเสียงความถี่สูงเช่น sonicator ตามเกณฑ์ของ OSHAได้กำหนดไว้ว่าคนที่ทำงานในสภาพแวดล้อมที่มีเสียงระดับ 85 เดซิเบล ไม่ควรทำงานเกิน 8 ชั่วโมงต่อวัน (OSHA Occupational Noise Standard)

รูปที่ 5.7 อุปกรณ์ป้องกันการได้ยิน

- อุปกรณ์ป้องกันระบบทางเดินหายใจ (Respiratory protection)

ผู้ปฏิบัติงานควรสวมอุปกรณ์ป้องกันระบบทางเดินหายใจ ที่สามารถกรองหรือมีตัวดูดซับสิ่งปนเปื้อนเมื่อทำงานที่มีอนุภาคฝุ่นผงหรือไอ การเลือกใช้ต้องคำนึงถึงศักยภาพและประสิทธิภาพของตัวกรอง (filter) หรือตัวดูดซับ (chemical absorbent) ในการป้องกันสารอันตรายที่กฎหมายกำหนด เช่น โครเมียม ตะกั่ว ให้ต่ำกว่าระดับการได้รับสัมผัสสารจากการทำงาน (Occupational Exposure Level, OEL)

อุปกรณ์ป้องกันระบบทางเดินหายใจ ต้องไม่รั่วซึมและสวมได้กระชับกับใบหน้า รวมทั้งมีการบำรุงรักษาทำความสะอาดอย่างสม่ำเสมอ

ภาคผนวก 6

การให้ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับด้านความปลอดภัยในห้องปฏิบัติการ

ในหลายหน่วยงานมีการกำหนดระบบการให้ความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับด้านความปลอดภัยแก่ผู้เกี่ยวข้อง อาทิ เช่น มหาวิทยาลัยแคลิฟอร์เนีย (University of California, UCLA: <http://map.ais.ucla.edu/go/1003937>) มหาวิทยาลัยพรินซ์ตัน (Princeton University: <http://web.princeton.edu/sites/ehs/labpage/training.htm>) มหาวิทยาลัยบริติชโคลัมเบีย (The University of British Columbia: <http://riskmanagement.ubc.ca/courses/laboratory-chemical-safety>) เป็นต้น โดย อาจารย์ เจ้าหน้าที่ นักเรียน และผู้เข้าเยี่ยมชม ต้องเข้ารับการอบรมตามหลักสูตรหรือโปรแกรมที่หน่วยงานจัดขึ้น

ระบบของการให้ความรู้และการอบรม ต้องคำนึงถึงสิ่งต่อไปนี้

1. หลักการในการเข้าอบรม

- 1.1 การเข้ารับการอบรมเรื่องใดก็ตาม ขึ้นกับธรรมชาติการปฏิบัติงานของบุคคลนั้น ๆ
- 1.2 บุคคลที่จะเข้ารับการอบรมควรเลือกหลักสูตรหรือหัวข้อการเข้าอบรมบนพื้นฐานของชนิดหรือประเภท ความเป็นอันตรายที่บุคคลเหล่านั้นจะต้องเผชิญขณะปฏิบัติงาน

ยกตัวอย่าง ตารางแมทริกซ์ที่สร้างขึ้นเพื่อให้บุคคลเลือกเข้ารับการอบรม (ดัดแปลงจาก Safety Training Matrix for Laboratory Personnel ของ UCLA: <http://map.ais.ucla.edu/go/1003937>)

ท่านต้อง....	หลักสูตรการให้ความรู้/อบรมด้านความปลอดภัย					
	กฎหมายที่เกี่ยวข้อง	การประเมินความเสี่ยง	ความเป็นอันตรายของสารเคมี	การใช้ PPE	การซ้อมหนีไฟ	ข้อปฏิบัติในห้องปฏิบัติการ
บริหารจัดการด้านความปลอดภัย	✓	✓			✓	
ทดลองกับสารไวไฟ		✓	✓	✓	✓	✓
ทดลองกับสารพิษ/สารก่อมะเร็ง		✓	✓	✓	✓	✓
ทำความสะอาดห้องปฏิบัติการ			✓	✓	✓	
นั่งทำงานข้างห้องปฏิบัติการ		✓	✓		✓	

จากตารางนี้ จะทำให้คนทำงานสามารถเลือกหัวข้อที่ตนเองต้องได้รับการอบรมในเรื่องใดบ้าง ตามสถานภาพและลักษณะการทำงานของตนเอง

2. ช่วงเวลาที่เหมาะสมสำหรับการเข้าอบรม ทุกคนจะต้องเข้ารับการอบรม

- 2.1 ก่อนเริ่มการปฏิบัติงานที่ทราบความเป็นอันตรายแล้ว
- 2.2 เมื่อได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติงานใหม่ซึ่งมีความเป็นอันตราย
- 2.3 เมื่อมีเหตุการณ์หรือรายงานความเป็นอันตรายเกิดขึ้นในการปฏิบัติงาน

3. บุคคลที่เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติงาน จะครอบคลุมทั้ง ผู้บริหาร หัวหน้าห้องปฏิบัติการ ผู้ปฏิบัติงาน และ พนักงานทำความสะอาด นอกจากนี้ ผู้เข้าเยี่ยมชมหน่วยงานก็ต้องได้รับความรู้ด้านความปลอดภัยด้วยเช่นกัน ยกตัวอย่าง บทบาทหน้าที่ในการบริหารจัดการด้านการอบรมในระดับต่าง ๆ ดังนี้

ตำแหน่ง	บทบาทหน้าที่
ผู้ปฏิบัติงาน	- รับผิดชอบต่อวิธีการปฏิบัติงานอย่างปลอดภัย - เข้ารับการอบรมตามหัวข้อที่เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติงาน
หัวหน้าห้องปฏิบัติงาน	- รับผิดชอบต่อการจัดให้ผู้ปฏิบัติงานในความดูแลได้รับการฝึกอบรมด้านความปลอดภัยในทุกหัวข้อตามความเหมาะสม - อนุญาตให้ผู้ปฏิบัติงานที่ได้รับการอบรมเข้าห้องปฏิบัติการได้ - เข้ารับการอบรมตามหัวข้อที่เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติงาน
ผู้บริหาร	- รับผิดชอบต่อการบังคับใช้ให้ลูกจ้างทุกคนได้รับการอบรมด้านความปลอดภัย - สนับสนุนด้านงบประมาณในการให้ความรู้/อบรมในภาพรวม - เข้ารับการอบรมตามหัวข้อที่เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติงาน

4. หัวข้อ/รูปแบบหลักสูตร ระบบของการจัดการหลักสูตร จะครอบคลุมหัวข้อดังต่อไปนี้

- 4.1 หัวข้อทั่วไปตามข้อกำหนด ได้แก่ กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับความปลอดภัยและสิ่งแวดล้อม ความเป็นอันตรายของสารเคมี การจัดการของเสียสารเคมีอันตราย ความปลอดภัยของห้องปฏิบัติการ ข้อปฏิบัติทั่วไปในห้องปฏิบัติการ การซ่อมหนีไฟ การจัดการความเสี่ยง เป็นต้น
- 4.2 หัวข้อเฉพาะที่ขึ้นกับการปฏิบัติงานของแต่ละที่ อาทิเช่น ถ้าหน่วยงานทำงานกับรังสีและเลเซอร์ ก็ต้องมีการอบรม “ความปลอดภัยเมื่อทำงานกับรังสีและเลเซอร์” เป็นต้น

ภาคผนวก 7
การจัดการข้อมูลและเอกสาร

ตัวอย่างรูปแบบ คู่มือการปฏิบัติการ(SOP)

A (รหัสหน่วยงานหรือหน่วยปฏิบัติ) – B (รหัสเรื่องที่ทำ) –C (เลขลำดับ)

ชื่อเรื่อง.....

(ระบุสถานที่หรือ หน่วยงาน)	คู่มือการปฏิบัติงาน: A-B-C		หมายเลขสำเนาเอกสาร...
	ผู้เสนอ.....	ผู้ทบทวน.....	ลำดับการแก้ไข ครั้งที่.....
	ผู้อนุมัติ	วันที่.....	หน้าที่

บันทึกการทบทวนและแก้ไข

ทบทวนครั้งที่	วันที่	รายการการทบทวนและแก้ไข
หมายเหตุ:ไม่แก้ไข (no revision) แก้ไข (revision) หรือเลิกใช้ (deletion)		

(ระบุสถานที่หรือ หน่วยงาน)	คู่มือการปฏิบัติงาน: A-B-C		หมายเลขสำเนาเอกสาร...
	ผู้เสนอ.....	ผู้ทบทวน.....	ลำดับการแก้ไข ครั้งที่.....
	ผู้อนุมัติ	วันที่.....	หน้าที่

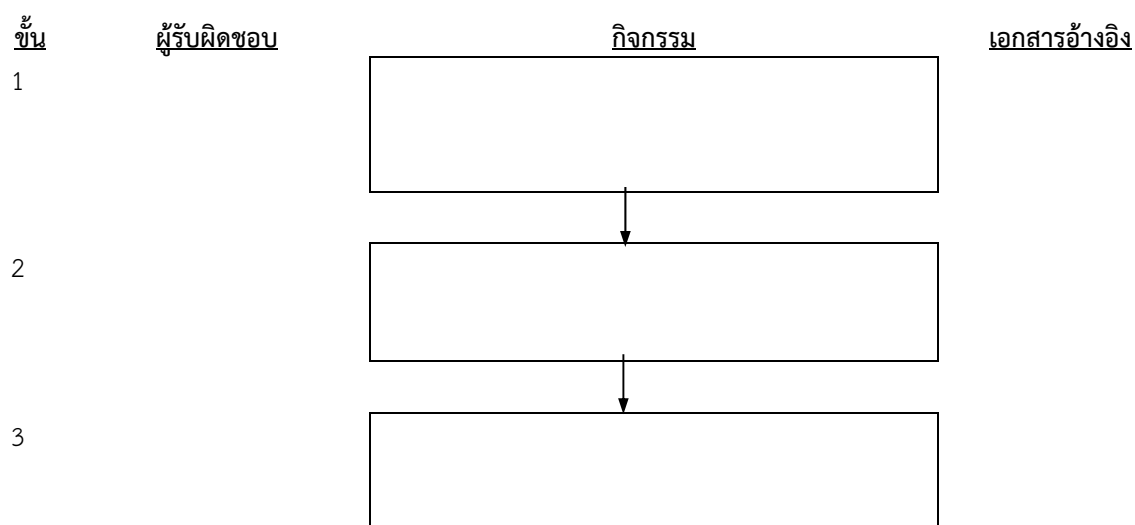
รายชื่อผู้ถือครองเอกสารฉบับนี้

1.		11.	
2.		12.	
3.		13.	
4.		14.	
5.		15.	
6.		16.	
7.		17.	
8.		18.	
9.		19.	
10.		20.	

(ระบุสถานที่หรือ หน่วยงาน)	คู่มือการปฏิบัติงาน: A-B-C		หมายเลขสำเนาเอกสาร...
	ผู้เสนอ.....	ผู้ทบทวน.....	ลำดับการแก้ไข ครั้งที่.....
	ผู้อนุมัติ	วันที่.....	หน้าที่

ชื่อเรื่อง.....

1. วัตถุประสงค์
2. ขอบเขต
3. ผู้รับผิดชอบ
4. สิ่งที่เกี่ยวข้อง/เอกสารอ้างอิง
5. นิยามศัพท์
6. ขั้นตอนการปฏิบัติงาน

7. รายละเอียดการปฏิบัติงาน
8. ภาคผนวก

CT-PM-02

ขั้นตอนการประเมินความพร้อมของผู้ปฏิบัติงานก่อนทำวิจัย

ภาควิชาเทคโนโลยี	คู่มือการปฏิบัติงาน: CT-PM-02		หมายเลขสำเนาเอกสาร 01
	ผู้เสนอ นักวิทยาศาสตร์	ผู้ทบทวน ประธานกลุ่มวิจัย	ลำดับการแก้ไข ครั้งที่ 3
	ผู้อนุมัติ หัวหน้าภาควิชา	วันที่ 30 มีนาคม 2557	หน้าที่ 1

บันทึกการทบทวนและแก้ไข

ทบทวนครั้งที่	วันที่	รายการการทบทวนและแก้ไข
1	5 ส.ค. 55	หน้าที่ 3 เพิ่มผู้รับผิดชอบ คือ “ฝ่ายบริหาร มีหน้าที่/ความรับผิดชอบ ตรวจสอบผลงานการปฏิบัติงานของหัวหน้าห้องปฏิบัติการวิจัยให้เป็นไปตามข้อกำหนด”
2	1 เม.ย. 56	หน้าที่ 3 ตัดเอกสารอ้างอิง “CT-SD-02-04 การประเมินการใช้เครื่องมือ”
3	30 มี.ค. 57	หน้าที่ 6 แก้ไขนิยามศัพท์ “ความพร้อมของผู้ปฏิบัติงานก่อนทำวิจัย หมายถึง ผู้ปฏิบัติงานต้องมีความรู้ในเรื่องของความปลอดภัยห้องปฏิบัติการวิจัย” เป็น “ความพร้อมของผู้ปฏิบัติงานก่อนทำวิจัย หมายถึง ผู้ปฏิบัติงานต้องมีความรู้ในเรื่องของความปลอดภัยห้องปฏิบัติการวิจัยตามองค์ประกอบของ ESPReL การใช้และการดูแลเครื่องมือในห้องปฏิบัติการได้”
4	2 ก.พ. 58	ไม่แก้ไข
หมายเหตุ: ไม่แก้ไข (no revision) แก้ไข (revision) หรือเลิกใช้ (deletion)		

ภาควิชาเทคโนโลยี	คู่มือการปฏิบัติงาน: CT-PM-02		หมายเลขสำเนาเอกสาร 01
	ผู้เสนอ นักวิทยาศาสตร์	ผู้ทบทวน ประธานกลุ่มวิจัย	ลำดับการแก้ไข ครั้งที่ 3
	ผู้อนุมัติ หัวหน้าภาควิชา	วันที่ 30 มีนาคม 2557	หน้าที่ 2

รายชื่อผู้ถือครองเอกสารฉบับนี้

1.	หัวหน้าหน่วยงาน/หน่วยปฏิบัติ	11.	
2.	หัวหน้าห้องวิจัย	12.	
3.		13.	
4.		14.	
5.		15.	
6.		16.	
7.		17.	
8.		18.	
9.		19.	
10.		20.	

ภาควิชาเทคโนโลยี	คู่มือการปฏิบัติงาน: CT-PM-02		หมายเลขสำเนาเอกสาร 01
	ผู้เสนอ นักวิทยาศาสตร์	ผู้ทบทวน ประธานกลุ่มวิจัย	ลำดับการแก้ไข ครั้งที่ 3
	ผู้อนุมัติ หัวหน้าภาควิชา	วันที่ 30 มีนาคม 2557	หน้าที่ 3

ขั้นตอนการประเมินความพร้อมของผู้ปฏิบัติงานก่อนทำวิจัย

1. **วัตถุประสงค์** เพื่อให้การประเมินความพร้อมของผู้ปฏิบัติงานก่อนทำวิจัยเป็นไปอย่างถูกต้อง
2. **ขอบเขต** ห้องปฏิบัติการและห้องวิจัยทุกห้องของหน่วยงาน/หน่วยปฏิบัติ
3. **ผู้รับผิดชอบ**

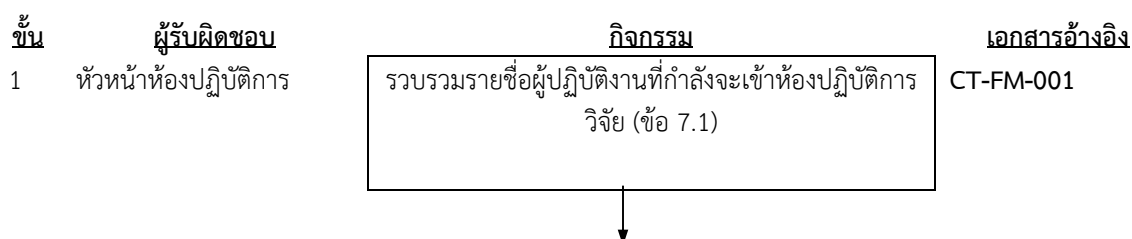
ผู้รับผิดชอบ	หน้าที่/ความรับผิดชอบ
ฝ่ายบริหาร	- ตรวจสอบผลงานการปฏิบัติงานของหัวหน้าห้องปฏิบัติการวิจัยให้เป็นไปตามข้อกำหนด
ผู้ประสานงานฝ่ายความปลอดภัย ห้องปฏิบัติการวิจัย	- จัดอบรมความรู้เกี่ยวกับความปลอดภัยห้องปฏิบัติการวิจัย - จัดอบรมการใช้เครื่องมือพื้นฐานในห้องปฏิบัติการ - จัดอบรมความเป็นอันตรายและการจัดการสารเคมี/ของเสียในห้องปฏิบัติการ
หัวหน้าห้องปฏิบัติการ	- รวบรวมรายชื่อผู้ปฏิบัติงานในห้องปฏิบัติการ - ควบคุมการปฏิบัติงานให้เป็นไปตามแผนการปฏิบัติงาน - ตรวจสอบผลการดำเนินงาน ก่อนส่งฝ่ายบริหาร - ให้คำปรึกษาในทุกขั้นตอนการปฏิบัติงาน
ผู้ปฏิบัติงาน (เจ้าหน้าที่, นิสิต/นักศึกษา, นักวิจัย)	- ปฏิบัติงานตามที่ระบุในเอกสารทุกขั้นตอนที่กำหนดให้อย่างถูกต้อง

4. **สิ่งที่เกี่ยวข้อง/เอกสารอ้างอิง**

- 4.1 CT-FM-001 แบบฟอร์มรายชื่อผู้ปฏิบัติงานที่กำลังจะเข้าทำวิจัยในห้องปฏิบัติการ
- 4.2 CT-FM-002 แบบฟอร์มรายการฝึกอบรมของผู้ปฏิบัติงาน
- 4.3 CT-FM-003 แบบฟอร์มการประเมินความพร้อมก่อนเริ่มดำเนินการวิจัย
- 4.4 เอกสารโครงการ ESPReL 2555: แนวปฏิบัติเพื่อความปลอดภัยในห้องปฏิบัติการ (ที่มา: <http://www.chemtrack.org/Doc/F622.pdf>)
- 4.5 เอกสารโครงการ ESPReL 2555: คู่มือการประเมินความปลอดภัยห้องปฏิบัติการ (ที่มา: <http://www.chemtrack.org/Meeting/F52-10.pdf>)

5. **นิยามศัพท์** ความพร้อมของผู้ปฏิบัติงานก่อนทำวิจัย หมายถึง ผู้ปฏิบัติงานต้องมีความรู้ในเรื่องของความปลอดภัยห้องปฏิบัติการวิจัยตามองค์ประกอบของ ESPReL การใช้และการดูแลเครื่องมือในห้องปฏิบัติการได้

6. **ขั้นตอนการปฏิบัติงาน**

ภาควิชาเทคโนโลยี	คู่มือการปฏิบัติงาน: CT-PM-02		หมายเลขสำเนาเอกสาร 01
	ผู้เสนอ นักวิทยาศาสตร์	ผู้ทบทวน ประธานกลุ่มวิจัย	ลำดับการแก้ไข ครั้งที่ 3
	ผู้อนุมัติ หัวหน้าภาควิชา	วันที่ 30 มีนาคม 2557	หน้าที่ 4

ขั้น	ผู้รับผิดชอบ	กิจกรรม	เอกสารอ้างอิง
2	ผู้ประสานงานฝ่ายความปลอดภัยห้องปฏิบัติการวิจัย	จัดอบรม “ด้านความปลอดภัยของห้องปฏิบัติการวิจัย” แก่ผู้ปฏิบัติงาน (ข้อ 7.2.1)	CT-FM-002
3	ผู้ประสานงานฝ่ายความปลอดภัยห้องปฏิบัติการวิจัย	จัดอบรม “การใช้เครื่องมือและดูแลเครื่องมือในห้องปฏิบัติการ” แก่ผู้ปฏิบัติงาน (ข้อ 7.2.2)	CT-FM-002
4	ผู้ประสานงานฝ่ายความปลอดภัยห้องปฏิบัติการวิจัย	จัดอบรม “ความเป็นอันตรายและการจัดการสารเคมี/ของเสียในห้องปฏิบัติการ” แก่ผู้ปฏิบัติงาน (ข้อ 7.2.3)	CT-FM-002
5	หัวหน้าห้องปฏิบัติการ	ให้ผู้ปฏิบัติงานประเมินความพร้อมก่อนเริ่มดำเนินการวิจัยและรวบรวมส่งให้สำนักงาน (ข้อ 7.3)	CT-FM-003
6	หัวหน้าห้องปฏิบัติการ	ตรวจสอบผลการปฏิบัติงาน และพิจารณาอนุมัติให้ผู้ปฏิบัติงานที่ผ่านตามแผนให้ทำวิจัยได้ (ข้อ 7.4)	
7	ผู้ประสานงานฝ่ายความปลอดภัยห้องปฏิบัติการวิจัย	ประกาศรายชื่อผู้ปฏิบัติงานที่ผ่านการเตรียมความพร้อมก่อนทำวิจัยและสำเนาเอกสารส่งหัวหน้าห้องปฏิบัติการวิจัย (ข้อ 7.5)	
8	หัวหน้าห้องปฏิบัติการ	เก็บข้อมูลของผู้ปฏิบัติงานเข้าแฟ้มประวัติ (ข้อ 7.6)	

7. รายละเอียดการปฏิบัติงาน

7.1 รวบรวมรายชื่อผู้ปฏิบัติงานที่กำลังจะเข้าห้องปฏิบัติการวิจัย
 หัวหน้าห้องปฏิบัติการวิจัยรวบรวมรายชื่อผู้ปฏิบัติงานที่กำลังจะเข้าห้องปฏิบัติการวิจัยให้กับผู้ประสานงานด้านความปลอดภัยห้องปฏิบัติการวิจัยของหน่วยงาน

7.2 การจัดอบรมผู้ปฏิบัติงาน

ผู้ประสานงานฯ จะรับผิดชอบในการจัดการอบรมระดับหน่วยงาน ในเรื่อง

- การจัดหาวิทยากรอบรม
 - การติดต่อประสานเรื่องเวลาและสถานที่อบรม
- จัดหัวข้อฝึกอบรม ดังต่อไปนี้

7.2.1 ความปลอดภัยของห้องปฏิบัติการวิจัยแก่ผู้ปฏิบัติงาน

ภาควิชาเทคโนโลยี	คู่มือการปฏิบัติงาน: CT-PM-02		หมายเลขสำเนาเอกสาร 01
	ผู้เสนอ นักวิทยาศาสตร์	ผู้ทบทวน ประธานกลุ่มวิจัย	ลำดับการแก้ไข ครั้งที่ 3
	ผู้อนุมัติ หัวหน้าภาควิชา	วันที่ 30 มีนาคม 2557	หน้าที่ 5

- องค์ประกอบของ ESPReL

7.2.2 การใช้เครื่องมือและดูแลเครื่องมือในห้องปฏิบัติการแก่ผู้ปฏิบัติงาน

- เครื่องมือพื้นฐานที่ใช้ในห้องปฏิบัติการวิจัย

7.2.3 ความเป็นอันตรายและการจัดการสารเคมี/ของเสียในห้องปฏิบัติการ

- ตัวอย่างจะเน้นสารเคมี/ของเสียหลัก ๆ ที่ใช้ในห้องปฏิบัติการวิจัยของ

หน่วยงาน

7.3 ให้ผู้ปฏิบัติงานประเมินความพร้อมก่อนเริ่มดำเนินการวิจัยและรวบรวมส่งให้
สำนักงาน

- ผู้ปฏิบัติงานต้องประเมินความพร้อมก่อนเริ่มดำเนินการวิจัยอย่างน้อย 1 สัปดาห์
และส่งแบบฟอร์มประเมินให้หัวหน้าห้องปฏิบัติการ

7.4 ตรวจสอบผลการปฏิบัติงาน และพิจารณาอนุมัติให้ผู้ปฏิบัติงานที่ผ่านตามแผนให้
ทำวิจัยได้

หัวหน้าห้องปฏิบัติการพิจารณาอนุมัติให้ผู้ปฏิบัติงานที่พร้อมเข้าทำวิจัย และ
ตรวจสอบผลการปฏิบัติงานที่ตั้งไว้ตามแผน และส่งให้ผู้ประสานงานฯ

7.5 ประกาศรายชื่อผู้ปฏิบัติงานที่ผ่านการเตรียมความพร้อมก่อนทำวิจัยและสำเนา
เอกสารส่งหัวหน้าห้องปฏิบัติการวิจัย

ผู้ประสานงานฯ ทำประกาศรายชื่อผู้ปฏิบัติงานที่พร้อมเข้าทำวิจัย
สำหรับผู้ที่ไม่ผ่าน จะต้องรอรอบใหม่ที่จะมีการฝึกอบรมและประเมินความพร้อม
ในครั้งถัดไป

7.6 เก็บข้อมูลของผู้ปฏิบัติงานเข้าแฟ้มประวัติ

หัวหน้าห้องปฏิบัติการดำเนินการเก็บข้อมูลการฝึกอบรมและประกาศฯ ในแฟ้มของ
ห้องปฏิบัติการ และแฟ้มประวัติของผู้ปฏิบัติงานแต่ละคน

8. ภาคผนวก-

ภาควิชาเทคโนโลยี	คู่มือการปฏิบัติงาน: CT-PM-02		หมายเลขสำเนาเอกสาร 01
	ผู้เสนอ นักวิทยาศาสตร์	ผู้ทบทวน ประธานกลุ่มวิจัย	ลำดับการแก้ไข ครั้งที่ 3
	ผู้อนุมัติ หัวหน้าภาควิชา	วันที่ 30 มีนาคม 2557	หน้าที่ 6

เอกสารที่เกี่ยวข้อง CT-FM-001
แบบฟอร์มรายชื่อผู้ปฏิบัติงานที่กำลังจะเข้าทำวิจัยในห้องปฏิบัติการ

สถานที่/หน่วยงาน	แบบฟอร์มรายชื่อผู้ปฏิบัติงานที่กำลังจะเข้าทำวิจัยในห้องปฏิบัติการ ปี				CT-FM-001 หน้าที่.....
ชื่อห้องปฏิบัติการ ชื่อหัวหน้าห้องปฏิบัติการ วันที่แจ้ง/ส่งรายชื่อ เบอร์โทรติดต่อ.....					
ที่	ชื่อ-สกุล	นักวิจัย	นิสิต/ นักศึกษา	เจ้าหน้าที่	หมายเหตุ
1					
2					
3					
4					
รวม					
จำนวนรวมทั้งหมด					
.....ผู้ประสานงานฯ รับเรื่อง วันที่.....		หัวหน้าห้องปฏิบัติการ			

ภาควิชาเทคโนโลยี	คู่มือการปฏิบัติงาน: CT-PM-02		หมายเลขสำเนาเอกสาร 01
	ผู้เสนอ นักวิทยาศาสตร์	ผู้ทบทวน ประธานกลุ่มวิจัย	ลำดับการแก้ไข ครั้งที่ 3
	ผู้อนุมัติ หัวหน้าภาควิชา	วันที่ 30 มีนาคม 2557	หน้าที่ 7

CT-FM-002

แบบฟอร์มรายการฝึกอบรมของผู้ปฏิบัติงาน

สถานที่/หน่วยงาน	แบบฟอร์มรายการฝึกอบรมของผู้ปฏิบัติงาน	CT-FM-002 หน้าที่.....			
ชื่อ-สกุลผู้ปฏิบัติงาน ห้องปฏิบัติการ ที่อยู่ติดต่อ E-mail.....เบอร์โทรศัพท์ติดต่อ.....					
ที่	รายการฝึกอบรม	วันที่ ฝึกอบรม	ผลการ อบรม	ลายเซ็นผู้ ประสานงานฯ	ลายเซ็นหัวหน้า ห้องปฏิบัติการ
1					
2					
3					
4					

หมายเหตุ - กรณีที่การวัดผลไม่ผ่าน หน่วยงานจะไม่อนุญาตให้ผู้ปฏิบัติงานเข้าทำวิจัย ดังนั้น ผู้ปฏิบัติงานต้องเข้าเตรียมความพร้อมฯ ใหม่ในครั้งถัดไป

ภาควิชาเทคโนโลยี	คู่มือการปฏิบัติงาน: CT-PM-02		หมายเลขสำเนาเอกสาร 01
	ผู้เสนอ นักวิทยาศาสตร์	ผู้ทบทวน ประธานกลุ่มวิจัย	ลำดับการแก้ไข ครั้งที่ 3
	ผู้อนุมัติ หัวหน้าภาควิชา	วันที่ 30 มีนาคม 2557	หน้าที่ 8

CT-FM-003

แบบฟอร์มการประเมินความพร้อมก่อนเริ่มดำเนินการวิจัย

สถานที่/หน่วยงาน	แบบฟอร์มการประเมินความพร้อมก่อนเริ่มดำเนินการวิจัย					CT-FM-003 หน้าที่.....
ชื่อ-สกุลผู้ปฏิบัติงาน ห้องปฏิบัติการ หัวหน้าห้องปฏิบัติการ ช่วงเวลาที่ทำการประเมิน						
สารเคมีที่ต้องใช้						
ที่	ชื่อสารเคมี	ปริมาณที่ใช้	สถานะ ของสาร	ประเภทความ เป็นอันตราย	ระดับความเป็น อันตราย	
1						
2						
อุปกรณ์และเครื่องมือที่ต้องใช้						
ผู้ปฏิบัติงานต้องได้รับการอบรมจากผู้ดูแลตามรายการ						
ที่	อุปกรณ์/เครื่องมือ	สถานที่วาง เครื่องมือ	วันที่ได้รับการฝึกใช้ เครื่องมือจริง	ลายเซ็นผู้ดูแล/ ผู้เชี่ยวชาญ		
1						
2						
วิธีการทดลองที่ต้องทำ						
ที่	ชื่อวิธีการทดลอง	ระยะเวลา การทดลอง	ระดับความ เป็นอันตราย	เส้นทางรับ สัมผัส	PPE ที่ต้องใช้	
1						
2						
ของเสียที่เกิดขึ้นและวิธีการกำจัดของเสีย						
ที่	รายการของเสียสารเคมี	ประเภท ของเสีย	สถานที่เก็บ ของเสีย	ชนิด/ขนาด ภาชนะบรรจุ	วิธีการกำจัด	
1						
2						
นิสิตได้ดำเนินการเตรียมการครบทุกขั้นตอนแล้ว หัวหน้าห้องปฏิบัติการเห็นสมควรอนุมัติให้เริ่มทำวิจัยได้ ลงชื่อหัวหน้าห้องปฏิบัติการ..... วันที่..... ลงชื่อผู้ประสานงานความปลอดภัยห้องปฏิบัติการ..... วันที่ได้รับเอกสาร.....						